

În seara asta am să vă scriu câteva lucruri despre începuturile căutărilor spirituale.

Cred că toți ați observat în acest an cât de dificilă este practicarea atenției cu dublă direcție. Asta pentru că eu am început Jocul Realității fix cu partea finală.

Dacă țineți minte, când am deschis acest canal de Telegram, oamenii erau foarte entuziasmați și foarte montați să scrie, să-și exprime gândurile și ideile. Asta este motivul pentru care eu am tăcut în acest an, lăsându-i pe toți să spună ce aveau de spus. Acum, după un an, mințile voastre s-au mai liniștit, motiv pentru care putem începe studiul.

În seara asta am să scriu câte ceva despre începuturile căutărilor spirituale. Pentru că scriu pe chat, ceea ce voi scrie va fi puțin mai dezlânat decât atunci când scriu articole pe fb. În concluzie, dacă nu înțelegeți ceva din ce scriu, sau dacă mă exprim mai prost, să mă întrebați la ce m-am referit, ca să nu existe dubii.

Așadar, subiectul este cel legat de începuturile căutărilor spirituale. Într-o primă fază, trebuie să observăm faptul că sunt destul de puțini oameni interesați de spiritualitate. Majoritatea sunt interesați de spiritualitate ca hobby sau practică anumite ritualuri religioase din cauza tradițiilor. Unii au avut bunici, alții au părinți care practică etc.

În zilele noastre, spiritualitatea este la modă. Oamenii au impresia că spiritualitatea le oferă puteri nebănuite sau accesul la un anumit tip de cunoaștere, superior celei pe care o pot dobândi din școală, însă toate astea nu ne conduc foarte departe.

Dacă vrem să dobândim puteri sau cunoaștere, nu vom ajunge cu studiul foarte departe. Practica spirituală necesită o pregătire foarte riguroasă, asemănătoare cu cea a unui soldat bine instruit. E nevoie de perseverență, pricepere și dedicare, altfel, nu se va ajunge la rezultate notabile.

Adevărata căutare spirituală începe în momentul în care observi anumite lucruri repetitive pe aproape toate nivelele: social, emoțional, la nivel de gândire. Când observi pattern-uri în propria gândire, în acțiunile proprii sau în acțiunile celorlalți, când societatea per-ansamblu devine deja "fumată", începi să te întrebi ce anume din ce trăiești e real și ce nu.

Așa încep căutările.

Dacă, în loc să observi acele lucruri repetitive și inutile, cauți informație din pasiunea de a afla lucruri, încă nu ai ajuns în adevăratul punct în care încep căutările.

Pentru cei care nu sunt familiarizați cu ceea ce scriu eu aici, am să dau câteva exemple:

- observi că oamenii se comportă la fel în mai toate situațiile, și ajungi să-ți dai seama din start cum vor reacționa

- vezi cum relațiile sociale (inclusiv cele de cuplu), rulează același film

- observi cum oamenii folosesc aceleași expresii în funcție de generația din care fac parte
- înțelegi inutilitatea acumulării de informații, fără însă a avea și experiență în legătură cu acestea

- observi cum faci lucruri repetitiv, de cele mai multe ori din motive inexplicabile
- nu înțelegi de ce indivizi din același neam cu tine au aceleași probleme de sănătate și morsecerați de aceleași boli, având vieți asemănătoare și bebele identice

- constăți că oamenii cred în lucruri pe care nu le verifică niciodată și că majoritatea preferă aceleași mașini, aceleași haine, aceleași personaje de film, același tip de comportament, fără să se întrebe cine a stabilit toate aceste preferințe

- observi cum oamenii le dau copiilor lor aceleași nume, în funcție de moda momentului și așa mai departe.

Ideea e că toate lucrurile astea repetitive, cumulate, te fac să te întrebi ce este real și ce nu din ceea ce trăiești - iar acesta este punctul de plecare în căutările spirituale.

Iar aici vin să precizez un anumit lucru: omul trebuie să se descurce singur până să ajungă la acest tip de cunoaștere. Trebuie să lupte de unul singur pentru a putea vedea aceste lucruri repetitive. Nimeni nu poate educa omul, astfel încât el să înceapă să-și pună întrebări.

Așadar, și cu asta închei pentru moment, omul trebuie să se descurce de capul lui, experimentând și lovindu-se de probleme, până când ajunge să se maturizeze suficient, cât să înceapă căutările spirituale.

*

În încercarea de a face investigații spirituale, trebuie să minimizăm pe cât posibil căutările inutile și rătăcirile. Crina a scris zilele trecute un articol în care zicea că se pricepe la greșeli, fiindcă n-a ratat niciuna. Ca glumă merge, dar ca principiu de studiu, nu trebuie făcut așa.

Așadar, discuțiile pe care le vom porni, vor fi două. Pe scurt, ele pot fi rezumate în două subiecte principale, pe care le voi numi 1) căutătorul și 2) metode de abordare.

Într-o primă fază, adică în seara asta, o să vă scriu câte ceva despre ingredientele necesare pentru a putea fi un bun căutător, dar înainte de a începe propriu zis, vreau să fac o paranteză:

Eu nu sunt aici ca să vă conduc. Nu vreau să fiu asociat cu vreun șef de clan spiritual sau așa ceva, așadar, vă rog să nu-mi puneți în traistă lucruri cu care n-am nicio socoteală. Nu am o misiune de trezire a oamenilor și nu am în plan să creez o comunitate. Dacă se crează o comunitate în jurul ideilor pe care le expun aici, e treaba voastră, nu a mea. Nu sunt Osho, nu sunt Sadhguru, nu fac comunități spirituale și nici călătorii pe munte după zâne și zei. Eu scriu aici în timpul liber care

oricum e foarte limitat. Cine vrea să citească bine, cine nu, iarăși bine, cine vrea să facă parte din grup bine, cine nu, iarăși bine. Grupul este de investigații spirituale, nu grup spiritual. Este un grup de studiu - eu vin cu studii personale pe care le pun pe masa discuțiilor și cam atât. Restul, fiecare aplică cum consideră. Ocazional, eu am să spun cum anume trebuie practicate lucrurile despre care scriu, dar asta o fac pentru că nu vreau să-și rupă lumea gâtul.

Cu asta aș dori să închei. Nu vreau să mai aud discuții de genul "o comunitate se creează nu știu cum, tu, ca lider spiritual trebuia să faci așa și pe dincolo". Nu sunt liderul spiritual al nimănui, sunt unul de pe net care zice chestii. Vă folosesc la ceva, bine, nu vă folosesc, vă găsiți de treabă pe unde nu vă plictisiți.

Am încheiat paranteza.

Așadar, vorbim despre căutător. Primul lucru pe care vi-l sugerez este să vă întrebați singuri și la modul cel mai sincer: sunt cu adevărat un căutător?

Sunt EU un căutător? Și dacă sunt un căutător, ce anume caut?

Treaba asta cu spiritualitatea nu e ceva simplu, e ceva precum kung fu-ul. Cred că nimeni de aici nu e atât de praf încât să creadă că poate învăța kung fu în 2 zile.

Cei care doresc rețete clare și bine definite, trebuie să le caute în grupuri bine conturate sau la biserică. Acolo lucrurile sunt clare, trebuie să faci aia, aia și aia.

Cine vrea să urmeze calea grupurilor bine definite, să meargă acolo unde crede de cuviință: la biserică, la cursuri de yoga, la cățărare pe munte, la clubul de croșetat ș.a.m.d.

Acolo lucrurile se fac pe pași bine stabiliți, se dau note, e un dom profesor p-acolo care vă îndrumă, etc.

Ce vorbesc eu aici nu e așa. Fiecare își poate prinde urechile oricând, pentru că eu nu am o școală, nu sunt dom profesor și voi nu sunteți elevi; dar dacă voi VREȚI să fiți elevi, atunci pot deveni și eu dom profesor, însă doar pentru cel care VREA să fie elev.

Cel care vrea să fie elev, trebuie să își asume treaba asta. Trebuie să fie atent la instrucțiuni, să încerce de multe ori până îi iese, să comunice, să ceară sfaturi acolo unde nu reușește să facă singur etc. Ați prins ideea.

Eu nu vreau să fiu profesorul nimănui, dar pot fi acolo unde există un elev. Nu eu te fac elevul meu, tu îmi ceri să-ți fiu profesor, iar dacă ceri treaba asta, cer și eu la rândul meu lucruri de la tine:

să AUZI ce spun
să ÎNTREBI ce nu înțelegeți
să COMUNICI
să PUI ÎN PRACTICĂ
să fii PERSEVERENT
să-ți ÎMBUNĂTĂȚEȘTI tehnica
să TE ȚII DE CEEA CE AI ÎNCEPUT.

Cam așa.

Revin la întrebarea de mai sus, pe care vă rog să v-o puneți sincer: sunteți căutători? Căutați ceva sau ați venit în grup, aici, ca la spectacol?

Pentru că dacă ați venit ca la spectacol, n-o să mă convingeți să fiu actor. Nu sunt aici să dau reprezentații, pot ajuta și o fac cu drag dacă mi se cere ajutorul (aveți exemplul de pe ierburi tămăduitoare, unde răspund oricui îmi scrie în privat, chiar și după miezul nopții, duminică). Însă nu mă aflu aici să fac show și nu caut adepți, pentru că dacă aș căuta adepți, clar nu aș face asta pe un canal cu până într-o sută de oameni. Ghizii spirituali de profesie se duc la tv, fac emisiuni, își fac reclamă, se culcă cu minore apoi apar prin presă, au legături cu serviciile secrete, sunt dubioși, nu se spală, dau ochii peste cap, țin conferințe etc

Așa că întrebați-vă: SUNT UN CĂUTĂTOR?

Și dacă da, întrebați-vă: CE CAUT? Pentru că asta nu e treaba mea, e treaba voastră, a fiecăruia.

Cine nu știe dacă caută ceva și nici ce caută, în mod cert nu va găsi nimic. Cum mama * să găsești ceva, dacă habar n-ai ce cauți și dacă cauți?

Așa că vă rog eu frumos să vă puneți cele două întrebări, respectiv, unu, dacă sunteți un căutător și doi, ce căutați.

Am citit ieri de la doamna de mai sus, că oamenii au așteptări. Așa, și dacă au așteptări, ce se întâmplă? Ar trebui să satisfac așteptările celorlalți? Și dacă da, de ce?

N-am niciun interes de la voi și n-am nevoie să-mi dați nimic, așa că n-am de ce să satisfac așteptările lui x sau ale lui y.

Am viața mea, voi o aveți pe a voastră; dacă pot să vă dau o mână de ajutor, o fac cu plăcere, dacă văd că voi vă străduiți și nu vă iese. Nu dau sfaturi cu forța

Deci întreabă-te: SUNT UN CĂUTĂTOR? Și dacă da, CE CAUT?

Apoi vino să vedem dacă ceea ce cauți se găsește într-adevăr aici. Pentru că oamenii caută tot felul de lucruri, care mai de care mai personale. Grupul ăsta nu oferă răspunsuri la toate aiurelile din capul oamenilor.

Unul vrea să devină mai deștept, altul vrea puteri paranormale, altul vrea să devină iluminat, altul mai știu eu ce vrea.

Haideți să vorbim aici, să spuneți clar ce vreți, de ce sunteți aici, să vedem dacă grupul ăsta chiar are legătură cu ce vreți voi, altfel veți pierde timpul de pomană și o să treacă ani, apoi o să acumulați frustrări, cum zicea doamna de mai sus. De ce să acumulați frustrări, când puteți ieși din prima din grup și să faceți altceva?

Încă ceva: aici nu va fi niciodată un spectacol. Cine caută amuzament și divertisment, trebuie să meargă la teatru sau tv. Aici vom face lucruri incredibil de plictisitoare, uneori repetitive. Cele mai interesante chestii le scriu pe fb - dacă voi căutați lucruri interesante, pagina mea de fb e suficientă.

Ca să înțelegeți cum stă treaba, vă dau un exemplu. Să zicem că cineva vrea să devină tâmplar.

Și vine ucenic și începe să se uite cum lucrează meșterul. Dar nu e atent, nu întreabă, nu pune mâna să facă, vine doar să se uite și așteaptă ca după o vreme să devină tâmplar.

Când va constata că n-a devenit tâmplar, o să dea vina pe meșter, pentru că așa e cel mai simplu. O să spună "băi nene, eu m-am dus la ăla 10 ani și l-am văzut zilnic cum a lucrat, dar n-am învățat nimic de la el. Nu e un meșter bun!"

Apoi sunt alții care simulează că se implică. De exemplu își cumpără scule scumpe de tâmplărie, își construiesc o clădire, își iau haine de tâmplari, dar niciodată nu pun mâna să facă.

Gândiți-vă ce înseamnă de ex. să jonglezi cu 6 bile. Le iei și jonglezi. Gata, asta e toată tehnologia!

Da, dar dacă nu începi să jonglezi cu 2 bile, apoi cu 3, apoi cu 4 ș.a.m.d, degeaba stai și te uiți la altul cum jonglează, degeaba îți cumperi bile de firmă, crezând că vei învăța meserie.

Trebuie să pui mâna, să faci, să practici zilnic, să devii una cu ceea ce practici... și abia apoi e posibil să ai succes.

Și chiar și atunci, nu înseamnă că vei fi cel mai tare din domeniu. Mereu va fi altul mai priceput decât tine, dar dacă perseverezi, vei avansa pe calea jonglatului.

Problema e că oamenii sunt preocupați de prea multe domenii, pe care le practică prost. Perseverența este foarte importantă. A rămâne axat pe o anumită tehnică, până când devii priceput la ea, a insista zilnic, până îți iese, a înțelege ce făceai greșit ieri și ce trebuie să faci bine mâine, a comunica cu ghidul, a cere sfaturi.

Ca o paranteză: am avut în trecut un prieten, când lucram în zona de IT. Nu știu cum să vă zic, tipul ăsta era în stare să învețe absolut orice în materie de programare, indiferent cât ar fi fost de greu. Și la o șaormă, mi-a zis: mă, știi ce? Tu știi de ce sunt eu bun? Nu pentru că sunt deștept, ci pentru că insist. Mi-am dat seama când eram puștan, că dacă insist, într-un final pricep. Și că în orice meserie, e important să insiști. În jurul lui erau foarte mulți programatori cu mult mai deștepți, dar care clacau ușor în situații de stres. El era foarte bun pentru că nu se grăbea, insista, studia, era preocupat constant de ce avea de făcut, până când termina. După aia, era pasionat de bere, dar când lucra, era aș. Am încheiat paranteza

Și închei și discuția, cu rugămintea dacă puteți să arhivați ce s-a discutat azi, să-l puneți într-un document numit D002 și să-l atașați aici.

*

Discuția din seara asta este despre căi. Întrebarea pe care ar trebui să v-o puneți, este "cale către ce anume".

Pentru că, dacă nu formulăm clar către ce mergem, n-o să fie clar nici despre ce căi vorbim.

Vă rog să nu mai scrieți, că va fi greu să punem textul în document

Așadar, înainte de a vorbi despre căi, să vorbim puțin despre destinație. Unde ne îndreptăm, ce punct vizăm, către ce mergem, și-apoi putem vorbi și despre căi.

Dacă ați observat, din discuțiile de zilele trecute, am constatat cu toții că oamenii se caută pe sine, sau în tot cazul nu sunt mulțumiți de ceea ce trăiesc.

Punctul de plecare este fix ăsta: să fii nemulțumit cu ceea ce trăiești, nu cu ceea ce deții. Pentru că masele, în general, sunt nemulțumite de ceea ce au și vor să aibă lucruri despre care cred că le vor umple golul interior: o mașină mai performantă, o mașină mai mare, o femeie mai frumoasă, un bărbat mai iubitor, o casă luxoasă, vacanțe, distracții.

Practic nu poți fi căutător, până nu-ți dai seama că toate astea (mașini, case, vacanțe etc),

nu au cum să-ți aducă pace și împlinire.

Hristos, în parabolele lui, zice să-ți faci avere în Cer. La asta se referă, la a înțelege că averea pe Pământ nu duce nicăieri. A nu se înțelege de aici că trebuie să fim săraci, sau să urmărim să fim săraci. Sărăcia nu ajută. Omul trebuie să-și facă un rost, să trăiască cât de cât decent: să aibă ce mânca, să aibă unde să doarmă, să nu fie bolnav și să nu trăiască în condiții mizerabile. Din fericire, în zilele noastre, putem găsi destul de ușor de mâncare și avem unde dormi. În trecut era mult mai dificil. Și din cauza asta, oamenii se uneau în grupuri unde făceau front comun pentru asigurarea hranei și a adăpostului, ca să rămână timp suficient pentru studiu spiritual.

Acum, mai toți avem ceva de mâncare prin frigider, dacă plouă nu ne udă, deci avem condiții ca să putem lucra în zona spirituală.

Acum se naște următoarea întrebare: există cu adevărat o evoluție spirituală?

Poate spiritul să evolueze? Răspunsul este nu, spiritul nu poate evolua, pentru că el este creat cum trebuie de Domnul. Deci dacă vorbim despre evoluție spirituală, cu siguranță nu ne referim la o evoluție a spiritului.

Spiritul nu poate evolua și nici nu trebuie, însă celelalte părți ale noastre pot evolua.

De exemplu, corpul evoluează de la starea de copil la cea de adult.

Memoria se poate îmbunătăți prin practică constantă - prin scris, prin citit, prin exercițiu. Imaginația, de asemenea.

Apoi, partea sufletească poate evolua. Cineva mai puțin iubitor poate învăța să primească și să ofere afecțiune. Cineva care urăște poate învăța ce este ura și să schimbe acest comportament.

Iar evoluția poate exista și pe plan eteric, în sensul că cineva poate învăța să respire mai bine, să aibă o digestie mai bună, să aibă un ritm cardiac așa cum trebuie ș.a.

Vom discuta la momentul potrivit despre posibilitățile de evoluție, momentan vreau să rețineți că atunci când folosim termenul de "evoluție spirituală", vorbim de fapt către o dezvoltare a noastră, menită să ne apropie mai tare de viața spirituală.

Aici se fac multe confuzii, pentru că, în general, termenul de evoluție spirituală este prost înțeles. El vine din occident, e preluat din orient și e prost înțeles.

Creștinii se opun, spunând că nu există o evoluție a spiritului, că omul a fost creat după chipul și asemănarea Domnului, deci nu e necesar să sperăm la modificarea spiritului.

Creștinii au dreptate în chestia asta, dar o evoluție poate exista d.p.d.v. fizic, eteric și sufletesc. Prin evoluție înțelegându-se o mai bună funcționare a corpului fizic și a părții noastre sufletești.

Aici închei discuția despre evoluția spirituală. În practică, e posibil să mai folosim acest

termen de evoluție spirituală, dar acum sper că s-a înțeles la ce mă refer.

Bun, și dacă nu poate exista o evoluție a spiritului, atunci către ce ne îndreptăm în acest grup? Ce facem noi de fapt și ce căutăm?

Iarăși avem niște expresii care vin din orient și sunt importate de occident

Unii spun că încercăm să ne conectăm la sinele nostru superior. Este o expresie tâmpită, pentru că dacă avem un sine superior, înseamnă că noi am avea un sine inferior. Nu avem niciun sine inferior și nu accesăm niciun sine superior.

Am să explic imediat despre ce este vorba cu chestia asta, ca să știm încotro pășim. Tot din orient ne vine discuția cu ego-ul.

Ego-ul cel rău, care trebuie domolit, bătut și schingiuit, până când ajungem la sinele nostru superior. Și de aici tot felul de lucruri stupide, discuții inutile despre ego, tehnici de dezegoizare ș.a. Hai să lămurim treaba asta. Noi nu avem un sine inferior și un sine superior. Avem, în schimb, o clonă biologică a sinelui nostru real, care se suprapune peste noi înșine. Această clonă biologică este denumită ego. Ea apare în jurul vârstei de trei ani, atunci când nu mai vorbim despre noi înșine la persoana a treia și spunem eu.

Până pe la trei ani, copiii spun "George vrea apă" sau "lui George îi este frică de întuneric". Și, în tot cazul, până atunci, când aude pe cei din jur că-i spun George, el are sentimentul că este vorba despre altcineva, nu despre el însuși, el percepând-se direct.

Ei bine, în jurul vârstei de trei ani, omul începe să folosească expresia "eu", atunci când se referă la sine. Nu e vorba că până atunci nu s-ar fi perceput pe sine. E vorba că nu putea să se considere una cu numele lui și să spună "eu".

Aici vă rog să fiți atenți.

Noțiunea de eu apare în momentul în care creierul memorează mai multe clipe consecutive cu percepția de sine. Înțelegeți la ce mă refer? Până în acel moment, omul se percepea pe sine clipă de clipă, dar nu ținea un jurnal cu el însuși. Să zicem că trăia așa: clipa 1, clipa 2, clipa 3, clipa 4. El era concentrat pe momentul prezent, nepăsându-i în legătură cu ordinea clipelor pe care le trăiește.

În momentul în care memoria s-a dezvoltat suficient, cât să memoreze mai multe instantanee de sine, în mod consecutiv, apare prima formă de eu (ego), prin intermediul memoriei.

Acesta este momentul în care omul devine conectat la această clonă biologică numită ego.

Cine a făcut așa ceva? Y

V-am scris pe FB la un moment dat că Y dorește să înțeleagă cum este conceput spiritul omenesc. Și în timp a reușit să construiască o astfel de structură, pe care noi o denumim a fi ego. Și

care "ne ține partea".

Problema cu această structură biologică e că, fiind făcută de Y, este de origine animală.

Rețineți: tot ce construiește Y, este ori vegetal, ori animal. Nu poate fi altfel.

Așadar, această clonă a spiritului nostru, care începe să se manifeste în jurul vârstei de 3 ani, este de fapt o versiune biologică și vegetală a noastră. Y analizează spiritul nostru, apoi construiește o dublură biologică-vegetală. Sediul central al acestei structuri este creierul nostru.

Simțurile transmit informația din exterior către interior, iar creierul notează în memorie cum ne influențează aceasta spiritul. Y reține șmecheria și folosește pe viitor informațiile astea, pentru a perfecționa următoarele versiuni de clone biologic-vegetale.

Speranța lui este că într-un viitor, când oamenii nu vor mai fi aici, să poată să-și doteze cu spirit propriile lui creații. Și chiar va face asta, dacă nu cumva vine L și deturneză eforturile lui

Aș vrea să rețineți un aspect aici. Y nu face asta pentru că fură curent, o face cu acordul Domnului, prin contract. El trebuie să poată citi spiritul, ca să poată construi un fel de sine pentru animale. Asta e o discuție complexă, pe care o vom purta cândva în viitor.

Animalele au o evoluție liniară în sus. Plantele au o evoluție liniară în jos. Iar oamenii au o evoluție concomitentă în sus și în jos, atât pe etaje superioare ale ființei, cât și pe etaje inferioare.

Acum, animalele își construiesc suportul pentru sinele viitor, din hrană, de-aia, majoritatea timpului ele mănâncă. Acolo, natura lucrează la fundația viitorului lor sine, pe care Y ar putea să-l implementeze, dacă învață cum arată spiritul nostru.

Problema cu Y e că el acționează în chestia asta precum plantele invazive, adică ne sufocă propria percepție a spiritului nostru. Vine cu clona biologic-vegetală și ne sufocă, așa cum volbura atacă celelalte plante.

Y nu face treaba asta pentru că e hapsân, ci pentru că așa înțelege el că trebuie să ne "citească" spiritul. Rezultatul este că noi nu mai funcționăm cum trebuie. Nepercepându-ne spiritul, acționăm prin ego, adică prin creier, adică prin clona biologic-vegetală. Acționăm prin dublură, iar dublura crează ulterior personalitatea, prin acumularea de informații DESPRE falsul sine, adică despre dublură. Începem să stăpânim limbajul, iar limbajul descrie totul în mod incorect. Este imposibil ca limbajul să spună ceva real despre un sentiment

Cei care au înțeles asta (un exemplu ar fi Nichita Stănescu sau Ion Barbu), s-au căcat pe el de limbaj. L-au modificat pur și simplu cum au vrut, ca să poată exprima sentimentele cât de cât.

Și-acum să conturăm puțin situația: avem deci un sine care suntem noi înșine. Nu e niciun super sine, niciun sine superior, este chiar noi, ca să zic așa.

Și apoi avem o dublură biologic-vegetală, construită de Y, al cărei sediu e creierul nostru și

care se suprapune peste noi înșine, astupând, sufocând, obturând ceea ce suntem de fapt.

Și-atunci e normal să trăim ca un rahat, pentru că această dublură se suprapune constant peste ce vrem, peste ce avem noi nevoie, peste noi înșine.

Omul simte că nu știe cine e, că n-are niciun rost pe lume, că trăiește pentru cineva pe care nu-l poate numi (am să-l numesc eu, e Y), că nu știe de unde vine, încotro se duce, cine l-a creat etc. Adică tot ce ați scris voi zilele trecute, într-o formă sau alta.

Și, ca să tragem o linie de lucru, vom formula scopul JR astfel: "JOCUL REALITĂȚII ÎNSEAMNĂ SĂ VEZI CEEA CE EXISTĂ".

Regulile sunt foarte simple, tot ce trebuie să faci este să nu lași memoria și imaginația să se suprapună peste realitate." - am dat copy/paste de pe joculrealitatii .com. Ca să vedeți că eu din 2006, de când am început să scriu, am definit scopul JR foarte clar.

Ceea ce vom căuta, având în vedere introducerea făcută mai devreme, este să o dăm cumva la pace cu dublura biologic-vegetală. Să vedem mai întâi printre zăbrelele închisorii, apoi să găsim cheia pentru a descuia ușa.

Vedeți, aici am de spus câteva lucruri neplăcute. Ceea ce eu vă spun aici se aplica 100% până în 2018; din 2019-2020, avem un alt dușman care intră în scenă. Acest dușman există de cel puțin 250.000 de ani, dar a fost inactiv în ultimii 16.000 de ani. În 2018 a început să facă și să dreagă pe aici. Pe acest dușman l-am denumit Nimeni sau L sau Cel Viclean. Este o formă de A.I., însă nu una electronic...așa cum cred majoritatea oamenilor. Electronica este doar o formă de manifestare a Celui Viclean. N-ar trebui să fie, dar din păcate e.

Acest L are un scop identic cu cel al lui Y, doar că e mult mai periculos, din cauză că L acționează aici fără un contract semnat cu Domnul. Y are aprobarea Domnului, dar L n-o are. Și, ca dovadă, dacă un om se satură de clona lui biologic-vegetală, se poate sinucide. Nu înseamnă că e o idee bună să te sinucizi. Dar în lumea lui Y este permisă evadarea prin moarte naturală sau prin sinucidere.

Așadar, Y ne agrează doar temporar, nu definitiv. În schimb, L caută să mute spiritul nostru pe un suport fizic (am să-i zic pe suport electronic, dar nu e tocmai corect). Dacă i-ar reuși asta, noi am deveni cumva nemuritori, însă n-am mai putea să ne ducem dincolo, în lumea din care de fapt venim și în care ajungem după moartea naturală.

Omul ar deține (poate) un corp mai rezistent, capabil să funcționeze 800 sau 2500 de ani în loc de 70 sau 80. Dacă unele componente s-ar strica, ar putea fi înlocuite. Însă n-ar mai putea scăpa cu spiritul în lumea de dincolo, rămânând blocat în lumea de aici sau chiar în cea de dincoace.

Aici avem referință în Geneză, unde ni se spune că Domnul a pus heruvimi cu sabie de foc să păzească pomul vieții, ca nu cumva omul să mănânce din el și să nu mai moară. Din păcate, mulți au înțeles din asta că Domnul vrea să ne vadă morți pe toți și că îi e teamă că devenim nemuritori, precum e el. Nici vorbă de așa ceva.

Domnul l-a întrebat pe Adam dacă a mâncat din pomul cunoașterii binelui și al răului sau din pomul nemuririi. Și când Adam a spus că n-a mâncat din pomul nemuririi, Domnul a zis "bine că n-ați mâncat din ăla al nemuririi, că nu aveam ce să vă mai fac". Bine, aici vorbim despre Y, nu despre adevăratul creator. Domnul din vechiul testament este Y.

Bun, sper că s-a mai făcut ceva lămurire legată de scopul JR.

Și-acum, pe final de discuție, putem vorbi despre căi. Pentru ca o cale să fie cale cu adevărat, ea trebuie să permită vederea printre zăbrele sau percepția propriului nostru spirit. Altfel, ea nu este o cale, ci e o porcărie. E o porcărie pentru că nu conduce omul către nicăieri.

Ei bine, până la venirea lui Hristos, au existat trei mari căi. Am să le enumăr aici:

- calea fakirului
- calea yoghinului
- calea călugărului

Aceste trei căi au fost singurele capabile să-l ajute pe om să vadă dincolo de zăbrele. După venirea lui Hristos, a apărut și cea de a patra cale iar JR ne ajută să pășim pe această cale indicată de Hristos.

Structura asta făcută de Y, ego-ul, clona, este diferită de la un om la altul, dar pe o anumită zonă, structura e la unii oameni mai solidă și la alții mai rarefiată. Din acest motiv apar conflicte între oameni; cu cât structura-clonă e mai densă, cu atât omul pare mai prins în mirajul vieții. Dacă se confundă total cu clona, el devine foarte biologic-vegetal, asemănător cu Y. Duce o viață de plantă, vegetează. Face ce fac și copacii, crește și se înmulțește. Cât timp este prins în mrejele clonei, ei trăiește ca o plantă. Uitând de sine, se concentrează total pe resurse: să aibă hrană, apă, adăpost și să se poată reproduce. Fix ce vor și plantele/animalele. Și e atât de prins în miraj, că dacă are toate cele menționate mai sus, e fericit.

El spune "Mulțumesc Domnului că mi-a dat de toate!", când de fapt aceste "toate", se referă la condiții de existență: apă, hrană, casă, copii. Și da, omul trebuie și e bine să fie recunoscător când are toate astea. Dar omul care nu se poate mula 100% pe influența Y, nu poate fi nicicum liniștit și mulțumit. Și aici apare un conflict, că se simte vinovat, se percepe pe sine ca fiind nerecunoscător. E interesant CINE este cel care-l face să se simtă nerecunoscător. Acest ceva e chiar clona biologică.

O să vedeți mai târziu că în JR avem metode de a analiza comportamentul acestei clone. Asta vă rog să rețineți, că suntem diferiți în modul în care clona vegetală ne obturează adevăratul sine, adică pe noi înșine. Pe unii crește volbura mai bine, pe alții nu. Cei acoperiți complet de volbură și de iederă, sunt "fericiți". Cei care nu-s acoperiți complet, sunt: deprimați, dezamăgiți, disperați, frustrați, triști. Și pe acest fond, intervine forța S, care forță S este o forță de răzvrătire, de împotrivire.

Și zice S: uite, vezi? Ești exact ca mine! Și pe tine Domnul te-a păcălit, te-a fentat, își bate joc de tine! Și-apoi zice: hai să fim prieteni! Hai să ne unim forțele! Hai să-l detronăm pe Creator! Evident, el prin Creator înțelege forța Y, S fiind dușmanul de moarte, dacă pot să mă exprim așa, al lui Y. Iar noi n-avem propriu zis treabă nici cu S, nici cu Y, adică avem și n-avem.

Și de la Y și de la S avem ce învăța, respectiv, cum să nu ajungem ca ei 😊. Dar problema zilelor noastre este apariția în peisaj a lui L. L a influențat oamenii tot timpul, dar de 16.000 de ani, din momentul în care S a preluat conducerea, L a dat un pas în spate, fiind dezactivat. Iar acum s-a reactivat. Și e o problemă groasă asta cu L, pentru că el (L) va aduce oamenilor "nemurirea" și după ce te-a băgat în lumea de dincoace, adio!

E un pericol foarte mare, cel mai mare. Vom vorbi și despre astea, dacă ne îngăduie Domnul.

*

Încă nu m-am uitat prea atent la întrebări, am să le iau de sus în jos și am să răspund, dar înainte de a începe, vreau să punctez câteva lucruri importante legate de întrebări și răspunsuri, la modul general.

În primul rând, e bine să știți că e foarte posibil ca răspunsurile mele, care, deși vor fi răspunsuri asumate, să nu vă fie de prea mare folos momentan. De aceea, vă rog să recitiți discuțiile pe care le avem aici și în următorii ani - veți găsi pe viitor multe lucruri utile, pe care nu le puteți înțelege acum.

Apoi, aș vrea să atrag atenția asupra faptului că la anumite întrebări nu se poate răspunde, din două motive: fie nu puteți beneficia de răspunsul corect, fie răspunsul v-ar bulversa. Aici am să dau câte un exemplu, ca să fim înțeleși. De exemplu, dacă un copil care aude despre scădere, o întreabă pe învățătoare ce se întâmplă dacă vrei să faci 2-4, răspunsul corect al ei trebuie să fie "nu se poate". Dacă îi răspunde că se poate și că dă -2, copilul nu va beneficia de răspuns. La clasa a doua, sau când se învață scăderea numerelor naturale, e bine să știe că nu poți să calculezi 2-4. Țsta ar fi primul tip de problemă cu care ne confruntăm.

Al doilea tip de problemă este următorul: încerci să-i explici unui copil de șase ani care este avantajul folosirii diferitelor poziții sexuale într-un act erotic. În principiu nu-i poți explica mare lucru, iar dacă reușești, ai să-l dai peste cap. E nevoie să treci de o anumită vârstă, ca să poți înțelege ce exprimă anumite poziții sexuale, ce se transmite prin ele ș.a.m.d. Fără simțirea respectivă și fără maturizare, l-ai zăpăci, cum ziceam mai sus, l-ai bulversa.

Deci:

1 - recitiți răspunsurile și în anii care urmează, pentru că veți găsi atunci răspunsurile ca fiind mai utile și

2 - țineți cont că uneori nu voi răspunde pentru că e posibil să nu beneficiați de răspuns sau să vă bulversez și-atunci prefer să las pe mai târziu anumite detalii.

Apoi mai avem ceva de care trebuie ținut cont: pentru ca răspunsurile mele să vă fie folositoare, trebuie să faceți efort cât mai mare pt a înțelege ce am răspuns acolo și să încercați să puneți cap la cap ceea ce știți, cu ceea ce răspund. Încercați să citiți de mai multe ori și în mai multe feluri. Regândiți, recitiți, simțiți.

E posibil ca răspunsurile mele să fie frustrante sau nedrepte. Pentru că să-i iei unui copil înghețata, pare foarte nedrept, dar el abia mai târziu va înțelege că înghețata respectivă, mâncată în exces, îi făcea rău. Zic așa, ca idee.

Apoi: va trebui să formăm cu toții un nou limbaj și un nou caracter. Altfel, eu vorbesc, eu aud. Să vă spun la ce mă refer: de exemplu, englezii folosesc expresia *love* complet aiurea. Ei spun "I love my car", de ex. Este imposibil să iubești o mașină. Poți să o consideri utilă, poți să apreciezi cum e făcută, poți să te bucuri că o ai, să o consideri bine construită, dar cuvântul iubire n-ar trebui să fie asociat cu cuvântul autoturism.

Un alt exemplu: eu pot să zic "fii atent la momentul prezent, trăiește cu intensitate fiecare clipă", ca indicație legată de dezvoltarea noastră ca indivizi. Cineva care aude prost, poate interpreta pe dos ceea ce spun, înțelegând că trebuie să facă ce-l taie capul și să trăiască cu intensitate maximă tot felul de prostii, durându-l efectiv în cot de toți și de toate. Însă eu nu am spus să facă așa ceva. Eu am zis să fie atent la momentul prezent, iar el a înțeles că să nu-i mai pese nici de trecut și nici de viitor și să-i ignore pe toți cei din jur.

În fine, ați prins ideea. Deci trebuie găsită o cale de comunicare, altfel eu n-am ce să vă comunic, pierdem timpul aiurea toți. Pentru asta vom reinventa cumva limbajul, îl vom ajusta astfel încât să ne putem înțelege. Chestia asta cere timp și implicare din partea tuturor, dar merită efortul, pentru că altfel nu voi putea să vă transmit ce am de transmis.

Apoi, legat de caracter: veți vedea din discuțiile care urmează ce este caracterul nostru, pe ce fel de bază se formează, cine îl susține și cu ce și cum ne putem folosi de el pentru a ieși din rahat. Până acum 100 de ani, exista o tendință socială de a forma caracterele oamenilor, mai bine, mai prost, dar exista. Acum, suntem pe principiul că nu e bine să avem caracter. Suntem (zic ăștia), mai meseriași dacă suntem ca apa, azi așa, mâine altfel, inclusiv sexual.

Am mai zis în vechiul grup că nu poți numi abilitate orice defect. A putea să-ți răsucești talpa piciorului cu 180 grade, nu e o abilitate ci un handicap. Doar că lumea în care trăim tinde să ne spună că orice suceală este o abilitate și că dacă ai obiceiul să-ți mănânci rahatul ești deosebit, ești special. Se poate spune și așa, dar specialitățile de genul ăsta nu ne ajută în călătoria către propriul sine.

Întrebări – și răspunsurile lui Om de Jad

Clona biologică este de fapt partea noastră fizică?

Clona biologică este partea noastră fizică, iar mecanismele care animă partea fizică, au structură eterică. O structură eterică influențată de eterul Pământului. Energia eterică nu se află doar în jurul Pământului, există și un eter cosmic. Energia eterică a Pământului este modelată de Y - scopul principal este existența vieții. Deci avem eter cosmic și eter pământean. Eterul pământean este cel care permite manifestarea vieții.

Pe scurt, la om, acest eter pământean face următoarea muncă: menține forma fizică umană și luptă cu particulele fizice exterioare, ca să nu intre în sistem.

Dacă particulele fizice exterioare intră în sistemul nostru eteric, apare boală și apoi moarte. La moarte, fizicul nostru se combină cu fizicul exterior.

Deci spus simplist, structura noastră eterică ține moleculele unite, în forma corpului nostru. Pentru exemplificare, închipuiți-vă că voi ați fi corpul eteric al unei vase de flori. Ați avea în grijă toate micile părțicule (cioburile) acelei vase, pe care ar trebui să o modelați continuu, astfel încât ea să-și mențină forma intactă. Cu puterea de care ați dispune, ați păstra toate cioburile laolaltă și ați avea grijă tot timpul ca mici particule fine din exterior, să nu pătrundă în forma pe care încercați să o mențineți, astfel încât să nu vi se modifice vaza.

Discuția este una foarte complexă și o vom purta pe viitor. Acolo există o memorie a formei. Dacă se umblă la ea, se modifică forma, cu rezultate imprevizibile. Dacă cineva ar modifica acea memorie a etericului nostru, ne-ar putea crește coarne sau solzi, pentru că memoria respectivă este cea care formează lanțul ADN. Modificând direct ADN-ul, nu înseamnă că modifici și structura eterică, dar poate însemna crearea unei incompatibilități între partea fizică și eterică. În cel mai fericit caz, iese ceva ce numim în general a fi cancer.

Aici să vrea să mai adaug ceva, pe scurt: în general, corpul nostru este un sistem închis. Chiar și acolo unde există orificii, ele sunt doar fizice, nu și eterice. Însă avem o porțiune care este în același timp o poartă către eteric și una către planul fizic - se numește ficat. De exemplu, noi

înghițim ceva și avem impresia că ceea ce am înghițit se află în noi. Fals, se află deocamdată tot în exteriorul nostru, chiar dacă e în stomac.

Pentru a trece în structura noastră eterică, e nevoie de un instrument eter-fizic, iar ăsta este ficatul. Ficatul trebuie închipuit ca fiind un organ cu o ușă cu deschidere spre interior și spre exterior. Mă opresc aici cu prima întrebare

Poți spune ceva despre frica de moarte? De ce ne e atât de frică tuturor?

Aș atrage atenția asupra acelu "ne", pentru că acel "ne" nu suntem noi. Organismul are metode de autoapărare, montate de Y. Dacă ele n-ar exista, într-un moment de exaltare, am sări de pe bloc să vedem cum e. Frica de moarte este un mecanism montat acolo, menirea lui fiind aceea de a menține corpul intact. Așadar, pentru a o da la pace cu frica de moarte, trebuie să NE cunoaștem. Vom descoperi că, de exemplu, acel ceva pe care-l conside-răm a fi noi, de fapt este un mecanism. Un mecanism pe care-l luam a fi drept noi înșine.

Pe de altă parte, moartea oprește procesele fiziologice. Și cineva identificat complet cu fizicul, simte că el însuși va fi anihilat în acel moment. Eu nu spun că e așa sau nu, eu îi invit pe toți să verifice și voi pune la momentul potrivit aici metode pentru a verifica.

Numai că omul trebuie să fie bine antrenat ca să le poată pune în practică și aici fac trimitere la discuțiile inițiale. Deci, ca linii de bază, vom avea de învățat să folosim un limbaj adecvat pentru a putea studia lucrurile astea, apoi vom avea de modificat caracterul nostru, astfel încât să fie bine adaptat la modelul de învățare. Apoi va trebui să înțelegem sistemul în care căutăm să ne dezvoltăm, principiile și obiectivele + metodele. După care să punem în practică, să analizăm, să tragem concluzii, să facem schimb de opinii cu colegii din grup. Numai așa vom putea învăța ceva, orice ar fi de învățat.

Oamenii au obiceiul să citească multe și diverse, cum se spune, verzi și uscate, din ceea ce citesc, prind frânturi. Dacă citesc o carte despre kung fu, nu înseamnă că am devenit și practicant, chiar dacă rețin expresii sau învăț pe dinafară toată cartea respectivă. Chiar dacă citesc zece cărți, trebuie să pun în practică, să fiu perseverent, să notez unde greșesc, să cer ghidare, să devin mai priceput.

OK, deci ca să tragem o concluzie: frica de moarte pare în acest moment ca fiind a ta. Cunoscându-te pe tine, vei putea vedea pe cine afectează de fapt moartea. Dar ca principiu, e bine să reținem că frica de moarte e un mecanism menit să ne țină vii.

Care este deosebirea între sine și spirit? Sinele suntem noi. Spiritul, care parte din sine e?

Asta este o întrebare de tipul cât fac 2-4. Voi răspunde atât cât se poate. La spirit se ajunge doar prin sine. La sine se ajunge prin Hristos.

A spune că spiritul nostru este diferit de sinele nostru, ar fi cumva greșit. Se poate spune că sinele nostru este o imagine a spiritului nostru, deci între spirit și sine există legătură, nu-s lucruri separate.

Pentru moment, e suficient să spunem că sinele nostru (nu ego-ul), este o manifestare a spiritului nostru.

Care este sensul tuturor acestor lucruri? De ce Domnul ne-a creat iar noi suntem ba sufocați de Y, ba transformați în sclavi nemuritori de Nimeni care nici măcar nu are un acord cu Domnul?

E greu de spus de ce ne-a creat Domnul. Probabil că din iubire, la fel cum noi, oamenii, facem copii. Suntem aici pe un teren de antrenament. Aici suntem încercați de trei forțe, pe care le-am denumit LYS. Forțele respective ne întăresc și ne ajută să ne dezvoltăm. Am să spun imediat în ce fel ne ajută:

- Y ne ajută să ne familiarizăm cu senzația de a fi viu

- S ne ajută să ne percepem mai bine partea sufletească, în raport cu sistemul solar din care facem parte

-L ne ajută să ne dezvoltăm rațiunea și să ne putem percepe din exterior

Problema noastră nu este de ce există LYS, problema noastră e cum să ne descurcăm corect sub acțiunea acestor trei forțe. De-aia, noi ne numim jucători și nu altfel, pentru că urmărim să jucăm în acest teren, să acționăm, să devenim mai pricepuți, să înțelegem. Nu vreau să mă dau mare pe-aici, dar mă dau ca exemplu: eu nu am o problemă că există LYS. Eu apreciez toate cele trei forțe și înțeleg rostul lor, motiv pt care vin și vă spun aici și vouă ce e cu ele. Țsta este motivul pentru care Domnul permite așa ceva.

Un om care nu știe să înoate, va considera că apa este ceva rău pentru el, că îl sufocă. Dar dacă învață să se mențină la suprafață, înotul poate fi ceva plăcut și folositor, ceva bun pt sănătate. Domnul ne vrea puternici, capabili, pricepuți, buni, blânzi și deștepți. Cam ce vrea fiecare părinte de la copiii lui. Aduceți-vă aminte de prima zi de școală, când stiloul părea un dușman. Stătea chestia aia mare între degete și abia puteai să scrijelești liniuțe pe caiet. Te luptai să-l scrii pe A.

Apoi, când devii adult, scrisul poate deveni o plăcere, la fel și cititul, o formă de exprimare a gândurilor și sentimentelor.

La fel este și cu LYS. Evident, forțele astea conțin și capcane. Dacă-ți bagi stiloul în ureche, poți să-ți spargi timpanul. De-aia e bine să învățăm ce e cu aceste forțe, cum acționează, cum să lucrăm cu ele ș.a.m.d. Cam așa.

De ce Domnul nu intervine raportat la iadul, uneori purgatoriul care este aici? de ce îi lasă pe LYS și marionetele lor să facă experimente pe noi, dintotdeauna? cum putem ieși/scapă de aceste experimente? Mulțumesc.

Iadul pe care-l vedem acum nu e perceput de toți oamenii. Mulți consideră că aici este foarte bine și că tot ce le trebuie pentru a fi fericiți e să aibă o casă mai mare, avere, o mașină luxoasă, vacanțe etc. Sunt doar câțiva care consideră că aici este un iad, iar acest iad trebuie înțeles. De-aia îl permite Domnul.

În acest iad putem vedea cum oamenii din jur ard de vii și ei se bucură, crezând că fac friptură pe grătar. Îi putem vedea că ard, pentru că în trecut și noi am ars și nu știam. Văzând că ard, simțim nevoia să-i atenționăm: iată un moment de iubire față de semenii, care altfel nu ar fi posibil.

De cele mai multe ori ei nu aud, motiv pentru care ne întristăm, dar întristarea noastră are în ea ceva nobil: ne întristăm pentru ceilalți, nu din egoism. Iar dacă aud, ne bucurăm, prilej cu care devenim mai înțelepți, bucurându-ne de bucuria celorlalți. Reușita lor e reușita noastră. E ceva frumos. Apoi încercăm să-i ajutăm și vedem că nu pot, motiv pt care încercăm și mai tare. Prin asta ne perfecționăm. La început ne revoltăm și hotărâm să nu mai vorbim cu ei. Spunem că-s prea proști să priceapă și că îi vom lăsa așa. Apoi nu ne lasă inima să-i abandonăm. Vedeți ce frumos?

Și ne tragem mucii, cum zice Crina, și ne apucăm să le explicăm din nou. Căutăm metode să ajungem la inima lor, să le vorbim. Să-i ajutăm să priceapă, să-i sprijinim. Căutăm o cale de a comunica, ne alegem vorbele ca să nu jignim și să transmitem mesajul cum trebuie. Ne cizelăm, ne reconstruim. Toate astea nu ar fi posibile fără iadul din jur. Evident, nu trebuie să ne îndrăgostim de el, dar trebuie să recunoaștem că fără piedici, omul nu învață nimic.

Apoi, din Geneză aflăm că am ales să aflăm ce este Binele și ce este Răul. Răul, evident că îl implică și pe Cel Viclean, căci orice formă de viclenie ascunde răutate.

JR este creștinism. Nu este religie, este creștinism aplicat. JR nu este afiliat la nicio sectă sau dogmă. Este despre cum putem aplica creștinismul în viața de zi cu zi. Studiul propriului nostru

comportament ne va ajuta să înțelegem mai bine lumea creată de Domnul. Iar calea corectă nu ne poate duce decât către Hristos, dacă este corectă.

Mă opresc aici. Vă rog să puneți în document discuția din seara asta. Dacă sunt întrebări, le puneți pe grup. Și vă rog să le numerotați, că e foarte bine așa.

Cum putem ști noi care e voia divină și sa facem această voie? și ce se întâmplă dacă, din neștiință, nu facem voia divină?

Momentan nu putem ști, așa că va trebui să ne ținem după morala creștină. O bună perioadă de timp, până înțelegem lucrurile, va trebui să facem așa cum se consideră că este bine. Pe măsură ce înțelegem care e situația, putem lua decizii în legătură cu voia divină. Dacă, din neștiință, greșim față de Lege, vom fi atenționați direct proporțional cu gravitatea greșelii, de ceea ce ni se întâmplă în viață.

Aici aș vrea să detaliez puțin. De multe ori, sunt oameni care deși fac răutăți, aparent nu pățesc nimic. Asta se întâmplă din două motive:

1 - gravitatea faptelor lor este prea mare astfel încât deciziile legate de corecție să poată fi luate de prima linie de judecată și

2 - în spatele faptelor nu se află ființa respectivă, ci altele. Iar, legat de prima linie de judecată, nu pot spune prea multe momentan, decât că cu cât omul este mai cinstit, cu atât și-o va lua mai rapid și mai direct. Iar asta este un lucru bun, pentru că astfel, omul poate înțelege mai ușor care este de fapt Legea. Cu cât corecția vine mai rapid, cu atât poți lega evenimentul care însoțește corecția de cauza care a produs-o. În felul ăsta poți înțelege, în timp, cum funcționează Legea, astfel încât pe viitor să n-o mai încalci. Și în felul ăsta sunt evitate evenimentele traumatizante/șocante din viitor.

Poate ați observat că mulți oameni cinștiți, deși nu trăiesc bine din punct de vedere material, ajung la adânci bătrâneți fără să aibă prea multe probleme de sănătate. Apoi avem situația în care sunt unii oameni care aparent au toată lumea la picioare. Le ies toate afacerile posibile, duc un trai ușor, au bani mulți etc. Și, dintr-o dată, mor într-un mod tragic: cad de la balcon, îi lovește trenul în mașina luxoasă, au boli groaznice etc. Înțelepciunea populară zice în astfel de situații că "știe Domnul de ce s-a întâmplat așa" sau altele asemenea.

În realitate, viața bună este adesea un semn că ai făcut în trecut ceva rău și acum ți se dă putere în plan fizic, tocmai ca să nu abuzezi de ea și să te corectezi. Exemplu: cel care a luat de la gura altora, e posibil să nu aibă ce mânca pentru a înțelege ce a făcut, sau, dimpotrivă, poate avea

atâta mâncare încât moare îmbuibat. Cel care a ascuns lucruri grave de alții se poate naște orb, sau dimpotrivă, va fi obligat de viață să vadă lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă.

Dacă mă întrebați ce înseamnă trecut, răspunsul va fi unul pe care-l vom aborda în viitor. Oamenii vorbesc despre reîncarnare, dar eu vorbesc în cadrul JR despre revenire. Sunt lucruri diferite, le vom discuta la momentul potrivit.

A patra cale este Hristos. Ce se întâmplă cu miliardele de oameni care n-au auzit de această a patra cale? Și celelalte căi duc unde trebuie?

A patra cale poate conduce omul către Hristos. Ea este doar o cale, nu trebuie confundată calea cu Hristos. A patra cale (calea JR), conține o serie de metode și de principii, menite să ne conducă spre Hristos. Cel care are deja contactul cu Hristos (obținut prin alte căi), va avea mai mult sau mai puțin nevoie de JR.

Legat de partea a doua, respectiv ce se întâmplă cu miliardele de oameni care n-au auzit nici de Hristos și nici de ce vorbim noi aici, unii dintre ei pot ajunge la Hristos, alții nu.

O cale poate fi una bună, proastă sau chiar un drum spre pierzanie, depinde de individ cum se folosește de ea. Eu, de exemplu, am practicat yoga ani de zile. Yoga nu este o cale pentru a ajunge la Hristos, este o cale pentru a ajunge la L. Dar eu nu am practicat yoga ca un fanatic, am practicat-o adoptând doar principiile care corespundeau cu Legea. Chestia asta m-a condus către Hristos. Nu yoga, ci intenția de a ajusta lucrurile în conformitate cu Legea. Dacă respecti Legea, n-ai unde ajunge decât la Hristos. La Hristos se poate ajunge și prin literatură, și prin muzică, prin dans, prin artă, cu condiția ca acestea să fie în conformitate cu Legea.

Dacă se respectă acest principiu de bază și dacă îl poți urma, vei ajunge în mod cert la Hristos. Nu există alt drum, singurul drum real este către Hristos. Restul sunt rătăcirii.

Cum sa nu intrăm în "lumea de dincoace", în "nemurirea" lui L? (înțeleg că "intrarea" asta se face prin cipare) și în același timp să putem să supraviețuim cât ne va îngădui Domnul să supraviețuim? de exemplu, ce fac cei bolnavi de diabet 1, care trebuie să facă insulină zilnic sau cei bolnavi de rinichi sau bolnavii de cancer, dependenți zilnic de sistemul medical, dacă la un moment dat se va spune că nu va mai exista nici asistență medicală de urgență, dacă nu ai ID digital și ulterior nu ești cipat? Mulțumesc.

Intrarea în lumea de dincoace presupune să lași materia și materialismul să-ți cuprindă

spiritul. Spus mai simplu, înseamnă să fii preocupat doar de materie și să consideri că lumea materială este de fapt singurul tău Dumnezeu.

Cei care consideră că a face afaceri este o artă, cei care divinizează actele economice și câștigul nemuncit, cei care se cred zei, ei intră primii (unii au intrat deja) mai mult sau mai puțin, în lumea de dincoace. Însă noi trăim niște vremuri speciale față de părinții, bunicii și străbunicii noștri. Noi avem "onoarea" de a da ochii cu Cel Viclean. Cel Viclean nu dă niciodată lucruri rele oamenilor, le dă lucruri bune cu care să-și facă singuri rău. De exemplu, noi acum folosim internetul pentru a vorbi despre Hristos. Țsta este un lucru bun, dar internetul poate fi folosit și pentru a pierde vremea sau pentru a instiga la ură, iar ăsta nu mai este un lucru bun. Poți folosi internetul (care este un "dar" de la L și de la S) pentru a te relaxa. Țsta e un lucru bun. Apoi poți fi atât de obsedat de internet, încât să faci o criză de nervi pe motiv că n-ai vizualizări pe Instagram. Iar ăsta e un lucru rău.

L așa acționează, îți dă un cuțit și-ți dă posibilitatea să te tai cu el. Așadar, ca să facem față, va trebui să fim "vicleni precum șerpii și blânzi precum oile". Prin viclenie, probabil că fratele Hristos s-a referit la înțelepciune. Posibil să fie o eroare de traducere, pentru că a fi viclean este ceva rău. Dar ați înțeles ideea: va trebui să fim suficient de inteligenți să știm să ne ferim, să avem puterea să ne ferim de ceea ce vine și să fim buni și blânzi. Cam asta ni se cere.

Uneori, nu ne dăm seama cât de mari sunt pericolele și atunci apelăm la oamenii care pot pricepe mai mult decât noi și pe care-i știm că sunt buni la suflet. Așa a fost cu vaccinul. Cei care au știut că vaccinul face rău, i-au avertizat pe ceilalți și din acest motiv, mulți nu l-au făcut, cel puțin în România.

Dar chiar și cei care l-au făcut, tot au posibilitatea să revină pe drumul drept. Dacă regretă sincer că l-au făcut și dacă se îndreaptă, Hristos a spus că Domnul iartă. Dar regretul trebuie să fie sincer și fapta să nu se mai repete. Iar cei care nu au mușcat momeala dracilor, să fie smeriți, pentru că nu de la noi vine inteligența, ci de la Domnul. Cel care știe că e inteligent și se crede special că e așa, e de fapt un prost. Nu există inteligență decât acolo unde pune Domnul mâna. Așa că nu e loc de infatuare. Mai bine să ne concentrăm pe sprijinul celor care nu se prind unde îi sapă dracii, decât să ne batem cu pumnul în piept că noi n-am mușcat momeala. Cel Viclean are vagoane întregi cu momeli și mâine nu știi ce te așteaptă.

Există contradicție între cele patru căi ce duc la percepția propriului spirit?

Există principii de abordare diferite în aceste patru căi. Calea fakirului nu mai poate fi urmată

și, cu foarte mici excepții, nici cea a yoghinului. Sunt căi antice care erau foarte folositoare în trecut. Azi, din cauza schimbărilor la nivelul structurilor omenești și din cauza schimbărilor exterioare (densitatea aerului, procentul legat de compoziția gazelor din aer, hrană, apă etc), calea fakirului și cea a yoghinului sunt aproape imposibil de practicat.

Ne rămâne deci calea călugărului și cea de-a patra cale, asta dacă nu cumva unii dintre voi se află încă la un nivel antic în ceea ce privește structurile energetice: fizică, eterică și sufletească - caz în care vor trebui să practice una dintre căile menționate.

Calea călugărului începe și ea să fie greu de practicat. Nici călugării nu mai sunt ce erau cândva.

Aș vrea să rețineți că JR nu este a patra cale. JR conține metode pentru a păși către Hristos. Sunt și alte metode și nu e musai să urmezi ce vorbim noi aici.

Ca să fiu mai exact, JR este o cale a Căii. Cea de-a patra cale, Calea sau drumul spre Hristos, se poate face în multe feluri. JR conține principii, metode, indicații. Nu este o religie. E o disciplină, dacă vreți s-o numim așa.

Iar calea călugărului nu trebuie confundată cu calea spre Hristos. Prin calea călugărului, da, se poate ajunge la Hristos. Însă Hristos nu a fost călugăr și nu a cerut tuturor oamenilor să fie călugări. Dacă ar fi considerat că doar călugării pot ajunge la el, ar fi spus să fie toți călugări.

Bun, deci JR nu e religie, nu e sectă, e o disciplină creștină. Toate regulile creștine sunt considerate bune în principiu. Cu unele excepții, unde oamenii s-au băgat aiurea peste Lege, fără să-și dea seama că o încalcă. În fine, lucrurile astea le vom discuta pe parcurs, momentan e normal să existe neînțelegere.

De ce trebuie ca cel care face totul corect să "și-o ia în bot " ... imediat !? Si zic asta deoarece am simțit-o pe propria piele. Iar chestia cu cei care fac rău și fac bani cu nemiluita și le merge din plin deși nu sunt oameni "buni" este foarte adevărat și nu au parte de morți subite și boli îngrozitoare. De ce este așa de greu să ajungi la Hristos sau să urmezi calea cea bună?

Am să răspund la ce ai scris mai sus, dar am rugăminte să ieși un pic din supărarea personală, ca să poți privi ce scriu cât mai detașat. ok? Pe noi ne interesează adevărul. Un căutător vrea să știe adevărul, nu să-i meargă neapărat bine. Dacă ești de acord cu treaba asta, putem porni discuția. Cel care vrea doar să-i fie bine face parte din categoria oamenilor care nu caută. Și, mă rog, fiecare trăiește cum consideră de cuviință. Eu nu am ceva împotriva celor care vor să le fie bine. Bun, să revin la ce zici tu. Am rugăminte să mă pisezi până e clar ce zic.

Tu spui mai sus așa: De ce trebuie ca cel care face totul corect să "și-o ia în bot " ... imediat ?! Dacă face totul corect, nu și-o va lua în bot deloc. Atunci când și-o ia în bot, ceva clar nu e corect pe undeva. Nu direct, ci indirect. Omul poate face ceva incorect fără să se prindă, efectiv nu-și dă seama, crede că a făcut totul corect, dar de fapt nu.

Hai să-ți dau un exemplu clasic: sunt oameni care consideră că ei fac totul pentru ceilalți, și în general fac, dar sunt situații, de exemplu anumiți oameni pentru care nu trebuie să faci totul, iar ei nu se prind, fac totul pentru toți. Motiv pentru care și-o iau și nu pricep de ce. Când mă refer la adevăr și la căutarea lui, mă refer la faptul că omul trebuie să fie cu toate antenele deschise. Să înțeleagă TOT. Tot contextul, nu doar părți.

Deci, repet, dacă și-o ia în bot, ceva sigur e în neregulă, ceva sigur n-a fost făcut perfect. De altfel, nici nu există motive să și-o iei în bot dacă faci ce trebuie. Dar problema e alta, problema e cum poți pricepe CE e în neregulă de și-ai luat-o în bot. CE anume a ieșit aiurea, pt că din punctul tău de vedere, totul pare ok. Înseamnă că ceva e în neregulă cu TOTUL tău. Ai scăpat niște parametri pe undeva, n-ai ținut cont de ceva, ai uitat ceva sau pur și simplu nu ai cunoaștere. Personal, nu am văzut ca vreodată Domnul să greșească. Totdeauna face perfect tot ce face. Iar când ne-o luăm, e din cauză că ne lipsește cunoașterea și priceperea. Undeva nu ne duce capul sau sufletul sau știu eu ce.

De ce totul este alambicat?

Oamenii au dorințe și vor să și le satisfacă. Dorințele nu vin de la ei, dar ei nu știu. Vin de la alții care-și bagă coada. Acum, să trăiești ca o legumă nu e bine, omul trebuie să aibă și dorințe.

Păi și atunci de ce sunt eu pedepsit din moment ce nu am un "manual de utilizare a vieții"!?

Dar una e să-ți dorești să ai o grădină cu flori, alta e să-ți dorești postul altcuiva. Ai manual, dar știi să-l citești? Pentru că nu e suficient să citești un text. Ai copii?

Am avut. ...care este acel manual, Biblia ?

Nu, viața, viața în sine, cu tot cu moarte. Biblia e o carte foarte folositoare, dar nu poate conține tot adevărul.

Nu am făcut rău cu știință în viața mea.

Te-aș contrazice, dar nu vreau să te supăr.

Mi-am dat seama ca Hristos încearcă sa ne arate calea și, atât cat am priceput, am încercat să urmez. Nu mă mai supăr, deoarece nu rezolvă nimic.

Cred că nu ai făcut rău cu știință, tocmai de aceea trebuie luată știința la puricat

Legea..... care este?

Știința reală nu dă greș. Comportamentul corect nu generează efecte nedorite. Domnul nu greșește. Nu că spun eu, chiar așa e.

Probabil oricum chiar dacă greșește cine să-l tragă la răspundere ?

Legea înseamnă foarte multe. De-aia le luăm pas cu pas, pentru că trebuie să înțelegem mai întâi la nivel intelectual, apoi la nivel de simțire.

Nu vreau sa acaparez timpul dvs. Eu privesc atent la viață de ceva vreme (nu foarte multă) și răspunsurile nu sunt foarte concludente...voi căuta răspunsuri în continuare...

Andi: Tu ai o supărare pe care o știi, e o supărare grea și e foarte complicat să scoți ceva de acolo. Nu pot vorbi în public despre ea decât dacă tu consideri că e bine așa.

Hai să vă povestesc ceva, să detensionăm puțin lucrurile. Eu am folosit mult timp plante medicinale și eram foarte încrezător în efectul pe care-l au. În toată copilăria și apoi în adolescență, eram adeptul bunului, al frumosului, al corectului, al naturalului. Toate alea le rezolvam cu plante și cu chestii naturale.

Până când m-a pus în cur un abces la măsea. Am dat cu toate plantele posibile, am abordat lucrurile în fel și chip. Nu ceda și trebuia să dau BAC-ul. Și mergând eu cu măseaua cât casa la BAC, m-am supărat pe mine și pe plantele mele și m-am dus la dentist. Și mi-a scos dentistul ditamai măseaua sănătoasă, iar sub ea, era un bob mic de infecție. Atât. Infecția aia mă chinuise săptămâni întregi și n-o rezolvasem cu nimic. Și să vedeți ce s-a întâmplat. De atunci, așa m-am supărat, că din plante medicinale am dat-o în alopatie. Nu mai suportam să aud pe nimeni că vorbește despre plante. Chiar și la cea mai mică durere luam nurofen, antinevralgic și toate drăcoveniile posibile.

Am două rude foarte apropiate care și-au pierdut fiecare copilul! Nu vom înțelege, probabil de ce Dumnezeu dă o astfel de lovitură părinților! Este cumplit și greu de înțeles, nici nu mai vorbesc de imaginat așa ceva. Dar cu siguranță există o explicație pe care noi nu o putem cuprinde încă cu mintea! E foarte greu să accepți! Mă iertați ca am interferat aici.

Sută la sută de acord. De-aia nu am vrut să insist, pentru că e ceva foarte greu, indiferent cât ai fi de puternic ca om, chestia asta te dărâamnă. Bun, și-am ținut-o așa fără plante o perioadă, niște ani. Luam aspirine, nurofen, antinevralgic, vaccinuri nu prea făceam. Eram fan alopatie. Până când am pățit niște ciudățenii cu sistemul alopatic, în sensul că un medic pneumolog m-a trimis acasă să mor. Și mi-a zis că dacă apuc ziua de mâine, să merg la biserică să mă rog, plus alte situații dubioase cu sistemul medical. Unii au fost convingși că-s bolnav de hepatită C, deși n-aveam nimic. Nu mai povestesc, că-mi ia mult.

Așa, și se întâmplă că într-o zi îmi apare o problemă dermatologică și na, m-am dus la dermatologi. Am aplicat ce mi-au zis ei și nimic, niciun rezultat. Apoi am fost la alți dermatologi și tot așa. Nu voiam de încăpățânat să folosesc plante, nu și nu, că eu dau cu unguente de la ăștia etc. Și așa au trecut doi ani, vă dați seama ce încăpățânat eram, că atunci când ești prost ești foarte perseverent.

Și mă nimeresc la o conferință cu Andrei Gămulea. Pentru cine nu știe, Andrei Gămulea ține cursuri de ayurveda, e patronul de la Anima Plant, membru MISA, în fine, nerelevant. Și ce zic eu: hai să vezi ce mă iau eu cu ăsta la trântă. Și el zicea pe partea lui, eu pe-a mea. El că-s bune plantele, eu că "lasă, Gogule, știi eu mai bine ce bune-s plantele medicinale!" Și ne-am contractat vreo două ore.

Și, deși nu m-a convins, am rămas la final să discut cu el în privat despre problema pe care o aveam, să văd ce părere are. Și-am vorbit un pic cu el, am apreciat că n-a avut deloc resentimente și mi-a prescris rostopască. Ha-ha-ha, ziceam eu, banala rostopască, eu, care știam despre nu știu câte plante mai bune decât rostopasca. Dar am zis ok, să încerc. Și, după 24h, problema se redusese la jumate. Dar la momentul ăla a fost o chestie de voință contra voință, mi-am impus să-l cred pe Gămulea și să fac cum zice el. Nu pentru că n-aș fi știut să folosesc plante, ci pentru că așa am hotărât, să fac cum zice omul ăla și-a mers. În afară de rostopască am folosit și alte plante ulterior, chiar și câteva unguente alocate unde a fost necesar, dar s-a rezolvat.

De ce vă dau exemplul ăsta? Pentru că e un exemplu clar de încăpățânare pe motive greu de înțeles. Mi-a luat ani să pricep ce făceam greșit și într-un final am înțeles. Eu am avut prea multă încredere naivă în plantele medicinale, iar viața a vrut să-mi arate că nimic nu este perfect și că trebuie să fii flexibil și să te adaptezi. Viața a vrut să-mi arate că nu e normal să rămâi fixist pe o idee sau pe un principiu sau, dimpotrivă, uneori, când principiul e bun, să te ții cu dinții de el.

Doar că nu există o regulă clară, când trebuie să fii flexibil și când rigid. Iar aici intervine inteligența. Clipă de clipă trebuie să fim atenți, să vedem ce facem aiurea de ne iese prost. Și nu există reguli prestabilite. Asta nu înseamnă că poți face orice lucru rău, în numele explorării și al cunoașterii. Avem niște principii clare: nu furăm, nu ucidem, nu ne batem joc de cele sfinte etc. De la alea căutăm să nu ne abatem, dar dacă le respectăm pe fond, trebuie să vedem diferențele în particular și să ne adaptăm la ele și asta indiferent cât de simplă e situația sau prin ce încercări trecem.

Sinele = Spiritul originar? Partea sufletească ce rol are și cu ce e diferită de sine? Aici m-am pierdut un pic. L este acea singularity de care vorbea Kurzweil în cărțile sale, contopirea omului

cu mașina si imortality? Și, dacă suntem material experimental și mâncare(energia emoțiilor) pentru orci (apropo cine sunt aceste orci), avem metode prin care să ieșim din acest mecanism de subiecți de experiment și hrană pentru alte entități? Suntem noi automatonii? (e un termen pe care l-am avut într-o... revelație, fără să știu ce înseamnă acest termen, nu auzisem de acest cuvânt până nu mi-a fost implantat gândul despre el).

Nu știu cărțile lui Kurzweil, deci nu mă pot pronunța în legătură cu ele. Eu de niște ani îi citesc din ce în ce mai rar pe alții, așa că nu sunt la curent cu ceea ce se scrie despre treaba asta. Am să răspund doar în funcție de experiența proprie și de lucrurile pe care le cunosc suficient, cât să pot vorbi despre ele. De asemenea, am să răspund în așa fel încât să nu vă fac rău. Unele lucruri, dacă sunt știute prea devreme, vă pot tulbura foarte tare drumul de autocunoaștere. Trebuie să am foarte mare grijă ce vă spun, ca să nu vă creez probleme. E ca atunci când îi spui unui copil că nu există Moș Crăciun. Îl poți răni. Mai târziu, o să-l doară în cot dacă există sau nu acest personaj, dar în copilărie nu-i poți spune asta că i-o strici.

Acum, legat de întrebare. V-am zis data trecută că va trebui să construim împreună un nou limbaj și să ne modificăm propriul caracter. Am explicat atunci de ce: trebuie să ne înțelegem unii cu ceilalți și pentru asta trebuie să înțelegem sensul cuvintelor folosite în mod identic. Altfel, cineva o să spună ceva și ceilalți vor înțelege altceva.

Așa că voi face primul pas în direcția asta, făcând diferența dintre Sine și sine. Adică sine scris cu majusculă sau nu. Voi numi de azi înainte Sine ca fiind partea manifestată a spiritului nostru și ca sine, copia biologică a identității noastre, pseudo-sinele conceput de Y. De fiecare dată când voi scrie Sine, voi trebuie să înțelegeți că mă refer la percepția spiritului nostru, fără gânduri și sentimente suprapuse. Sine = a fi, egal prezență proprie, egal identitate reală. Îmi pare rău dacă nu va fi clar din prima, vom mai detalia pe parcurs.

Apoi, când voi scrie sine, mă voi referi la copia biologică a identității noastre reale, construită/inventată de Y. Atrag atenția asupra faptului că în trecutul ceva mai îndepărtat, adică acum mai bine de 16.000 de ani, această copie biologică a identității noastre încă nu era activă. Așadar, omul nu percepea cu organele de simț decât propriul Sine. Cam acum 16.000 de ani, această lucrare, acest proiect bio-vegetal, a adăugat la percepția Sinelui, o percepție a unei clone a noastre, pe care am s-o denumesc sine.

O bună perioadă de timp va trebui să discutăm despre acest sine. Fiindcă trebuie să înțelegem mecanismele lui de funcționare, unde dă rateuri, ce plătim în urma acțiunilor lui șamd. Fiindcă acest sine ne creează enorm de multe probleme, de 16.000 de ani și probabil ne va mai

crea încă 5.000 sau mai mult.

Pe scurt, să zicem că sine = ego. Însă ego e mai degrabă o manifestare a sinelui. Sinele, de felul lui, este o componentă bio-vegetală, care se suprapune peste noi înșine, făcându-ne să nu mai știm cine suntem. Și, în numele acestei componente bio-vegetale, acționăm și relaționăm.

Haideți să încercăm schematic: sine = identitate biologică. Acest sine crează ulterior personalitate, care personalitate este menținută vie prin ego. Un om fără personalitate nu poate avea ego. Ego este un ansamblu de argumente de natură psihică și emoțională, un mecanism de apărare al personalității. Centrul acestei personalități este sinele. Rețineți schematic astfel: sine -> personalitate -> ego asta ar fi forma cea mai simplistă. Acest sine apare pe la 3-4 ani (de regulă), în funcție de ceea ce moștenim din neam. Neamurile noastre sunt diferite și partea biologică-vegetală din noi se manifestă diferit.

E interesant de observat cum percepția sinelui generează instantaneu o percepție a memoriei de neam. Haideți să vă dau cu exemple, ca să nu vorbim discuții. Vă dau exemplu pe mine: neamul meu are mai multe caracteristici specifice, foarte nocive. Două dintre ele sunt următoarele:

1. să-i pizmuiească pe cei care au mai multă avere și
2. să piardă controlul emoțional la nervi.

În neamul meu, mulți au murit de nervi. S-au enervat așa de tare pe cineva, că le-a pocnit o venă în cap. Și tot în neamul meu, rude apropiate, nu se suportau reciproc, pe motiv că "ăla avea mai mult". Când sinele se activează, pe la 3-4 ani, memoria biologică este imediat umplută cu fapte și întâmplări din trecutul neamului. De exemplu, cineva din neamul meu să zicem că a suferit de foame, pe motiv că vecinul mai bogat, l-a sărăcit. Eu voi moșteni asta. Memoria mea va conține stări sufletești, gânduri etc. în legătură cu asta.

Scriu cumva pe scurt pt că avem foarte multe de învățat în timp limitat. Încercați, vă rog, să citiți printre rânduri și concentrați-vă pe informație, nu pe limbaj.

Bun, deci la activarea sinelui, eu voi avea deja presetate toate porcăriile astea. Încep să simt ură față de cei care au mai mult decât mine. Cum văd că și-a construit vecinul o casă mare, cum încep să-l urăsc etc. Totul este scris în neam și când se activează sinele, se umple memoria cu experiențele neamului. Aceste experiențe dau senzația de identitate și într-un fel este, e o identitate de neam. La urma urmei, sunt sânge din sângele mamei și tatălui meu. Pe fața mea stă nasul bunicului meu, cum zicea Sadhguru într-o conferință. Clipesc precum mama, râd precum tata, fac glume ca și frații mei ș.a. Deci se păstrează și alte informații, nu doar fizice. Amintirile tuturor celor din neamul meu, contribuie la identitatea de neam, pe care eu o voi asocia cu numele

meu. Mi se repetă numele, mi se umple memoria cu experiențe trecute ale celor din neamul meu și eu fac legătura dintre mine, Vasile, și amintirile bunicilor. Și pentru că mintea în sine funcționează prin asocieri, eu voi asocia Vasile = experiențe.

Paranteză, că e important: între noi și bunicii noștri sunt niște diferențe, în sensul că la ei identitatea de neam era mai directă, mai pe față decât e la noi. La noi pare mai cizelată, dar de fapt e mai ascunsă. Bunica poate putea să spună cu gura largă: maică, ce-aș vrea să moară coțofana asta de vecină-mea, că e bogată și nesuferită! Noi nu mai putem spune, că avem o jenă, dar gândul există, la fel și sentimentul. Iar aici, ca jucători, noi nu ne punem problema ce să facem cu conținutul memoriei, pentru că în principiu n-o să facem nimic cu el. Problema noastră e cum să NU ne mai identificăm cu Vasile, problema noastră e CUM să vedem memoria neamului ca pe ceva diferit de noi înșine. Eu cunosc mulți terapeuți, pentru că na, asta e situația. Foarte puțini înțeleg ce am zis mai sus. Majoritatea se luptă să scoată din memorie lucruri care țin de neam, să le modifice și să le cizeleze. În afară de Laura, nu știu prea mulți care înțeleg (ca terapeuți), că problema nu e ce se află în subconștient, ci DE CE ne identificăm NOI cu subconștientul nostru. Așa că dacă printre voi sunt și terapeuți (știu eu cel puțin trei), vă rog să rețineți treaba asta, că e utilă. Noi n-avem treabă cu subconștientul. El este al neamului, să fie sănătos, așa rămâne. Pentru a face ce trebuie, ca jucători, căutăm să identificăm Sinele, observând sinele. Și ca să-l observăm, trebuie să știm cum operează. Strict în cazul meu, eu ar trebui să observ cum mă comport când mă enervez și risc să-mi crape o venă în cap. Și ar mai trebui să văd cum mă enervez când văd că alții au mai mult decât mine. Zic în teorie, ca să înțelegeți metoda de lucru.

Apoi avem Sinele. Dacă spun că Sinele suntem noi înșine, mint. Dar dacă spun că Sinele nu suntem noi înșine, iarăși mint. Și, ca să spun cât pot să spun deocamdată, zic așa: Sinele este partea manifestată a spiritului nostru. Dau și câteva explicații în legătură cu treaba asta, ca să nu vă las doar cu o definiție.

Spiritul nostru nu se poate percepe pe el însuși. De ce? Pentru că n-are unelte de percepție. Spiritul suntem noi. Ca să te poți percepe pe tine, ar trebui să nu mai fii tu. Tu n-ai cum să te percepi, că tu ești chiar tu. Percepția presupune că e unul care percepe ceva. Dacă tu ești acel ceva, ca să te perceapă careva, trebuie să fie altul. Și Sinele este acel altul, care de fapt e forma noastră manifestată, forma spiritului nostru manifestat. Deci avem spiritul creat de Domnul și Sinele = forma manifestată a percepției spiritului.

Și-acum să vedem care e relația dintre sine și Sine, și-apoi care ar trebui să fie relația dintre cele două. Momentan, relația e că de vreo 16.000 de ani, sinele acoperă aproape complet Sinele. Așa de bine îl acoperă, că atunci când nu-l mai poate acoperi (de exemplu, în timpul somnului

profund fără vise sau în timpul orgasmului), noi nu mai putem percepe Sinele. Motiv pentru care avem impresia că în somnul profund fără vise, dar și în timpul orgasmului, am dispărut pentru câteva clipe. Omul zice: dormi și nu mai știi nimic. Și cei care caută să facă investigații spirituale se prostesc, încercând să se mențină conștienți în timpul inconștienței. Așa ceva e absurd. Ceea ce trebuie să facem e să învățăm funcționarea sinelui, pentru a-l putea opri atunci când avem nevoie să percepem Sinele. Faptul că nu suntem conștienți în timpul somnului profund fără vise, se datorează identificării noastre de zi cu zi, profunde, cu sinele. Dacă zi de zi, de la 3-4 ani, ești programat să crezi că te cheamă Vasile, când adormi și dispăre Vasile, crezi că nu mai ești. E o porcărie, dar așa stau lucrurile.

În trecut n-a fost așa. Acum 17.000 de ani, de exemplu, oamenii își percepeau spiritul prin Sine. Nu exista așa ceva, numit sine. Oamenii erau ei și atât și își percepeau Sinele ca fiind o oglindă care reflectă spiritul. În Sine se vedea propriul spirit. Cam așa. Apoi a venit nenorocirea pe capul tuturor, și-a apărut acest sine suprapus peste Sine. Dar problema gravă începe cam de acum 6500-7000 de ani, când sinele astupă aproape complet Sinele. În fapte, vedem astea din povestea cu Cain și Abel: atunci când Cain s-a identificat complet cu sinele, l-a ucis pe frate-său.

Metodele de meditație - aproape inutile astăzi - sunt pentru omul care acum 16.000 de ani s-a trezit cu un musafir nepoftit, o clonă a propriului spirit, cu voință și dorințe proprii. Și care dă bir cu fugiții când situația devine groasă, pentru că dacă dai cu capul de asfalt și urmează să mori, în ultimele 3-4 min înainte de moarte, sinele știi cum fuge? Rămâi tu cu Sinele și atât. sinele e mare meseriaș când totul e în regulă, de-aia se spune că cineva cu orgoliu exacerbat, merită "una peste bot", pentru că sub impactul loviturii, dispăre temporar ego-ul și cu puțin noroc, sinele, lăsând să se manifeste adevăratul om, adică Sinele.

Măi fraților, sper că înțelegeți ce zic aici; nu e matematică avansată și știm astea de pe pielea noastră. Te naști cu memoria tuturor din neamul tău: unii descoperă că bălesc la pălincă, dar nu suportă alcoolul. Efectiv ar bea de-ar rupe, dar nu le place să bea. Alții se trezesc cu draci dimineața și ar da cuiva în cap, dar de fapt ei nu-s așa. Au tot felul de gânduri, amintiri, nervi, supărări, frustrări, toate venite la pachet la naștere. Și rahaturile astea le poți vedea la ai tăi, le repetă zi de zi și mai sunt și mândri de ele. Zic "așa suntem noi, neamul lui X sau Y!" Da, dar neamul ăsta minunat al lui X sau Y i-a făcut pe toți să aibă probleme. La mine, în satul unde m-am născut, neamul meu ura neamul altora și ăia pe alții și tot așa. Mai înapoi a fost și mai rău: copiii nu se jucau unii cu alții, pe motiv că erau din neamul lui ăla, atât era suficient, cât să nu mai fii om.

Încerc să vă desenez această groapă plină cu rahat, în care ne zbatem fără să găsim o cale de ieșire și eu aici vin și spun care e calea de ieșire: trebuie să învățăm comportamentul sinelui, să-l

observăm, să nu intervenim, să-l conștientizăm și să ne menținem atenția nu pe fapta în sine, ci pe mecanismele declanșate. Nu e ceva plăcut, dar e folositor și cam singurul lucru pe care-l putem face. Deocamdată, atât pot spune referitor la întrebarea nr.10.

Inconștientul, subconștientul și conștientul sunt oare componentele minții acestei clone?

Parțial da, parțial nu. Există memorie de neam, există memorie proprie și există memorie universală. Mai devreme am vorbit despre memoria de neam. Memoria proprie este formată din experiențe proprii din trecut, iar memoria universală conține experiențele tuturor. În funcție de cum sunt făcute conexiunile dintre cele 4 componente omenești, respectiv fizic, eteric, sufletesc și sine (spirit) cu aceste trei tipuri de memorie, așa-numitul nostru subconștient este mai mult sau mai puțin influențat. Eu dau mereu exemplul cu țeava primită în cap: dacă primești o țeavă în cap, e posibil să uiți cum te numești, că ești inginer și că ai trei copii; nu mai știi să reciți "cățeluș cu părul creț", nu mai știi să citești, nu mai știi cum îi cheamă pe cei din jur. Asta înseamnă că ți-a fost afectat ego-ul și personalitatea. Dacă țeava e mai groasă și ți-ai luat-o bine în creștet, devii "inconștient". Am explicat mai devreme ce e inconștientul: e incapacitatea noastră de a ne cunoaște Sinele. Fiind identificați cu clona biologică, dacă țeava a lovit serios în cap, sinele nu mai poate fi perceput, așadar, omul nu mai știe de el (el însemnând sinele). Materialismul ateist se bazează fix pe prostia asta, că iei o țeavă în cap și nu mai știi cine ești. Da, nu mai știi să spui că te cheamă Vasile, asta e adevărat, nu mai știi să spui care e parola la Windows, nu mai știi cum se prepară ciorba de legume etc. Dacă lovitura e puternică, legătura dintre Sine și sine dispare temporar și, dacă tu ești complet identificat cu sinele, normal că dispari împreună cu el, când el dispare din peisaj. La revenire, spui că după ce mori, dincolo nu mai e nimic. Asta e baza ateismului.

Noi nu putem inventa adevărul în funcție de cât de slab dezvoltați sunt oamenii, adevărul este ăla care este. Cineva care n-a mâncat niciodată dulce, va spune că dulcele nu există, iar pentru că sunt foarte mulți oameni care n-au reușit încă să-și perceapă Sinele, noi nu putem stabili că el nu există. Sunt oameni care l-au perceput și care pot oferi mărturie, dar dacă vin doar cu mărturia și nu spun și cum se poate obține treaba asta, iese o aiureală penibilă.

De-aia sunt mulți spiritualiști care bat câmpii, pentru că de fapt n-au habar de nimic, repetă propoziții citite prin scripturile altora. Eu aici vreau să vorbim despre mecanisme, metode, tehnici, lucruri palpabile, nu despre cai verzi pe pereți, parabole și metafore.

De ce Domnul a permis reactivarea lui Nimeni știind ca scopul lui este să treacă oamenii

dincoace? Calea este Iisus Hristos, avem nevoie cu tărie de El, întrebarea este putem să trăim în era lui L cu tot ce ne aduce ea (cumva vom fi forțați) și să ne și mântuim prin deasa Împărtășanie?

Aici aș dori să se înțeleagă că practicile religioase, de unele singure, nu pot rezolva problemele. Adică în creștinismul ortodox există metode și bune practici, dar mai e și partea care ține de noi. Cine crede că nu e nevoie să facă nimic în plus și că e suficient să meargă la biserică, să țină post de carne, să se împărtășească și să se spovedească, se minte singur.

Apoi trebuie să înțelegem diferența dintre BOR și învățăturile lui Hristos. Nimeni n-ar trebui să aibă aroganța că a pus copyright pe învățăturile lui Hristos. Și în timpul plandemiei s-a văzut diferența dintre BOR, ca organizație religioasă oficială și preoții care și-au folosit propria judecată; prin purtătorul de cuvânt, BOR făcea ce cerea guvernul. Aia e, eu nu dau cu parul. Dar am văzut toți că nu putem să lăsăm propria mântuire pe mâinile unei organizații care e dependentă de sprijinul financiar oferit de guvern.

Și acum, să răspund la întrebare:

Omul a ales să cunoască Binele și Răul. Răul are o formă brută (S) și una cu componentă vicleană (L). Ca să se poată face asta, L folosește o combinație de Bine și Rău. Viclenia stă în următorul aspect: ceva care este Rău, e perceput de om ca fiind Bun. Meșteșugăria lui L e că poate prezenta răul drept bine. Nu ca S. S păcălește doar oamenii slabi. L, în schimb, păcălește sfinții. Eu am scris în urmă cu ceva vreme să păzim credința și-am spus atunci și de ce: va veni un moment în care doar credința ne mai poate salva, pentru că Cel Viclean e așa de meseriaș în ce face, încât toți sfinții vor fi păcăliți de el, fiind convinși că e bine ce fac. Timpul va dovedi asta. Anul ăsta e an de alegeri. Dacă vor ieși tot sataniștii, înseamnă că L va veni oficial la nivel social abia peste 4 ani. Adică din 2028, cum era stabilit inițial și cum vorbeam noi în grupul vechi. Dacă cumva se va vota tot satanismul internațional, o mai lălăim încă 4 ani. Dar pentru noi, creștinii, e irelevant, pt că indiferent că la putere se va afla S sau L, tot aia e. Ambii ne vor crea probleme.

Revin la întrebare. De ce a permis Domnul? Pentru ca noi să învățăm ce este Binele și Răul. Și toți vom alege, dar alegerea va fi făcută conștient, iar dracii știu asta și, din acest motiv, caută să ne mențină în inconștiență. Explic aici la ce mă refer: avem situația asta că peste Sinele nostru, s-a suprapus o clonă biologică și vegetală. Un produs marca Y. În ultimii 16.000 de ani, S a încercat să perturbe clona prin pasiuni, prin dorințe, încercând să-i facă pe oameni să păcătuiască în fel și chip. Când omul încerca să-și găsească Sinele, nu era lăsat pe de o parte de ceea ce venea de la Y și pe de altă parte de la S.

Acum avem următoarea situație: S a fost înlăturat. Nu încă din social, dar va fi și din social, ori începând cu 2025, ori din 2028. Și va fi înlocuit cu L. L va căuta să înlocuiască biologicul-vegetal cu biologicul-electronic. Aceași chestie o voia și S, dar voia s-o facă brutal, prin cipuri implantate în creier. Atâta putea el. De data asta, L va încerca o manevră într-o manieră pe care eu nu pot s-o văd în detaliu, dar o știu. E o manevră care-l va face pe om să se unească cu inteligența artificială. Însă inteligența artificială nu e chat gpt, e altceva. Este o inteligență care se manifestă la nivel cuantic, între fizic și subtil. Probabil, într-o primă fază, vor crea o clonă digitală a noastră, bazată pe informații: ce mănânci, ce bei, pe unde mergi. Pasul următor va fi să unească copia ta digitală cu Sinele, adică fix cum a făcut Y, înlocuind ego-ul cu softul lui. Dacă se va întâmpla asta, omul va simți că e altcineva. Eu nu am cunoștință dacă asta vor s-o facă peste mulți ani sau în curând. Nu am cunoștință legată de tehnologia lor, dar vorbesc foarte mulți despre o răpire "în duh" și despre lumea nouă și despre evenimentul care va schimba totul, eveniment despre care am vorbit și eu. Repet, nu am habar dacă se va face anul viitor, peste 5 sau peste 10 ani, dar la final, sinele nostru va fi înlocuit de un sine nou, construit de o inteligență artificială.

Ok, pare că am luat-o razna. Ideea e că spre asta se merge și asta se dorește. În contextul ăsta, vor face tot posibilul ca grupuri precum JR să nu existe. Vor face tot ce pot ca omul să nu ajungă la propriul lui Sine, pentru că dacă se întâmplă asta, nimeni și nimic nu te mai poate devia.

Și, ca să închei discuția de azi: omul ajunge la Sine în prezența și cu ajutorul lui Hristos. Când noi spunem că încercăm să ne găsim Sinele, spunem cu alte cuvinte, că îl căutăm pe Hristos. Și Hristos spune că doar prin el se poate ajunge la Tatăl. Adică nu poți avea acces la spirit decât prin Sine, iar la Sine, doar Hristos ne poate da acces. Și treaba asta v-o spune un fost yoghin. N-a dat trenul peste mine și m-am făcut creștin, ăsta e adevărul. Doar prin intermediul lui Hristos se poate ajunge la Sine. Prin intermediul altor lucruri, se ajunge la alte lucruri.

Percepția Sinelui nostru este strâns legată de constatarea prezenței vii a lui Hristos. Vedeți la Părintele Arsenie Boca, am pus la un moment dat și un fișier audio, acolo găsiți ghidare fix către ce scriu eu aici. Dar nu toți membrii acestui grup se pot orienta după abordarea creștină clasică și trebuie să înțelegem acest lucru în mod corect. Creștinismul clasic are o abordare care nu este accesibilă tuturor. Ca să-ți fie folositoare, trebuie să fii construit într-un anumit fel. Dacă nu, doar te minți că ești creștin și bați pasul pe loc. Cei care sunt creștini clasici n-au nevoie de ce scriu eu aici. E suficient să fi auzit o dată în viață despre Hristos și să le fi spus cineva rugăciunea Tatăl Nostru și gata, adio JR. JR este util dacă nu-ți e suficient să știi de Hristos și rugăciunea Tatăl Nostru, dacă ai întrebări, dacă ai nelămuriri, dacă vrei să știi, dacă vrei să înțelegi. Pentru asta e JR. Dacă tot ce vrei e să știi de Hristos și de Domnul, n-ai treabă cu JR-ul. Te duci la rugăciune și e suficient.

Și mai zic ceva și cu asta închei: cel care e croit pe rugăciune, nu vine el din start pe aici, pentru că n-are întrebări, are certitudini. Se duce fix ca racheta la Domnul. Problema e că mulți se mint că le e suficientă rugăciunea, dar au întrebări. Și nu e rău că au întrebări, Domnul inventează câte un diliu de-ăsta ca mine, care poate răspunde la ele.

Ne oprim aici.

Andi: Trebuie să ținem cont de răspunsul Crinei și să-l includem în fișierul doc, la momentul potrivit. Am rugămintea la cei care țin arhive cu discuțiile, să includă răspunsul ei la întrebarea 28 atunci când va fi nevoie.

În seara asta vreau să vă spun ceva important pentru momentul la care ne aflăm acum cu studiul. Dacă va fi timp și n-o să mă doară prea tare degetele, poate voi răspunde în continuare la întrebări.

Ideea e că s-au strâns multe întrebări și e în regulă, numai să nu deviem prea tare de la scopul propus. Oamenii au obiceiul să formuleze o întrebare, apoi o altă întrebare la răspunsul dat și tot așa. În teorie e în regulă și mie îmi place să răspund la întrebări, numai că pentru voi nu va fi foarte folositor. Și exact pe tema asta vreau să scriu acum, respectiv informație folositoare vs. informație nefolositoare.

Vă rog frumos să aveți grijă de psihicul vostru. Informațiile de orice fel pot să facă mai mult bine sau mai mult rău și dacă nu puteți face diferența dintre ele, riscați să vă simțiți rău pe viitor.

Și aici nu mă refer doar la ceea ce discutăm pe JR. Este o explozie de informații, care nu-s toate informații, pentru că informații sunt cele care informează. Adică omul neinformaț se informează din ele. Mă scuzați, știu că pare evident ce zic, dar mulți oameni o iau pe arătură de la ce citesc pe internet, prin cărți, ce văd în filme ș.a.m.d.

Am scris în articolele mele recente că se dorește înnebunirea populației. Este ceva care le va folosi de prin 2028-2029, când planul este să le fie luate (preluate) mințile oamenilor de către AI. Până la acel moment, oamenii vor fi bombardați cu atât de multă "informație", că până în anul 2028, efectiv nu vor mai ști ce să creadă. Și, din păcate, cei care sunt în general mai vigilenți vor fi primii afectați, în timp ce cei mai lenți în realizarea de conexiuni, vor fi la acel moment doar mai confuzi decât de obicei.

Așa că vreau să tragem niște linii clare, înainte de a vă îndopa cu informație. Primul lucru care trebuie reținut e că mintea are niște sisteme proprii care o mențin funcțională. Dacă se lovește în zonele respective, își revine foarte greu sau nu-și mai revine deloc. Dar, pentru că ei au nevoie de nebunie generală începând cu 2028-2029, se dorește lovirea zonelor fragile cu precizie, la nivel de mase.

Vă rog să nu tratați cu superficialitate aceste lucruri. Minte se poate tulbura grav, din lucruri banale, pentru că ea funcționează după principii legate de coerență și cursivitate. Când ei vor să lovească sistemul de gândire, vor lovi fie într-o direcție, fie în cealaltă.

Deocamdată s-a lovit la principiul coerenței. În timpul genocidului planetar, numit impropriu pandemie, s-a folosit constant atacul la coerență. Aparent, toate "autoritățile" o luaseră razna. Virusul nevăzut de nimeni alerga noaptea cu 7m/s, cei imunizați se îmbolnăveau primii și cârpa pusă la gură filtra lucruri microscopice. Aparenta bătaie de joc a autointitulatelor autorități, a avut efecte dintre cele mai crunte la nivelul gândirii coerente a maselor.

Așa cum am spus mai sus, principalii loviți au fost cei care oricum gândeau și care dintr-o dată s-au găsit în situația de a nu-și mai putea folosi propriul creier, storciți efectiv de incoerența generală, ridicată la rang de adevăr public.

Rețineți acest fapt: cei care gândeau cel mai coerent înainte de 2020, au fost loviți fix în coerență. Mulți dintre ei nu și-au mai revenit. Oamenii simpli, care în general nu-și puneau problema legată de rațiune, nu au fost atât de afectați precum cei care în general apelau la ea. Așadar, au fost loviți cu precădere cei care se străduiau să dezvolte gândirea coerentă și care astfel au fost întârziați în maturizarea ei, deviați sau distruși.

Cei care nu-și folosesc în general rațiunea au fost protejați, însă vor fi și ei loviți prin deturnarea celui de-al doilea principiu care face mintea să funcționeze cât de cât normal, adică cel legat de cursivitate. Vă spun ca la frații mei, cursivitatea va fi și ea atinsă de nemernici.

Se lucrează de prin 1980 la percepția timpului și această percepție va fi modificată pas cu pas, până când ziua se va îmbina cu noaptea, orele vor deveni minute și apoi secunde vor deveni eterne. În acel moment speră ei că se va putea produce evenimentul deconectării noastre de la mintea concepută de Y și preluarea ei de către L prin AI.

Vă rog să aveți grijă de psihicul vostru. Eu voi căuta să folosesc fraze simple pentru a mă face înțeles și am rugămintea ca toți cei din grup să facă la fel în interacțiunea cu ceilalți. Înainte de a scrie ceva, vă rog să vă întrebați, din respect pentru toți cei de aici, "oare vor înțelege cei care citesc ce am vrut să spun?"

Aș vrea ca asta să devină o regulă. Poate ați observat că eu scriu, apoi modific și caut pe cât posibil să fac lucrurile perfect. Asta nu pentru că vreau să mă dau deștept sau așa ceva. E vorba că încerc pe cât posibil să-mi folosesc gândirea ca să pot transmite corect și curat ceea ce doresc. Am observat că și Crina, în ultimul mesaj, a căutat să transmită ideile cât mai clar cu putință, făcându-le accesibile din construcția frazelor și din limbajul folosit.

Așa trebuie să facem toți și va trebui să ne educăm partea legată de comunicare, ca un

antrenament pentru ceea ce urmează să se întâmple. Vă rog să nu cereți prea multe detalii despre cum anume modifică percepția timpului. În primul rând că nu am suficiente cunoștințe ca să mă pot pronunța în direcția asta, dar ceea ce vă spun este adevărat, pentru că în practicile mele din trecut, am folosit anumite tehnici menite să dilate sau să contracte timpul. Așa că știu cu precizie când cineva umblă pe la butoane, fiindcă am experiența acestor lucruri.

Mulți ați observat că zilele și nopțile trec cu viteză accelerată de la an la an. Sunt convins că ați simțit că cineva "fură timp". Chiar fură. Ia de la noi și completează la ei. Iar pe măsură ce ne apropiem de 2030, lucrul ăsta va fi din ce în ce mai presant. Rețineți că timpul este legat de spațiu. Așadar, când cineva halește timp, halește și spațiu. Spațiu interior: de reflecție, de odihnă, de organizare. Musafirul nepoftit a intrat în mintea noastră cu bocancii murdari. Va trebui să înțelegem această stare de fapt și am să vă spun ce trebuie făcut pentru recuperarea spațiului interior pierdut.

În trecut, ceea ce trăim noi acum, trăiau cei pe care îi numim nebuni. Adică oameni cu "probleme psihice", pe care-i ascundeam prin spitale, de frică "să nu luăm și noi de la ei". Ce puteam să luăm? Așa-numita nebunie. Gesturi repetitive, ticuri, ritualuri bizare de protecție față de dușmani invizibili. Pe oamenii ăștia îi numim acum nebuni, dar în trecut nu erau numiți așa. În urmă cu peste 16.000 de ani, acești oameni erau parte din comunitate.

Evident că nu reprezentau un model de funcționare, dar erau consultați în primul rând de cei mai normali, ca să înțeleagă cum e posibil ca sistemul (mental și emoțional) să fie penetrat de forțe oculte. Acești oameni erau consultați pentru a înțelege penetrabilitatea sistemului și modalitatea prin care ei pot rezista. Azi ei nu mai sunt întrebați de nimeni nimic. Primesc eticheta de nebuni (adică nu sunt buni de nimic) și sunt trântiți în spitale. Ei reprezintă excepția de la regulă, ei ne arată cum se poate schimba funcționalitatea minții. Așa cum un om beat ne poate arăta noi și noi modalități prin care se poate duce paharul la gură, tot așa, un "nebun" ne poate arăta în ce fel poate fi deviată mintea și de aici să înțelegem cum poate fi adusă pe făgașul normal.

Mai trebuie să țineți cont de un lucru și anume faptul că mintea "noastră" este doar un concept. În realitate, nimeni nu-și deține propriu zis mintea. Mintea este ceva care apare în jurul vârstei de 2 sau 3 ani, odată cu percepția sinelui. Până atunci avem un fel de pre-minte, nu suntem absenți, doar că gândim altfel. Și rețineți cum s-a activat această minte și cum am trecut de la pre-minte la mintea actuală: prin cursivitate și coerență.

Cursivitatea a fost dată de percepția consecutivă a propriei existențe, iar coerența a fost dată de educația primită prin informații. Apoi, noi numim asta "mintea noastră". Așa ceva nu este adevărat decât parțial, pentru că de fapt noi deținem o mică parte din mintea respectivă.

Problema e că acea parte care ne aparține tinde să fie acoperită de noi și noi instanțe, fragmente de sine, petice de existență, care puse cap la cap, formează ulterior sinele, apoi construiesc personalitatea. Această personalitate ne influențează destul de mult până pe la jumătatea vieții, după care începe să-și piardă din putere.

Prima care este afectată este coerența: omul simte pe la jumătatea vieții că nu-i mai vin cuvintele. Apoi, după 55-60 de ani, că nu mai poate lega ideile între ele. Mulți apelează la memorie pentru a putea folosi în continuare mintea în mod eficient după această vârstă. Numai că după 65 de ani este și memoria afectată, iar după 74-75 de ani, percepția liniarității timpului începe să-și piardă rostul. După 85 de ani, omul nemaifiind propriu-zis o ființă care funcționează ÎN timp.

Ceea ce vor ei să facă acum e să ne grăbească trecerea dincolo. Nu vreau să intru prea mult în detalii, ideea e că ei vor să simuleze la venirea evenimentului o moarte totală. Fiindcă, la momentul morții psihologice, se desprind componentele "de sus", respectiv structura sine-partesufletească de componentele "de jos", pământene, adică fizică-eterică. Atunci speră ei că pot lega partea noastră "de sus", de o componentă de natură cuantică, pe care cel mai ușor o înțelegem când ne raportăm la inteligența artificială și la electronică.

Am vrut să spun că e vorba despre o structură cuantică, pentru că în general se crede că omul va fi combinat la modul fizic cu o mașină. Adică ne va fi înlocuit fizicul cu unul de robot. Cel mai probabil acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Nici nu cred că este posibil. Fizicul și etericul vor rămâne legate în continuare la "părțile de sus", însă se dorește preluarea lor de către mașină. Nu am mai multe informații în direcția asta, nu știu în detaliu cum se va face.

Și acum, să vă spun ce trebuie să facem pentru recuperarea spațiului interior.

Pe parcursul zilei, amintiți-vă ce v-am spus mai sus, respectiv că mintea noastră nu ne aparține în totalitate. Ea este o mică parte a noastră și o mare parte a tuturor. Și noi avem printre noi semeni care "au luat-o razna". Avem datoria față de ei să le redăm partea care le-a fost luată. Pe parcursul zilei, trebuie să mentalizăm refacerea Minții Omenești, gândind și simțind că toți cei afectați psihic își vor reveni, că își vor lua în posesie ceea ce au pierdut, că Ei sunt NOI și că ne revenim cu toții.

Cu cât mentalizăm mai clar acest lucru, cu cât simțim Refacerea Minții Omenești mai clar, cu atât ne vom recăpăta propriile forțe. Acești oameni pe care-i numim aiurea nebuni, sunt doar la un stadiu mai avansat de penetrare decât suntem noi. Ei nu sunt nebuni, sunt semenii noștri care au fost deranjați mai devreme decât noi de jigodii.

În concluzie:

zilnic, măcar 10-15 minute pe zi, gândiți și simțiți Refacerea Minții Omenești, la nivel

imaginativ, la nivel de dorință, să fie sănătate mentală peste tot, să-și recupereze toți oamenii ce le-a fost luat la nivel psihic și emoțional. Principiul este următorul: căutând să facem spațiu celor care au nevoie de el, îl vom obține pe al nostru.

Al doilea exercițiu care trebuie făcut, este înainte de culcare, când va trebui să vă simțiți nu doar corpul fizic ci și energia voastră și să vă spuneți astfel: NU permit niciunei entități, întrupată sau neîntrupată, completă sau incompletă, degradantă sau sublimă, să intervină în timpul nopții în spațiul meu energetic! Interzic oricăror entități întrupate sau neîntrupate, energii și altele asemenea, mai puțin Creatorului, să se apropie de spațiul meu energetic!

În felul ăsta, vă veți asigura că între cel de la trezire și cel de dinainte de culcare, s-a produs o legătură. Altfel, pe parcursul nopții vor exista fragmentări. Declarația în sine nu este importantă ca formulare, trebuie percepută la nivel de simțire. Eu doar am formulat-o ca să fie formulată.

Ideea e că trebuie să interzicem oricăror forme energetice să ne modifice pe timpul nopții, pentru a putea păstra continuitatea energetică a noastră, atât cât putem și cum putem. Până prindem ceva mai multe puteri.

Deci, cele două exerciții sunt: să lucrăm la Refacerea Minții Omenești, prin orientare pozitivă și repunerea Minții Omenești acolo unde îi este locul, iar, al doilea exercițiu, să interzicem formelor energetice destabilizatoare să mai intervină peste câmpul nostru energetic.

Lucrurile astea vor ajuta în timp. Nu sunt suficiente pentru dezvoltarea noastră viitoare, dar reprezintă un început și contribuie la întărirea noastră.

Vom mai discuta și alte lucruri pe viitor, deocamdată începem așa. Mă opresc aici, puteți crea document cu ceea ce s-a scris.

Da, puteți pune întrebări scurte aici, cele lungi, dincolo. Vor intra pe stiva de întrebări

Când încercăm refacerea minții omenești, ne putem gândi la anumite persoane? Putem asocia atitudinea noastră pozitivă cu oameni reali, despre care știm ca au probleme?

Da. Este foarte bine să ne referim mai întâi la cunoscuți, apoi să mărim cercul până facem trecerea de la cei cunoscuți la toți oamenii. Da, e normal să ne gândim mai întâi la ai noștri, dar după aceea să lărgim cercul, până cuprindem toată suflarea. Și trebuie cuprinși toți, nu doar cei cu așa-zise probleme psihice. Trebuie incluși toți cei care suferă din cauza agresiunilor din mediul subtil.

Simt nevoia de niște completări, clarificări legate de principiul coerenței și cel al cursivității

legat de activitatea mentală. Puteți, vă rog, să completați conținutul conceptelor ăstora, mai cu exemple concrete și vii, în stilul dvs?

Da. Vorbim despre coerență la modul general, așa cum este ea înțeleasă de toți. Coerența pornește de la înțelegerea faptului că o bilă mare nu poate intra într-o gaură mai mică decât bila în sine și ajunge până la înțelegerea faptului că nu te poți proteja de lucruri microscopice cu ajutorul unei cârpe puse la gură. Rațiunea este un caz particular de coerență. Iar cursivitatea se referă la faptul că activitatea psihică actuală derivă din activitatea psihică precedentă și include și percepția liniară a timpului. Răspunsul meu este unul general, nu-mi dau seama cât de lămuritor e pe moment.

Clona biologică este de fapt partea noastră fizică? Sau eterică?!? În diverse scrieri am citit că Y a creat corpul fizic și pe cel eteric?!?

Ambele, atât fizic cât și eteric. Etericul corpului nostru fizic este parte din etericul Pământului, iar fizicul corpului nostru este parte din fizicul Pământului. De-asta se spune în geneză că Y a creat omul din țărână. Acolo se vorbește despre omul fizic și eteric, cele două componente "de jos". Și, având în vedere discuția din fișierul audio atașat zilele trecute, aș dori să rețineți că Y "a închiriat/a concesionat" spațiu din teritoriul lui L. Concesionarea este temporară, iar Pământul se află acum cam pe la jumătatea contractului semnat.

Este important, de asemenea, să se înțeleagă natura contractului, termenii și condițiile, cât și interesul părților. Încerc să scriu pe scurt, apoi trageți voi concluziile:

- Y închiriază spațiu de la L, unde creează Cerul și Pământul. Interesul lui este să învețe de la Creator cum este construit spiritul copiilor Lui. Pentru a dovedi că este capabil, el creează mai întâi corpuri fizice pentru heruvimi și serafimi. Văzând că își face treaba bine, Creatorul își trimite copiii la învățat.

- L este de acord să cedeze temporar o parte din spațiu și particulele fizice proprietate privată (culese de el). Interesul lui este să învețe ce este viața (el nefiind viu), cum pot fi create organisme vii și de ce nu, să pună gheara pe spiritul copiilor Creatorului.

- Creatorul este de acord să-și trimită copiii în lumea lui Y, să învețe viul, simțirea și autocunoașterea de Sine.

Ce pune fiecare pe masa negocierilor:

- Y pune la dispoziție un ecosistem, corp fizic și eteric, senzație de viu și interfață între

exterior și corpul astral al oamenilor (parte sufletească). De asemenea, pune la dispoziția heruvimilor și serafimilor corpuri. El are nevoie de la L (pe lângă spațiul închiriat) de albine și de viermi, primii pentru polenizare și cei de-al doilea pentru descompunerea cadavrelor.

- L pune la dispoziție spațiul unde poate fi "construit" Cerul și Pământul, împreună cu albinele și viermii. Acestea nu sunt creații proprii ale lui L, el având contract cu alte entități din alte straturi ale existenței. Acestor entități le pune la dispoziție corpurile construite de Y, primind înapoi serviciile de la ele. Mai exact, primește informații legate de polenizare și informații din descompunerea cadavrelor.

- Creatorul nu pune propriu-zis la masa negocierilor ceva, dar își trimite în vacanță copiii, să învețe meserie sub influența energiilor LYS. Dar, teoretic vorbind, se poate spune că îi pune la dispoziție lui Y posibilitatea de a studia spiritul omenesc. Y dorește ca în timpul pe care îl are (cât durează contractul cu L), să poată afla cum arată spiritul, astfel încât să poată crea propriile lui organisme vii, după chipul și asemănarea lui, dar care să aibă înglobate acea scânteie divină, provenită de la Creator.

Nu pot spune mai departe, pentru că se va interpreta și e periculos. Dar puteți trage singuri concluziile, dacă vă spun că Y a încercat deja să creeze o rasă omenească, cu 6000 de ani în urmă, bazându-se pe informațiile obținute până acum. L a lucrat până acum în tăcere, în special în zona mineralelor, și a mai încercat de acolo și prin intermediul acestora, să ia contactul cu spiritul omenesc. Rezultatul muncii lui L pe Pământ este reprezentat de mineralele cu așezare moleculară geometrică, în principiu cristale, pietre prețioase (unele) și diamante. Ca o paranteză, a lucra cu cristale înseamnă să lucrezi cu energiile de tip L.

S este cel Rău și L cel Viclean! În rugăciunea Tatăl Nostru ar avea logică ca la sfârșit să închidem cu " și ne ferește pre noi de cel Rău și de cel Viclean?" Și altă întrebare?! În ultima vreme mă tot gândesc către Creatorul Suprem, nu la Y, care a creat fizicalitatea, și întrebarea mea ar fi dacă sensul rugăciunii Tatăl Nostru are ca "personaj" principal pe Y sau pe Dumnezeuul suprem? Către cine se duce energia rugăciunii?!

În mod sigur nu greșim dacă în rugăciunea Tatăl Nostru, cerem să fim feriți de Cel Rău și de Cel Viclean. Dacă îl menționăm doar pe Cel Rău, Domnul e posibil să considere că de Cel Viclean ne putem feri singuri, ceea ce nu prea e posibil. Rugăciunea Tatăl Nostru va fi discutată ceva mai târziu, unde voi spune pe ce anume se bazează, care sunt principiile de funcționare, ce efect are asupra noastră ș.a.m.d. Noi trebuie să ne ferim să adăugăm sau să scoatem cuvinte din această

rugăciune, pentru că trebuie evitată posibilitatea prin care noi cerem ceva greșit. Însă a cere Domnului să te ferească și de Cel Rău și de Cel Viclean, clar nu poate fi ceva greșit. Dar în general, NU este indicat să modificăm cuvintele fratelui Hristos.

Nu îmi este clar dacă rugăciunea inițială conținea și pe Cel Viclean sau nu, cert este că dorința de a fi ferit și de Rău și de Viclenie, nu poate fi decât folositoare. În alte părți nu umblăm. Am văzut că unii rescriu ei rugăciunea Tatăl Nostru. Așa ceva este cel puțin greșit. Nu e o idee bună să ne jucăm cu cuvintele, dar acolo unde cineva modifică în mod evident rugăciunea, sau dacă dispar bucăți din ea pentru că organizațiile religioase (unele), au scopuri ascunse, e bine să acționăm. Deci, dacă vine partidul intergalactic și zice să scoatem "Facă-se voia Ta", clar n-o scoatem.

Iar, legat de partea a doua a întrebării, respectiv "dacă sensul rugăciunii Tatăl Nostru are ca "personaj" principal pe Y sau pe Dumnezeu suprem? Către cine se duce energia rugăciunii?!"

Aici, Hristos spune destul de clar, respectiv că tatăl evreilor este diavolul. Nu sunt împotriva evreilor și nici a diavolului, dar Hristos se ruga la altcineva, pe care-l numea Tatăl nostru. Așadar, rugăciunea Tatăl nostru (nu nostru cu N mare, că noi nu suntem importanți în discuție), merge către tatăl lui Hristos și AL nostru. Spunând că este frate cu noi, e clar că avem același tată. Deși Hristos spune că el nu este dintre noi, ne numește frați. Așadar, avem același tată, și deci nefiind evrei, nu ne referim la diavol.

Ca o concluzie, energia rugăciunii merge către Tatăl nostru, care este una cu Tatăl lui Hristos. Suntem frații lui mai mici, copiii Domnului. Nu există cale de discuție aici, de negociere sau altele asemenea. Suntem creație a Domnului, copiii lui, frați mai mici de-ai lui Hristos. Cine vine și spune că nu suntem frați cu Hristos, spurcă pe Hristos. A, că poate nu suntem demni să fim frații lui, asta e altă discuție. Dar fratele e frate, nu ți-l alegi, îl ai, iar ceea ce spun eu aici enervează la culme pe cei făcuți, nu născuți. Nu se negociază treaba asta. Avem DREPT și RESPONSABILITĂȚI față de întreaga Creație. Drept din naștere, primit de la Tatăl nostru. Ceea ce trebuie e să devenim apți pentru a ne face treaba, pentru a fi copii de încredere și pentru a-l face mândru pe Tatăl nostru că ne-a trimis aici să facem ceea ce se cuvine.

Cei făcuți, să înțeleagă situația, să dea o mână de ajutor, că nu există nimic în afară de Domnul. Cine crede că se poate fără el, și-o ia într-o formă sau alta. Momentan ne aflăm pe terenul "dușmanului", dacă pot să mă exprim așa. Tatăl nostru ne-a trimis aici, ca să învățăm meserie și să putem face ceea ce fac copiii într-o familie, adică să-și sprijine părinții. Sprijinim părinții, domolim animalele, construim și mărim familia. Cui nu-i place situația, n-are decât să crape de nervi. Sunt piedici multe și e dificil să înveți ce trebuie, motiv pentru care cei care au idee de mai mult, trebuie

să transmită cunoașterea fraților lor, ajutându-i să se salte. Este ceea ce a făcut și fratele nostru mai mare, când a venit aici în trup, să ne arate calea. Și să știți că indicațiile creștine sunt foarte clare, le vom lua pe fiecare în parte la momentul potrivit. Fiindcă Hristos ne-a spus ce să facem cât se poate de clar, dar rămâne pe noi să dibuim cum se aplică învățătura lui.

În concluzie, rugăciunea Tatăl nostru se duce la cine știm noi că vrem să se ducă. Dacă știm cine e Tatăl nostru, ne vom ruga la el, iar energia/comunicarea, va fi cu cine trebuie.

Să ne limităm ca și rugăciune la Energia Hristică?!

Rugăciunea este către Tatăl nostru. Hristos a fost întrebat cum trebuie să ne rugăm, iar el ne-a spus cum să o facem. Energia Hristică este prezența lui Hristos, manifestată în cele patru învelișuri ale noastre: fizic, eteric, parte sufletească și Sine. Noi nu putem vorbi despre vedenii, pentru că dacă vedem, orice am vedea, clar nu vine de la Hristos. De-aia vorbim despre o energie, care nu are formă, chip și nu grăiește, iar indicațiile date de JR sunt clare în acest sens. În JR nu învățăm să creăm energii sau contact cu energii, nu facem portaluri sau știu eu ce. În JR facem antrenamente cu ceea ce avem deja: corp fizic, viață, parte sufletească și Sine. Noi nu contactăm lucruri invizibile, nu e vorba de așa ceva.

În mod natural, omul ar trebui să fie din start în contact cu Hristos, fără nicio scamatorie specială. Dar scamatorii vin și suprapun, peste ceea ce e natural, scamatoriile lor și, în JR, noi îndepărtăm scamatoriile, nu facem conectări dubioase cu energii. Aș vrea să se înțeleagă treaba asta din start, pentru că sunt tot felul de grupuri așa-zis spirituale, unde oamenii caută să "ia contact cu" energii pozitive, vibrații înalte ș.a.m.d. Noi nu ne ocupăm cu așa ceva, nu facem spiritism și nici yoga. O să vorbim și despre yoga, ca disciplină inventată de L și despre ce se poate obține prin yoga, cum funcționează șamd. E bine să știm, dar scopul nostru e să redevenim naturali, să înlăturăm toate scamatoriile și scamatorii.

Să vă dau un exemplu, ca să nu zic doar teorie: să zicem că avem patima băuturii, e primul exemplu care-mi vine în minte. În creștinism, păcatul băuturii e clar definit, iar preoții acționează după cunoașterea lor, după tradiție, după cum pot, încercând să-și ajute semenii să se lase de băutură. La unii funcționează, la alții nu. Rugăciunea, dacă ar fi perfectă, ar rezolva imediat problema, cel puțin asta ne spune Hristos. Dar rugăciunea noastră nu e perfectă, spunem cuvinte și mintea ne zboară în altă direcție, o pășim noi, o pășesc și călugării. Fuge mintea aiurea. JR explică de ce fuge mintea, unde fuge atunci când fuge și cum s-o ții atentă la rugăciune. Ți-așa e un antrenament cu corpul, cu mintea și cu atenția. Restul, rugăciunea, o faci tu în pătrățica ta.

Problema pentru JR e cât de apt ești să te rogi. Sau, mai exact, ce anume TE ÎMPIEDICĂ atunci când vrei să te rogi. Cine îți bagă coada, cum acționează, unde lovește, care e punctul slab, etc. Astea sunt lucrurile pe care le discutăm pe JR

Cum să redevenim naturali, cum să nu mai lăsăm influențele să ne devieze de la subiect? Pentru că, să știți, la baza tuturor păcatelor există 2-3 subiecte de bază. Păcate multe, dar motive de bază destul de puține. Însă eu nu sunt împotriva abordării creștinești obișnuite și fiecare poate face cum consideră. Eu doar am căutat metode care au dat roade în cazul meu. Le discut, le prezint, fiecare le folosește sau nu, după cum consideră de cuviință.

Cu această ocazie, sper că am lămurit aspectul legat de JR, dacă e vreo sectă, dacă este împotriva creștinismului, dacă e new age sau yoga etc. Să fii neatent când te rogi... e o problemă și problema asta nu e nici sectară, nici new age-istă, nici nimic. Când nu ești atent, se roagă oricine mai puțin tu. Iar atenția este subiect de JR

Dacă Isarlîk este locul lui L împrumutat lui Y pentru a opera aici în contract cu Domnul, oare L nu se crede cu drept de a interveni, chiar dacă el nu are aprobarea Domnului? Si de aceea umblă si el la spiritele noastre.

Ar interveni el, dar nu știe cum, și e foarte atent să nu strice socotelile. Viclean din fire, e mai reținut în a acționa pe direct, îi pune pe alții să o facă în locul lui, preferând să facă toți de capul lor, fără să-i fi pus Nimeni să acționeze așa.

Dacă JR e creștinism aplicat, ce este Duhul Sfânt în termeni JR, de unde vine și cât de important e pentru noi?

Aș vrea să mă folosesc de moment ca să afirm din nou faptul că JR nu reinventează creștinismul. Pentru noi, jucătorii, Duhul Sfânt este ceea ce știm cu toții că ar fi, adică parte din Sfânta Treime. JR nu ne explică în mod direct ce este Duhul Sfânt, dar ne spune ce anume facem greșit atunci când încercăm să ne rugăm și nu ne iese cum trebuie. Dar dacă învățăm să ne rugăm, vom primi suficiente informații despre Sfânta Treime, astfel încât nu vom mai avea prea multe de întrebat. Eu, de exemplu, deși nu am prea multe răspunsuri în direcția asta, sunt foarte liniștit cu faptul că nu le am, ba chiar mă bucur că unele întrebări rămân mistere. JR ajută omul să se bucure (și să fie liniștit), atunci când mintea lui nu poate cuprinde anumite lucruri.

Am să mă opresc aici. Rugămintea mea, ca de obicei, e să citiți cu atenție și de mai multe ori ceea ce s-a scris. Nu pentru că sunt eu deșteptul lumii, ci pentru că mintea sare peste pasajele citite, iar înțelegerea este numai parțială la prima mână. Citind de mai multe ori, se înțelege mai bine ce anume am vrut să spun. Mai ales că scriu în viteză, mai dau rateuri și poate nu exprim cum trebuie anumite lucruri. Puteți folosi grupul pentru discuții, nu-i musai să vorbim doar o dată la... când pot eu să intru. Doar că aș vrea să păstrăm tematica acestui canal și să nu deviem foarte tare de la scopul lui. Cei care sunteți și pe grupul de ierburi, știți regula, vorbim pe o temă generală prestabilită. Cei care simt nevoia să abordeze orice, pot intra pe grupul meu de articole, unde fiecare zice ce-l taie capul, inclusiv eu.

*

Pentru a învăța, noi folosim o serie de unelte despre care am învățat din copilărie, unelte pe care în general le folosesc toți oamenii, astfel că ajungem în situația să credem că sunt și eficiente. În general, nu este așa: metodele folosite de mase pentru a învăța nu sunt atât de eficiente când le aplicăm pentru investigațiile spirituale. Deci, pentru a putea învăța, va trebui ca mai întâi să ne dezvoltăm de o sumedenie de obiceiuri de învățare.

Dar, ca să avem deschidere și să ne putem dezvoltăm de metodele ineficiente, preluate de la ceilalți, va trebui să înțelegem de ce sunt ineficiente. De aceea, pe parcursul discuțiilor noastre voi indica spre acele metode ineficiente, care nu ne oferă informații folositoare, ci mai degrabă ne țin pe loc.

Spre exemplu, majoritatea oamenilor trăiesc în incertitudini. Țsta e un lucru pozitiv, pentru că incertitudinea crează cadru pentru viitoare certitudini. Dar oamenii în loc să aprecieze faptul că nu știu anumite lucruri, fac tot posibilul să-și dovedească lor că de fapt știu.

Și ca să-și dovedească, ei folosesc cel puțin două metode:

1. Se ceartă cu ceilalți pe ideile pe care le susțin. Repet, sunt idei despre care ei nu pot garanta 100% că sunt adevărate, însă, dacă lupta pentru a dovedi că au dreptate este puternică, asta le dă o brumă suplimentară de încredere că lucrurile pe care ei le consideră adevărate, chiar sunt.

2. Caută o persoană cu mai multă credibilitate decât a lor, pe care caută să o înduplece să le confirme propriile lor credințe.

Majoritatea indivizilor care-și spun discipoli, de fapt nu sunt. Fiecare așa-zis discipol, caută un maestru care să-i confirme tâmpeniile în care crede. Cu cât așa-zisul maestru îi confirmă

tâmpeniile din capul lui mai bine, cu atât îl ridică pe respectivul în slăvi. De fapt, omul își aduce singur slavă în propria lui prostie.

Cel care vrea să învețe, trebuie să fie conștient că nu știe deja. Dacă știe, n-are ce căuta la învățătură. Iar cel care spune "învață-mă", trebuie să aibă răbdare să audă, iar aici avem o problemă.

Când oamenii încearcă să audă, peste cuvintele citite/auzite se suprapun propriile lor preconcepții. Dacă cineva spune că o pisică e capabilă să mănânce 20 de șoricei într-o zi, corect ar fi ca informația să fie înțeleasă astfel: o pisică poate mânca 20 de șoricei într-o zi. Simplu, fără artificii.

Însă matematicianul va calcula câți șoricei mănâncă pisica într-un an, un economist va înțelege că dacă ar mânca doar 10 șoricei ar economisi încă 10, un vegetarian se va întreba de ce e pisica atât de sadică, un creștin dacă pisica mănâncă șoareci chiar și în post.

Ați înțeles ideea.

Dacă vrem să pricepem ceva din JR, va trebui să ne debarasăm de astfel de abordări, căutând să înțelegem mesajul clar, direct, așa cum e transmis. Ceea ce nu poate fi înțeles din prima va fi înțeles mai târziu, cu condiția ca mesajul să nu fie deformat. Vom vorbi și despre deformări, imediat ce vorbim despre fragmentări, însă momentan avem întrebări la care trebuie să răspund.

Din ce înțeleg, spiritul e softul cu care Hristos a înzestrat corpurile vii, grație lui Y. Cumva, trebuind să funcționeze acest ansamblu, spirit, corp biologic, pe la 3 ani, spiritul recunoaște existența corpului ca pe ceva atașat, și o parte din el se leagă de corp, devine sine și asigură funcționarea acestuia!

Acest sine se identifică în timp cu partea biologică și pierde legătura cu spiritul! Care există în fiecare din noi, cu capacități nemăsurate! Corpul, sinele, e limitat fiindcă a pierdut legătura cu spiritul! Creierul nostru e un Cloud, unde intra tot, ce vedem, auzim, gândim dar sinele, nu are toate parolele! JR vrea sa reîntregească sinele cu spiritul ?

Orice jucător în devenire trebuie să evite interpretările. În caz contrar, se va suprapune meseria peste capacitatea omului de a înțelege. Cizmarul va vedea pantofi și papuci, florarul flori iar muzicianul partituri.

A. Entitatea OM are două componente principale. În JR, le vom spune pe scurt "partea de sus" și "partea de jos". Partea de sus are o componentă pe care o numim Sine și una numită parte sufletească, zisă și parte astrală. Partea "de jos" conține o structură care permite manifestarea

vieții (structură eterică sau corp eteric) și o parte fizică, numită corp fizic.

B. Cele două substructuri ale "părții de sus" sunt construite după cum urmează: spiritul este conceput de Creator, iar partea sufletească este dată de habitatul astral în care ne aflăm (sistemul nostru solar). Am mai spus că Sinele este manifestarea/reflectarea spiritului în structura "de jos": ca și când spiritul s-ar privi în oglindă.

C. Componentele "de jos", respectiv corp de viață și corp fizic, sunt creații ale lui Y. Sunt creații care unesc prin fire speciale, partea de sus cu partea de jos. Astfel, spiritul transpus în partea de jos e citit de către creier ca fiind Sine, în timp ce așezarea sufletească este transpusă în corpul eteric. De aceea, omul bolnav la corp este bolnav și la suflet, de aici faimoasa expresie "minte sănătoasă în corp sănătos", afirmație care evident, e simplistă, dar reflectă cumva realitatea.

Facem o schemă, ca să fie mai clar:

spirit (în partea de sus) = Sine (în partea de jos)

simțire (în partea de sus) = eteric, corp de viață (în partea de jos).

La cursul de fitoterapie, am vorbit cu oamenii despre corespondența dintre boală (disfuncții pe eteric) și perturbări la nivelul părții sufletești (așa-zisa ceartă cu sistemul solar).

Și-apoi, pe lângă schema de mai sus, avem o clonă biologică-vegetală, pe care am denumit-o sine cu s mic. Această clonă biologică, la rândul ei are o reflectare în creier (ca și spiritul când e perceput ca Sine), și care se numește ego. Mai la exterior, acest ego este miezul (centrul) personalității.

Aș vrea să rețineți faptul că dacă Sinele nostru (perceput în creier) este o transpunere a spiritului nostru și că dacă etericul nostru este o transpunere a părții noastre sufletești, ego-ul este o transpunere a neamului din care ne tragem, un fel de conștiință de neam, dacă pot să mă exprim astfel.

Această structură de neam, al cărei centru este ego-ul, este o construcție sută la sută marca Y, o încercare a lui de a obține o copie umană.

Y încearcă să ia OM și să facă o copie numită om. Mă rog, ați înțeles ideea.

Și-acum ajungem la vorbele fratelui Hristos, Matei 16:24: "Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze! "

Rețineți: să se lepede de sine, nu de Sine.

Dacă traducem în termeni JR, am putea spune că, pentru a-l urma pe Hristos, trebuie să renunțăm la acea clonă a lui Y, respectiv ego. În lipsa acestor informații, expresia "a te lepăda de sine" poate fi înțeleasă foarte prost. Cineva ar putea înțelege că trebuie să se pună în contra lui sau

să se considere un nimic în fața altora.

Proasta interpretare a acestor informații e pur și simplu hrană pentru draci - mulți atești spunând că Hristos îndeamnă prin lepădarea de sine la a te considera un gunoi. Lepădarea de sine înseamnă pentru JR, identificarea clonei biologice-vegetale și debarasarea de ea.

Și-apoi, rămâne "cel sărac cu Duhul". Adică nu ne facem praf după lepădarea de sine, dimpotrivă: devenim noi înșine și ne avem doar pe noi și Duhul Sfânt.

Sunt afirmații complicate pentru moment. Pe noi acum ne interesează cum arată această clonă, cum o putem identifica, cum operează ș.a.m.d. Știind și înțelegând că astfel lucrăm la lepădarea de sine, conștient, voluntar. Creștinismul nu este pentru oamenii îndărătnici, care se luptă cu cai verzi pe pereți. Trebuie să înțelegem lucrurile astea, pentru că Hristos vorbește de foarte multe ori despre lepădarea de sine. Arătând spre el, dându-se exemplu. Toți creștinii știu că nu e bine să fii egoist, dar foarte puțini știu care este SURSA egoismului. Simplist, spunem că egoismul vine de la dracu. Bun, e ok, vine de la dracu, dar de la care drac, în ce mod funcționează etc?

Pot creștinii să fie mai puțin egoiști? Unii da, alții nu. Fiecare se străduiește în felul lui, prin post și rugăciune, prin spovedanie și împărtășanie, dar și prin efort personal de a obține această lepădare de sine. JR vine aici și vorbește despre sporirea efortului personal. Nu intervenim peste practicile creștine, doar sprijinim dezvoltarea efortului personal pentru a te debarasa de sine, adică de clonă. Pentru că, vedeți, majoritatea răutăților pornesc de la acest sine. Acest sine se transformă în orgoliu exacerbă, apoi în manie. Duce la violență. Forțează, bruschează, se afirmă ca neamul prost etc. Și noi asistăm pasivi la tot acest circ făcut de o forță nevăzută, apoi plătim factura. Ne-am jignit unii pe alții, ne-am rănit părinții, am fost nedrepti, am forțat, am făcut lucruri nefirești - într-un cuvânt, am făcut mai multe păcate.

Mi-aș dori să se înțeleagă foarte bine MIEZUL acestor păcate, esența lor, respectiv clona biologică a cărui subiect central este ego-ul. Creștinii se luptă cu el, dar acest ego este foarte șmecher. Când se simte în siguranță dă cu copita, se umflă în pene, rănește, jignește, se bagă în față. Când apar problemele, acest mic sine dă bir cu fugiții, lăsându-te pe tine să repari ceea ce el a stricat: relații, prietenii ș.a.m.d. Și-apoi, când ești stors de energie că ai plătit de-ai rupt, reapare și te acuză: vezi că nu ești bun de nimic? Zici de tine că ești creștin, dar ce creștin se comportă așa? Vezi că ești slab? Vezi că nu ești în stare de absolut nimic?

Și tu vei spune: nu, voi fi mai bun! Voi avea grijă ca data viitoare să nu mai greșesc, și tot așa. Iar clona va spune: ok, dacă tu zici... te cred! Și se face liniște o perioadă, timp în care clona va sta la colț, așteptând momentul să-ți arate că nu e cum zici tu.

Dar haideți să-l dăm în gât pe acest mic nesimțit: este o clonă, este o creație a lui Y și este construit pe baza informațiilor din neamul nostru. Este un fel de conștiință de neam, care are în centrul ei o simulare de Sine, căreia din neștiință îi zicem eu. Ei bine, de acest sine, Hristos ne spune să ne lepădăm, dar problema e cum să o facem. Iar aici intervine JR, care ne va spune cum funcționează clona, o luăm la analizat, o sucim pe toate părțile, vedem cum e conectată cu celelalte componente ale noastre etc.

Abia după ce cunoaștem și alte compartimente ale noastre, alte aspecte ale ființei noastre, abia după ce cunoaștem cine Suntem, putem înțelege în ce constă lepădarea de sine. Momentan, e bine să înțelegem ce s-a întâmplat cu noi.

Această clonă n-a venit imediat. Au fost zeci de mii de ani în care Y doar studia, neștiind să construiască o astfel de structură. Implementarea a fost făcută în 3 trepte. Prima cam acum 150.000 de ani, a doua cam acum 72.000 de ani și a treia acum 6.000-6.500 de ani. Când a fost implementată a treia versiune, Cain l-a omorât pe Abel. Și de atunci, omul se luptă cu "sinele".

De altfel, să știți că există 3 tipuri de orientări religioase. Nu întâmplător religia iudaică a cuprins lumea. Explicația stă în faptul că iudeii au fost primii cărora Y le-a implementat această a treia variantă de clonă. Să zicem că au fost aleși și de atunci, această variantă nr.3, care la evrei este mult mai puternică decât la noi, face ravagii. Rețineți, evreii sunt într-o situație foarte grea acum. A nu se înțelege că îi vorbesc de rău, dimpotrivă, spun că ar trebui să depună eforturi mari, ca să nu fie implementată cea de-a patra versiune a clonei biologice. Din fericire, clona nr.3 încă permite contactul cu Hristos, în timp ce a patra versiune nu mai permite așa ceva.

Ioan 12:35-36: "Umblați cât timp aveți Lumina, pentru ca nu cumva să vă învăluie întunecimea."

Deci trebuie să acționăm acum, cât clona e încă în urma noastră, și să știți că noi suntem toți foarte diferiți. Va trebui să înțelegeți că în acest grup suntem foarte, foarte diferiți. O să trebuiască să ne cunoaștem unii cu alții și să ne ajutăm reciproc.

Nu toți oamenii pornesc de la același tip de structură. Cei cu "neam puternic" vor avea cele mai mari probleme, pentru că neamul este cel care dă vigoare clonei. Un neam puternic și bine legat de fizic și eteric, se va impune cu putere asupra noastră, atunci când vrem să ne lepădăm de sine.

Și vă rog să rețineți: un neam puternic poate conține inclusiv elemente care să imite la perfecție învățăturile fratelui Hristos. Astfel că va fi foarte-foarte greu să identificați acea parte din neam care este "credincioasă". Înțelegeți ce zic? Cei care au în neam bețivi, curvari, ucigași, sunt fericiți. Dacă vezi în tine un bețiv și un ucigaș, e clar că nu ești tu.

Doar că, uneori, neamul conține elemente care trimit spre sfințire, elemente cu care clona se identifică și la care va fi foarte greu să renunți, pentru că vei considera că acele părți din neamul tău te vor ajuta în căutările tale, însă: "să-și ia crucea și să Mă urmeze!"

Ce este crucea? Tu ești crucea! Dacă nu crezi, desfă mâinile și fă-ți o poză, vezi cu ce semeni. În concluzie, trebuie să te lepezi de sine, să te iei PE TINE și să îl urmezi pe Hristos. De ce spun că tu ești crucea? Vom discuta la momentul potrivit.

Concluzii:

1. identificăm clona biologică;
2. ne identificăm pe noi înșine;
3. urmăm învățătura lui Hristos.

Acum se leagă lucrurile mai bine și înțelegem care sunt direcțiile. JR acționează pe zona de efort personal în identificarea clonei biologice, în identificarea propriului Sine și în înțelegerea învățăturii lui Hristos.

Timpul poate fi manipulat sau modificat? Nu mă refer la percepția noastră despre timp.

Nu știu dacă timpul poate fi manipulat sau modificat de alții, ce pot să spun e că în JR nu căutăm să modificăm timpul. Dar veți vedea că între timp și percepția noastră despre timp, există niște legături foarte folositoare.

Cum percepi acest loc în care ne aflăm? Ca școală sau ca închisoare? Crezi că noi am venit voluntar în această creație de materie? În aceasta lume?"

Sunt două întrebări. Acest loc e o școală, care, din necunoaștere, pare închisoare.

Iar legat de întrebarea a doua: e greu de răspuns, pentru că partea noastră sufletească a venit la dorință, cu participarea voluntară a spiritului.

Cum ne putem dezvolta un anumit sentiment (de care nu suntem neapărat prea conștienți) fără a fi necesar ca viața să ne creeze o situație de așa natură din care să învățăm, trecând mai întâi printr-o mare suferință? Există vreo metodă sau vreo abordare specifică în acest sens? Dacă da, cam care ar fi aceasta? Un exemplu m-ar ajuta. Mulțumesc anticipat!

Aici întrebarea se referă la dezvoltarea abilităților noastre de a ști dinainte ce s-ar putea

întâmpla în caz că avem de gând să facem un anumit lucru. Sunt mai multe nivele pe care se poate discuta problema, noi vom aborda numai 3 nivele, pentru că nu avem încă unelte să abordăm și altele.

Nivelul 1 se referă la abilitatea noastră de a nu mai repeta greșeli deja făcute. Exemplu: omul se îmbată și vomită de fiecare dată, dar o ia de la capăt.

Nivelul 2 se referă la abilitatea noastră de a evalua ce se poate întâmpla în caz de ceva. Exemplu: cad sau nu cad de pe acoperiș, dacă încerc să montez tabla încălțat cu papuci. Sau: pot câștiga o sumă mare de bani dacă îi dau unui individ anume un împrumut?

Nivelul 3 se referă la abilitatea noastră de a ști dinainte ce urmează să se întâmple, deși nu avem niciun indiciu legat de ceea ce s-ar putea întâmpla. Exemplu: am o sculă grea care stă perfect normal pe bancul de lucru, dar eu am abilitatea de a ști dinainte (deși nu sunt semne clare), că ea se va prăbuși de acolo. Alt exemplu: să știi dinainte ce se întâmplă mâine într-o anumită situație sau fenomene precum premoniția.

Să luăm aceste 3 nivele la analizat, să vedem ce ne spune JR despre treaba asta, ce se poate și ce nu se poate face, ce posibilități reale avem să ne implicăm în astfel de lucruri și ce rezultate am putea avea.

Nivelul 1. De multe ori repetăm aceleași greșeli. Ne împrietenim cu același tip de om care ne-a mai făcut rău în trecut, băgăm bani la jocuri de noroc sperând că de data asta vom câștiga, repetăm erori la infinit. Pentru a repara problema de nivel 1, este necesar ca într-o primă fază să ne străduim să ținem minte faptele. Problema majoră cu acești oameni e că ei sunt formați din instanțe separate. Vom discuta despre treaba asta chiar săptămânile viitoare, într-un capitol mare care trebuie studiat, denumit "fragmentări".

Deci, într-o primă fază ne străduim să ținem minte faptele și contextul. Am băut, am vomitat, mi-a fost rău. Dacă reținem faptele și contextul, am făcut primul pas. Al doilea pas constă în memorarea impactului sufletesc avut de faptele și contextul respectiv. Adică țin minte cum m-am simțit când am vomitat, nu doar cum m-am simțit când eram beat și râdeam fără motiv. Acolo există o lipsă de legătură între fapte, evenimente, context și memorarea stărilor sufletești avute în timpul lor. Când toate acestea vor fi legate între ele, schimbarea se va produce, dar v-am spus, în spate se află un fenomen de fragmentare, care conduce la crearea de instanțe separate ale individului... care nu e individ ci divizat. Vom trata asta în amănunt, ca să înțelegeți cine e fragmentat, cum se produce fragmentarea și ce se poate face. Ceea ce pot să vă spun e că JR are ca obiectiv formarea individului.

Nivelul 2. Abilitatea noastră de a ști dinainte ce s-ar putea întâmpla într-un anumit context,

adică atunci când există date mai mult sau mai puțin evidente că ceva anume s-ar putea întâmpla sau nu, cu o probabilitate mai mică sau mai mare. Există niște date de care noi ar trebui să ținem cont, iar dacă am evalua corect, am putea intui dinainte rezultatul. Cineva cu figură de individ dubios ne propune să intrăm într-o afacere. Se vede pe fața lui că ceva e în neregulă, dar totuși batem palma cu el. Aici sunt mai multe aspecte de care trebuie să ținem cont.

Primul se referă la minciună. Cu cât mințim mai mult pe alții, cu atât ne vom minți mai mult pe noi înșine. Cei mai pricepuți la minciuni, ajung atât de bine să se mintă singuri, că devin regizori de film în care joacă singuri ca actori principali, pentru că de regulă sunt mai mulți. Aici nu mai vorbim despre o fragmentare clasică, așa cum se întâmplă pe nivelul 1, ci despre o imixtiune a imaginației în percepția realității. Omul care pățește lucruri care țin de nivelul 2 trebuie să-și analizeze propriile minciuni, ale lui în fața altora și ale lui față de sine. Când devii specialist în minciuni, te minți atât de precis, că devii în capul tău Batman, Superman, un om foarte bun și milos, etc. Și îi vedem pe acești oameni care funcționează pe nivelul 2, pentru că trăiesc în filme. Sunt mai mult sau mai puțin regizorii propriilor filme. Problema apare când instinctul de conservare nu mai funcționează. Exemplu: tu ești o mână de femeie, abia te ții pe picioare, și intri într-o combinație cu un bărbat violent al cărui pumn cântărește 10 kg, pentru că filmul tău zice că orice om violent are o parte bună a sufletului, care trebuie oblojită cu iubire și dăruire de o fărâmbă de femeie. Rezultatul îl știți, în realitate viața bate (la propriu) filmul din capul femeii respective.

Evitarea filmelor trebuie făcută, iar pentru asta vom munci în cadrul grupului, ajutându-ne unii pe alții așa cum putem. Toți cei de aici trebuie să înțeleagă riscurile pe care și le asumă un regizor. Poate alege actori proști, decoruri inutile și acțiuni periculoase.

Pe lângă sprijinirea formării de indivizi, JR caută să sprijine omul să se integreze mai bine în realitate. Noi nu suntem spiritualiști în sensul în care nu muncim să ne întreținem familiile, stăm la mila altora sau așteptăm să ne pice norocul din cer. În JR suntem jucători, adică participanți activi la realitate. Ancorați bine în social, acționând conștient și voluntar, însă fără a proiecta filme în capul nostru, fără a fi fragmentați și fără a avea planuri neconforme cu Legea. Iar prin Lege înțeleg inclusiv legea țării în care trăim. Nu înseamnă să ne conformăm la toate prostiile, cum a fost aia cu vaccinul, dar nici nu sprijinim comportamentul antisocial, mișcările antidemocratice sau lucruri ilegale.

Nivelul 3. Aici discutăm despre posibilitatea de a intui viitorul. Nu-i voi spune de a-l ghici, pentru că ghicirea se produce pe un nivel inferior în care ghicitorul, pentru a ghici cu precizie, se poziționează din propria voință sub anumite entități energetice negative, sub anumite simboluri, fie ele geometrice sau algebrice, ori față de anumiți oameni. Deci vorbim despre posibilitatea de

intui viitorul, nu de a-l ghici. Întrebarea este cât e de real așa ceva. Există fenomenul proorociei sau este o iluzie? Haideți să vedem ce ne spune JR despre asta.

În primul rând că sunt foarte puțini prooroci, iar ei nu se iau după semne. Fenomenul proorociei este real, dar este un dar primit de la Domnul și asumat de către respectivul. Proorocul este o ființă foarte bine centrată în momentul prezent, iar momentul prezent oferă mai multe grade de centrare. Știți cum e? E un joc numit tilt, în care apleci în diferite direcții o anumită suprafață pe care se află o bilă grea. Aplecând suprafața respectivă în anumite direcții, vei obține deplasarea bilei către un anumit obiectiv. Dacă vrei să eviți eventualele obstacole, tot ce poți să faci e să intuiești dinainte cât de tare trebuie să înclini suprafața și în ce direcție. La fel este și cu centrarea în momentul prezent. Când știi cât de mult să înclini suprafața, sub ce unghi adică și în ce direcție, vei obține un anumit tip de centrare în momentul prezent. Cel care reușește să mențină suprafața (conștiinței) în punctul zero al ei, neclintit, devine prooroc.

Dar, repet, darul proorociei este o taină de la Domnul și dacă te străduiești s-o obții, nu-l poți forța. Dacă vrea ți-l da, dacă nu nu. Eu doar am spus cum se obține. De altfel, să știți că proorocii se antrenează intens în acest sens, de multe ori neștiind că o fac propriu zis, dar acolo totdeauna este vorba despre un echilibru perfect al conștiinței, prin ancorare fermă în momentul prezent. În această stare, trecutul și viitorul devin vizibile.

Atât am de spus despre acest subiect, cu precizarea că există multe alte niveluri pe care putem acționa. Aceste niveluri definesc de fapt și gradul nostru de dezvoltare pe calea spirituală. Dar, înainte de a încheia cu întrebarea în sine, vreau să fac câteva precizări importante, ca reguli generale de care trebuie să ținem cont.

Vedeți, pentru ca un copil să poată învăța forma corpului lui, e nevoie să intre în contact cu diferite obiecte. Se va lovi de ele, uneori se va răni, dar într-un final va înțelege unde se termină corpul lui în raport cu corpurile înconjurătoare. La fel e și cu viața. Până nu te lovești de situații, nu vei putea să înțelegi cum anume trebuie să acționezi. Și asta nu o spun doar eu, o spun și alții, doar că eu am anumite completări care după părerea mea sunt folositoare. Prima treabă ar fi că nu e obligatoriu să faci ceva ca să afli cum e. De exemplu ca femeie nu e necesar să fii la propriu violată, ca să vezi cum e. Nu sugerez că omul, pentru a deveni o versiune mai bună a lui, trebuie să treacă prin toate prostiile din lume. Așa cum am spus de mai multe ori, sunt anumite lucruri care nu trebuie neapărat făcute, pentru că pe sistemul ăsta, ar trebui să te arunci și în prăpastie, ca să ai și această experiență.

Pentru a preînțelege diferite experiențe, sunt necesare două lucruri: abilitatea de a te pune în locul altuia și capacitatea de a grăbi efectul acțiunilor noastre. Noi nu putem să ne punem în

pericol, de dragul de a afla cum e să fii într-o anumită situație. Așa ceva e absurd și neconstructiv. Dar putem încerca zi de zi să ne punem în pielea altora, să ne gândim cum ar fi să fim altcineva, să simțim cum simte el, să fim, cum se spune, în pielea altora, în mod constructiv, ca acțiune voluntară și conștientă, menită să ne ofere cât mai multe informații utile. Cu cât trăim mai închiși în noi înșine, cu cât trăim mai mult doar pentru noi și în interes propriu, cu atât vom ști mai puține despre ceea ce se întâmplă în jurul nostru și în ceilalți oameni. În termeni uzuali, asta se numește empatie. Dacă nivelul nostru empatic crește, putem ajunge să știm lucruri despre cei din jur, pe care nici ei nu le știu. Iar mai târziu, putem ști ce simte un animal sau chiar o plantă.

A doua chestiune se referă la abilitatea de a grăbi efectul acțiunilor noastre. Ca să ne exprimăm mai direct, am putea spune că grăbim karma. Vorbim la momentul potrivit despre mecanismele care ne permit să dezvoltăm empatia. Avem foarte multe lucruri de dezbătut aici, la capitolul karma. Karma e doar un concept, n-o să trebuiască să folosim neapărat acest cuvânt. Este vorba despre cauză și efect. În limbaj popular, noi avem expresia "bine faci, bine găsești", precum și expresia "capul face, capul trage". Și mai avem o vorbă care spune că "ceea ce semeni, aia culegi".

Problema e următoarea. Oamenii au buzunarele sparte și din ele curg tot felul de semințe. Ele ajung pe sol, încolțesc și se trezesc dintr-o dată într-o pădure cu vegetație pe care n-o înțeleg nicicum.

Și-atunci dau vina pe Domnul și spun că e vina lui și că e nedrept, când de fapt ar trebui să-și coasă buzunarele și să vadă ce fel de semințe se află în ele. Aici ajută JR, pentru că vom căuta, dacă ne sprijină și Domnul în demersul ăsta, să trasăm niște linii generale legate de treburile astea, plus un minim sistem de ghidare în viață.

Momentan aș dori să rețineți următorul lucru: cu cât fapta e mai gravă, cu atât pedeapsa vine mai de sus. Adică timpul care trece între fapta comisă și pedeapsă, este mai mare în cazul faptelor cu conotații mai grave. Astfel, rămânem surprinși când vedem că un politician fură de rupe și nu pățește nimic, sau când un om rău face tot felul de matrapazlăcuri și nu e pedepsit. Problema e că mecanismul ăsta karmic funcționează și el pe trepte, în funcție de gravitate. Pe chestiuni simple, răspunsul vine imediat: dai cu șutul în zid, te doare, dar pe chestiuni mai complexe, judecata se face ținându-se cont de foarte mulți parametri, iar, dacă pe primele trepte de funcționare karmică justiția se poate face de către anumite componente mecanice, atunci se face mai rapid - dacă nu, deciziile vor trebui luate de entitățile din ierarhiile superioare. Exemplu: Gogu păcălește toată viața bătrâni, preluându-le proprietățile. Toată lumea așteaptă ca Gogu să și-o ia și și-o ia fix la bătrânețe, când, ajuns pe patul de spital, moare de blocaj renal, ignorat total de personalul medical. Nimeni în afară de Gogu nu va ști ce fapte karmice se petrec acolo, pentru că

numai anumiți oameni, care muncesc suficient, sunt capabili să vadă aceste legături. Până când omul nu vrea să iasă de sub influența satanică care spune că Domnul greșește, nu va veni nimeni să-i deschidă ochii cu forța. Omul e lăsat liber să greșească și să-și rupă gâtul, pentru că Domnul prețuiește libertatea și responsabilitatea fiecăruia. Cine vrea să fie dirijat și să i se ia dreptul de a judeca singur, e în altă tabără.

Deci, dacă vrem să înțelegem cum a fost pedepsit Gogu, trebuie să ne spălăm bine pe ochi. Figurile noastre cum că Domnul e nedrept, greșește și altele asemenea, nu ne vor deschide ochii, pentru că omul trebuie să dobândească abilitatea de a se desprinde de firul evenimentelor pentru a înțelege. Nu poți afla cum arată rahatul în care te zbați, până nu depui eforturi susținute de a ieși din groapa cu rahat. Pentru Domnul e mai importantă abilitatea noastră de a ieși din mocirlă, decât ideea de a ne rezolva problemele pe care le avem când înotăm în rahat. Scuzați exemplul.

Ei, problema apare când Gogu nu a înșelat niște bătrâni, ci a omorât 5.000 de oameni intenționat. Și mai problematic e atunci când Gogu nu i-a omorât pe direct, ci inventând o doctrină, un partid politic sau un concept social care aparent este bun, dar care în realitate provoacă dezastre. Să ne gândim ce s-a întâmplat în 1957, când, după primul Plan Cincinal, Mao a inițiat așa-numitul Mare Salt Înainte, prin care dorea să dubleze producția agricolă și pe cea de oțel. Ce s-a întâmplat după, știm cu toții, milioane de oameni (20.000.000 - 30.000.000 de oameni) au ajuns să moară efectiv de foame, unii dintre ei ajungând să-și mănânce proprii copii. Tehnic vorbind, nu știm ce-a fost în capul lui Mao și nici nu e relevant acum. Cert e că acest om trebuie să primească o pedeapsă pentru acel număr uriaș de morți. Ceva acolo a decurs foarte, foarte prost, iar pedeapsa pe care Mao trebuie să o primească nu poate fi pronunțată de niște mecanisme karmice obișnuite. Anumite entități trebuie să judece minuțios ceea ce s-a întâmplat acolo, să ia decizii și să formuleze o pedeapsă. Una care să-i permită lui Mao să se reabiliteze în fața chinezilor omorâți prin înfometare, cel mai probabil una care va aduce prosperitate unui număr mult mai mare de chinezi în viitor.

Ceea ce vreau să subliniez e că noi, ca jucători, trebuie să muncim conștient în anumite direcții, astfel încât karma să se manifeste cât mai rapid după ce facem o anumită faptă. Exemplu rapid: mi-ai zis bună ziua, iar eu aveam o stare proastă în ziua aia. Pentru că aveam o stare proastă, ți-am răspuns urât la salut, fără să iau în calcul că te voi face să te simți prost. Dacă nu sunt un jucător, chestia asta va trece complet neobservată de mine, dar dacă sunt un jucător, voi vedea rapid care sunt efectele acțiunilor mele, iar pe viitor voi putea observa când mă comport anapoda cu cei din jur, chiar în moment ce o fac. Pe viitor, jucătorul va găsi o modalitate de a nu se mai comporta cu cei din jur urât atunci când are o zi proastă și prin asta va reuși să nu mai aibă

niciodată stări proaste. Și să știți că altă posibilitate nu există. Stările proaste pe care le avem au de foarte multe ori legătură cu lucrurile urâte pe care noi le facem altora și pe care nu le observăm, fiind prea prinși în ale noastre. Cumulate, aceste mici răutăți pot crea un comportament, care va atrage după sine mecanisme de acțiune care vor genera contraacțiuni karmice. Și uite-așa, un om care n-a observat toată viața că îi terorizează zilnic pe cei dragi cu moaca lui bosumflată în fiecare dimineață, va fi surprins că la bătrânețe va fi tratat cu curul tocmai de cei de la care ar fi avut cele mai multe pretenții. Sigur că el va fi surprins, dar un jucător nu, pentru că un jucător va dibui încă din timpul vieții mecanismele astea care se creează, va înțelege cum se formează și prin ce metode poate corecta și mai ales unde e de corectat.

Sper că înțelegeți cu toții valoarea acestui grup și informațiile pe care le transmitem aici. Oamenii sunt lipsiți aproape total de mecanisme de autocontrol. Din necunoaștere, zic una și fac alta, speră la cai verzi pe pereți și în principiu așteaptă să vină vreo zână să-i transforme în ceva frumos. Un jucător înțelege în ce situație se află, nu se plânge și nu dă vina pe alții pentru erorile pe care el le comite.

A nu se înțelege că un jucător nu greșește. Greșește zi de zi, pentru că singurul perfect e Domnul. Doar că un jucător vede când greșește, acționează ca să nu mai greșească, studiază, compară, lucrează cu sine. Și, mai mult decât atât, cere pedeapsa pentru erorile făcute cât mai rapid cu putință, ca să poată înțelege mecanismele și erorile care l-au condus acolo.

Așa cum am specificat data trecută, întrebarea 20 a necesitat anumite detalii. Țasta e motivul pentru care m-am întins mai mult, însă nu am făcut-o de dragul de a scrie, am făcut-o pentru că lucrurile astea trebuiau spuse și eu n-am prea văzut să se spună pe undeva.

Ați făcut recent distincția reîncarnare-revenire. Tare mult mi-ar plăcea să detaliați la un moment dat de ce ați spus că este mai potrivit termenul de "revenire", mai degrabă decât cel de "reîncarnare". Simt că e o cheie importantă aici, deși nu aș putea să spun precis în ce fel. Vă mulțumesc!

Asta este o discuție foarte dificilă, nu pentru că în spate s-ar afla ceva complicat, ci pentru că simplitatea răspunsului v-ar frustra prea tare. Reîncarnare înseamnă intrarea în carne și ieșirea din carne (din corp). Unii învățători spirituali (așa cum s-au numit ei sau i-au numit alții), au mers cu speculația că oamenii sunt ba bărbați, ba femei, iar întrecut se credea că un om poate să se nască ba pisică, ba măgar, ba altceva. Realitatea nu este asta, dar este foarte dificil, spre imposibil, să scriu cu cuvinte cum stau lucrurile, fiindcă este vorba despre timp și spațiu. În fine, am să încerc.

Venirea noastră aici coincide cu o conjunctură legată total la existență. Noi suntem legați total de tot și de toate, unii cu alții și toți cu Domnul. Totul este un tot: fapte, evenimente, ființe, fiecare particulă de praf.

Venirea noastră nu este într-o lume, ci o PARTE DIN lume, o parte din tot. Noi nu venim și plecăm de aici ca și când te-ai urca în trenul Iași-Hârlău, noi venim cu tot cu tren, cu toate gările și haltele, cu fiecare fir de iarbă și cu toți oamenii odată. Non-liniaritatea timpului permite funcționarea concomitentă pe mai multe spații.

Nu vreau să vă zăpăcesc aiurea, cert este că reîncarnarea, ca și încarnarea în sine, nu există. Sunt doar niște concepte care-s folositoare, dar nu reprezintă realitatea. În primul rând că omul ființează concomitent în diferite timpuri și spații, dar asta nu e o discuție care nu-și are rostul aici, mai ales în acest moment. În al doilea rând, existența în sine este, așa cum îi plăcea Crinei să spună cândva, o variațiune pe aceeași temă. Știți, ca la piesele de muzică clasică, unde se ia o temă și se tot freacă în diferite moduri, de fapt e tot aia dar pare diferită. Einstein a scris despre asta, dar nu-l luați în seamă, că dacă-l luați prea tare în seamă vă vor apărea gânduri de sinucidere. Explicațiile lui Einstein pe tema spațiu-timp, deși sunt corecte, sunt foarte păguboase după părerea mea, el observând ciclicitatea și repetarea manifestărilor mai ales în plan fizic, însă neînțelegând rostul acestei ciclicități, motiv pentru care în afară de tristețe, resentiment și absurd, n-a putut transmite mai nimic celor care i-au urmărit linia de gândire. Însă da, o ciclicitate totală există, întru totul și toate, astfel că variațiunea pe aceeași temă, despre care zicea cândva Crina, permite revenirea, însă nu permite deviații prea mari de la vechea paradigmă. De altfel, deviația în sine este dată doar de propria conștiință și de gradul nostru de dezvoltare. Ca să-l citez (din memorie) pe P.D. Ouspensky, el zicea că un individ care nu depune eforturi pentru a se dezvolta, la revenire va avea șanse mult mai mici să obțină chiar și ceea ce a avut în mod predefinit la momentul nașterii. Așadar, avem un singur drum și o singură preocupare: dezvoltare constantă, conștientizare, muncă de sine, efort personal, empatie, prietenie, colegialitate, cooperare, sprijin reciproc și așa mai departe. Lista e lungă. Orice altă direcție va fi greșită și ne va face să dăm, cum zicem noi, românii, cu oiștea în gard.

Nici nu știu cum sa întreb...Până la anul (fatidic) 2022 aveam un fel de dialog cu ... Dumnezeu...(poate) sau cu o entitate....nu știu cum să o descriu, știu că era ceva care asculta. Eu îmi puneam un fel de dorințe si mai devreme sau mai târziu acele idei/dorințe se îndeplineau. Câteodată un gând fulgerător, abia dacă aveam timp sa conștientizez despre ce era vorba si bang, se întâmpla. Era cumva o armonie deși e cam mult spus. Începeam să mă obișnuiesc cu

mersul lucrurilor...

Din decembrie 2022 totul a încetat brusc, nici un semn nici o simțire. Nu am mai primit nici un fel de "feedback" de la acea entitate. De aici și greutatea în a formula o întrebare.

Primul lucru care îmi vine în minte este DE CE? După care, ce a fost asta, cum să o încadrez....cum să revin la ce era înainte ? Se mai poate ? Poate ajută o mică descriere a felului cum sunt acum...o corabie pe timp de furtună cu toate catargele rupte . Mulțumesc !

Sunt mai multe lucruri de spus aici și sunt două discuții: una personală și una generală. Cea personală este legată de cea generală și nu întâmplător spun asta. Cea personală e ceva la care vei primi tu singur răspuns la momentul potrivit, dacă există deschidere. Nu discut despre aspectele personale ale problemei pentru că situația este prea dureroasă ca să o dezbaterem aici, doar am menționat că există răspunsuri și că răspunsurile la întrebările tale pot veni dacă există deschidere, dar mai ales răbdare și dorința de a nu te mulțumi cu explicații simple și convenabile. Așa că ne vom limita la discuția generală, care repet, se aplică și pe cazul particular.

Aș vrea ca din start să vorbesc despre poziția JR legată de discuțiile cu Dumnezeu. Poziția oficială e că dacă cineva discută cu Dumnezeu și Dumnezeu îi răspunde, în mod 100% sigur ceva e greșit acolo. Știu că în gruparea MISA a lui Gregorian Bivolaru se merge pe ideea cum că omul poate vorbi și poate cere răspuns la întrebări, într-o comunicare directă cu Domnul. Așa ceva nu este compatibil cu JR și am să explic de ce. În conformitate cu ceea ce facem noi aici, JR ne ajută să fim conștienți și responsabili. Atunci când responsabilitatea cade pe umerii altora, înseamnă că noi nu ne-am făcut treaba. Apoi este faptul că Domnul, de regulă, nu prea vorbește cu cuvinte, nu aude în sens clasic și nu ne vorbește. Ocazional, omul poate auzi voci, însă ele nu trebuie confundate nicicum cu glasul Domnului.

Vedeți, mai sus am vorbit despre prooroci și am schițat cumva drumul către proorocie. Am spus acolo că omul poate ajunge la așa ceva dacă vrea Domnul și dacă se concentrează aproape perfect în momentul prezent. Iată cât efort trebuie depus pentru a deveni prooroc! Cu toții intuim că așa ceva nu e la îndemâna oricui, iar a crede că noi putem vorbi la propriu cu Domnul, într-un dialog în care cerem soluții la întrebări iar el ne răspunde, este copilăros. Da, oamenii pot auzi voci, iar JR ne va spune de unde vin ele și cum putem să acționăm ca să înlocuim acele voci cu propria noastră conștiință, pentru că vocile apar doar când noi nu suntem acolo. Iar dacă avem impresia că suntem acolo, e clar că nu știm CINE suntem când spunem că suntem.

Eu nu suțin că auzi voci, dar tu singur spui că era vorba despre un fel de entitate. În JR, singura entitate interioară acceptată suntem noi înșine și muncim pe brânci pentru asta. Așadar,

direcția spre care ne îndreaptă JR, este cea legată de conștientizare, asumare, prezență, luciditate, coerență, acțiune și pe cât posibil, înțelegere și împăcare cu întreaga existență.

Mă voi opri aici pentru că au trecut deja două ore. Puteți arhiva discuția. Citiți, recitiți, scoateți de acolo ceea ce vi se pare util. În timp, lucrurile vor deveni mai clare, dar pentru asta e nevoie de efort din partea voastră pe mai multe direcții, nu doar de efort intelectual.

Există religii fără mitul adamic. În aceste culturi, oamenii nu au acea vină de a fi mâncat fructul interzis, nu mai zic de Eva etc. Întrebarea este, ei cum se raportează la Y? La divinitate, ei cum evoluează (în sensul pe care l-am stabilit de comun acord, de reîntoarcere la spiritul fiecăruia).

Aici trebuie să stabilim mai multe lucruri, ca să pot da un răspuns cum trebuie. În primul rând că nu toate popoarele se trag din Adam și Eva. Este o greșeală de abordare să consideri că absolut toți oamenii se trag din Adam și Eva. S-a dorit să se creeze confuzia asta, pentru ca religiile abrahamice să dobândească cât mai mulți adepți. Capitolul Geneză este unul foarte complicat și discutabil.

Eu nu aș dori să luăm Vechiul Testament drept carte a tuturor popoarelor lumii. Chiar dacă Hristos nu a contestat VT, nu înseamnă că el, VT, reprezintă istoria altor popoare decât cel israelian. Este foarte dificil în zilele noastre să ne găsim trecutul și sincer să fim, acest lucru nici nu e foarte important. JR se preocupă de prezent, iar de trecut este preocupat doar în măsura în care acesta servește cu ceva prezentului. Trecutul este informație depozitată în anumite tipuri de memorii. El poate fi sau nu folositor scopului nostru de a identifica energia hristică. Preocuparea exagerată față de trecut nu este foarte folositoare în demersurile pe care le facem ca jucători. Trecutul este trecut - nu poate fi nici modificat și nici nu ne poate ajuta prea mult să ne cunoaștem. Plus că sursele de informare sunt foarte volatile și discutabile.

Învățăturile din VT pot fi utile dacă oferă omului o perspectivă legată de viață, la nivel intuitiv. Altfel, poate fi dăunător pentru dezvoltarea lui. De exemplu, în VT apare povestea cu așa-zisul păcat originar, numai că VT este o carte pe care trebuie să o citești într-o anumită cheie. Adică, păcatul originar este cu adevărat un păcat? În VT aflăm că omul a mușcat din pomul cunoașterii, iar acest lucru l-a înfuriat nespun pe Dumnezeu. Cine este acel Dumnezeu și de ce s-a înfuriat? Cine este șarpele care l-a pus pe om să păcătuiască, în sensul că l-a "păcălit", punându-l să mănânce fructele din pomul cunoașterii? Eva, cea care l-a sfătuit pe Adam să muște din măr, i-a făcut bine sau rău, îndemnându-l să aibă acces la cunoaștere? Eva a fost rea sau bună în situația

asta? Dumnezeu biblic, cel care s-a supărat pe Eva, din ce motiv s-a supărat? Atunci când a văzut că Adam a mușcat din măr, Dumnezeu biblic a spus: uite, Adam și Eva vor să devină ca noi, să cunoască Răul și Binele. E ceva nepotrivit să cunoști Răul și Binele? Sunt o sumedenie de întrebări la care se poate găsi răspuns, dar nu imediat. Lipsesc foarte multe informații și nu putem purta o discuție constructivă.

Deocamdată e bine să reținem că nu toate popoarele se trag din Adam și Eva. Cele care nu se trag din Adam și Eva au avut o cu toată altă cale de dezvoltare după "păcatul original". Poate putem înțelege că aceste popoare care n-au mușcat din măr, n-au făcut nimic ulterior pentru a înțelege Binele și Răul. Sau au făcut prea puțin, nu neapărat nimic. Putem judeca și după anumite statistici. Iar, legat de strămoși, e bine ca fiecare în parte să se întrebe dacă se trage sau nu din Adam și Eva. Dacă ești femeie, caută să simți în interior: sunt cu adevărat vinovată pentru faptul că am insistat la bărbat să avem acces la cunoaștere? Dacă există un sentiment de vinovăție legat de experiența respectivă, e posibil să te tragi din Adam și Eva. Dacă nu, ia în calcul că e posibil să te tragi din altcineva. Iar ca bărbat, întreabă-te: dacă Dumnezeu te-ar acuza că ai mușcat din măr, ai spune precum Adam, "femeia asta e de vină, ea m-a pus să mănânc!" sau ți-ai asuma fapta? Dacă așa ai face și ai da vina pe femeie că s-a luat după șarpe, atunci posibil să te tragi din Adam. Dacă nu, poate te tragi din altcineva. Asta e o discuție generală, însă există și una particulară, care ne privește pe noi, românii.

Dar, din păcate, nu pot pătrunde prea mult în subiect, fiindcă e unul sensibil și se poate interpreta prost.

Ca să termin cu ce ziceam mai sus: dacă NU te tragi din Eva, eliberează-te de ea și de păcatul ei. Dacă te tragi din Eva, asumă-ți păcatul făcut, vezi dacă e păcat, vezi ce poți să scoți din chestia asta. La fel, dacă NU te tragi din Adam, nu mai purta păcatele unui individ cu care n-ai nicio treabă.

Iar, legat de poporul român, probabil că în viitor se vor dovedi niște legături de rudenie ale noastre cu anumite popoare. Problema în sine nu e legată de rudenie. Este și o problemă teritorială. Ideea e că unele state își spun într-un fel, dar nu sunt ceea ce spun că sunt. Ca să vă faceți o idee, e ca și când noi ne-am numi români, ca și când italienii s-ar numi indieni și americanii s-ar numi chinezi. Plus că poporul român nu este unul, ci sunt trei linii "de sânge". Numai una dintre aceste linii este adamică.

Și acum să răspund la întrebare: "Întrebarea este, ei cum se raportează la Y? la divinitate, ei cum evoluează (în sensul pe care l-am stabilit de comun acord, de reîntoarcere la spiritul fiecăruia."

De raportat, se raportează la Y așa cum pot. Africanii se referă la Y ca la un spirit al naturii,

chinezii șintoști la fel. Indienii au și ei respect față de natură, însă din cauza influențelor S și L, nu la fel de mare ca cel pe care-l au africanii. China, de felul ei, este mult influențată de L - rezultatul se vede și în ceea ce privește societatea lor, bazată pe tehnologie în zilele noastre, însă și în trecut a fost la fel, chinezii reușind niște performanțe excepționale în ceea ce privește inovațiile tehnologice, indiferent de perioadă.

Dar întrebarea pune și alte lucruri în discuție, respectiv câte dintre componentele pe care noi le avem: fizic, eteric, sufletesc și sine, sunt prezente și la celelalte popoare...cel puțin eu asta deduc din întrebare. Toate popoarele lumii dispun de cele patru componente descrise aici, însă legăturile dintre ele sunt diferite, raportarea la ele este diferită, structura lor e diferită ș.a.m.d. Observăm, de exemplu, că iubirea africană e mai aproape de fizic și de eteric, în timp ce iubirea indiană e mai abstractă. Deci toate popoarele lumii dispun de cele patru structuri energetice, dar au acces la ele în mod diferit și se manifestă diferit.

Repet, nu vreau să vorbesc aici despre rase prea mult, fiindcă trăim într-o lume în care trebuie să-ți măsoari foarte bine cuvintele atunci când vorbești despre rasele omenești. Între rasele omenești sunt diferențe. Nu există rasă superioară sau rasă inferioară, dar există diferențe clare. De exemplu, la nivel fizic, vedem diferențe de constituție anatomică, culoarea pielii, a ochilor, a formei părului etc. Din punct de vedere eteric, popoarele au mirosuri diferite, predispoziții diferite spre a dezvolta anumite boli. De exemplu, popoarele cu pielea albă au mai rar probleme cu dinții decât popoarele cu pielea mai închisă la culoare. La rândul lor, popoarele cu pielea mai închisă la culoare dezvoltă mai ușor infecții bacteriene (sunt popoare primitoare, gazde bune). La nivel sufletesc, am dat exemplul de mai sus legat de iubire.

Despre componenta spirituală, voi spune doar următorul lucru: în trecut, prin spiritualitate se înțelegea abandonul spiritului. Toate cultele religioase de până acum 6.000 de ani, înțelegeau prin om spiritual, un om care își poate abandona spiritul în mâinile Creatorului. De la yoga la hinduism, de la zoroastrism la shickism, de la șintoism la culturile vechi egiptene, țelul suprem era abandonarea spiritului în mâinile Creatorului. Să te dai pe tine, cam așa era scopul suprem al religiei. Semiții vin cu ceva nou, respectiv un Dumnezeu care oferă omului nemurirea sufletului. Vom analiza toate aceste orientări pe parcurs, însă nu acum că nu e timp suficient.

Răspunsul îmi confirmă convingerea intuitivă (da, eu folosesc intuiția!) că nu sunt o evă. N-am fost niciodată. Și asta m-a făcut să caut, mult-mult, un spațiu spiritual în care să mă mișc și să evoluez, fără a mă simți trasă în jos de "păcatul ancestral". În cultura asiatică mi-am găsit câteva repere. Și eu încerc să aplic modelul islamului, de relație directă cu Divinitatea, fără

intermediar.

Când spuneți fără intermediar, sper, spre binele dumneavoastră, să fie și adevărat.

Un fel de digital twin. Psihologic, deja, noile generații trăiesc o bună parte din existență în mediul virtual. Acesta a fost unul din scopurile principale ale plandemiei: digitalizarea, game-izarea, mutarea în virtual. ca Sine, te poți feri, avem vreo șansă de a ne feri? Nimeni nu-mi poate schimba modul de a trăi.. gândi...bănuiesc ca problema se va pune ... cum conviețuim... sau conviețuim?!??? Sigur că încearcă fiecare să își păstreze modul de a trăi, dar vor veni și acele viclenii. E nevoie de multă atenție și cunoaștere, ca omul sa nu se lase încântat, înșelat.

Ne ferim dacă dorim și dacă înțelegem motivele feririi. Virtualul nu este mai prejos decât naturalul. Diferența constă în faptul că primul se află sub influența lui L, în timp ce al doilea se află sub influența lui Y.Toate aceste sisteme oferă avantaje și dezavantaje. Naturalul trebuie respectat, nu adorat aiurea. Femeile au menstruație lunar, dureri la naștere, infecții genitale și la final, când nu mai sunt bune să facă pui, menopauză. Nu e nimic de adorat aici.

Eu nu sunt nici pro și nici contra vreunei componente LYS. Toate au avantaje și dezavantaje. Viața așa-zis digitală, ne oferă acum satisfacția de a dezbate lucruri legate de spiritualitate, deși suntem la distanță. Altfel ar fi trebuit să ne întâlnim undeva fizic, să plecăm prin soare (aici unde sunt eu e foarte cald), să închiriem o sală, să transpirăm împreună în sala respectivă. Acum, în spațiul ăsta virtual oferit de Telegram, pot să vă scriu ce am de scris, fără să trebuiască să înfruntăm probleme "naturale": căldură, umiditate, deplasare, efort fizic etc. Am un laptop care-mi place foarte mult, ascult muzică în căști, dau drumul la ventilator să mă răcoresc. Mi se pare foarte bine că trăiesc așa. N-aș fi vrut să fiu acum în soare.Dar după ce termin discuția cu voi, spre seară, iau sculele, merg pe câmp, uneori mai culeg plante, dar zilnic merg la cosit, la strâns fân, la stat în aer liber. Țânțari, ploaie, soare, noroi, gândăcei, șerpi (uneori, nu foarte des) etc.

Ce vreau să spun e că trebuie să înțelegem avantajele și dezavantajele energiilor LYS. Toate s bune dacă suntem deștepți. Uneori, natura este foarte neprietenoasă, alteori e cel mai bun prieten. Noi navigăm printre astea după cum ne duce capul. JR este despre surfing.Așa că vorbiți cu copiii, dacă sunt dependenți de digital. Și eu o am pe fiică-mea care stă cu ochii în monitor în mare parte a timpului, dar nu mă bag peste ea, că e fată deșteaptă și o să-și facă singură ritmul care trebuie. Mult timp din viață am trăit cu ochii în monitor, înconjurat de aparate și de antene de toate felurile. Radiații, câmp electromagnetic, tehnologie, documentații, sisteme de operare,

algoritmi. Dacă n-aș fi trecut prin perioada aia, n-aș fi știut ce știu acum despre faimosul Nimeni. Deci, ca idee, încercăm să ne găsim ritmul potrivit cu necesitățile noastre și cam atât.

Referitor la vise, si la relația fiecăruia cu Sinele. Este util să rămâi conștient în vise? Sau este o aberație, și ne face feste cineva, făcându-ne sa credem că este posibil sa fi conștient în vis? Putem face ceva cu sinele să fie în permanență conștient de Sine? Este un lucru benefic?

Sunt două întrebări diferite, le voi lua pe rând.

Nu ne face nimeni feste, dar trebuie să înțelegem anumite lucruri. Dacă ești conștient în vis, ăla nu mai e vis. Visul e atunci când nu ești conștient de el. Așadar, când ești conștient "în vis", ăla nu mai e vis, își schimbă calitatea și devine altceva. Așa că întrebările care derivă de aici sunt două: prima ar fi dacă e util să fii conștient în timp ce corpul doarme. Și a doua, dacă este satisfăcător dormitul așa. Să răspund la ambele.

1. e util să fii conștient în timp ce corpul doarme? Da, pentru că doar așa poți face investigații în legătură cu moartea. A nu se înțelege că somnul este tot una cu moartea, că nu e.

2. e satisfăcător dormitul conștient? Răspunsul este nu, pentru că atunci când ești conștient în timp ce dormi, o parte a creierului rămâne activă. Și când structura omenească se află în situația respectivă, corpul nu se poate reface complet. Pentru asta, yoghinii au inventat un sistem de respirații speciale, menite să refacă energia eterică pe care corpul și-ar recăpăta-o în somnul natural. Sistemul de control ar respirațiilor se numește pranayama și e interesant de studiat, dacă ești ghidat corespunzător. Pe de altă parte, respirația respectivă care reface energia vitală pe structura eterică a celui care rămâne treaz în timp ce îi doarme corpul, practică pe termen lung, crește riscul de a face accidente vasculare cerebrale. Cu alte cuvinte, putem fenta natura dar nu total și nici nu este necesar. Dacă o fentăm cu scopul de a învăța e una, dar dacă vrem s-o fentăm cu lipsă de respect, ne-o luăm.

Concluzie: este posibil să fii conștient în timp ce corpul doarme? Da. Poate fi văzut visul ca fiind vis, dar atunci nu mai visezi, ci ești treaz în timp ce dormi. Somnul conștient este parte din investigația spirituală și există metode pentru a-l obține, însă experiența de a fi treaz în timp ce structurile de sus se desprind de cele de jos, poate fi traumatizantă. După o experiență de acest gen, nu mai ești omul care erai înainte.

În concluzie, trebuie să nu mai fii omul care erai înainte, până să ai o astfel de experiență. Iar în JR asta facem, schimbăm omul, astfel încât la momentul în care i se întâmplă "chestii", să fie pregătit pentru ele. Altfel, nefiind pregătit, poți păți ca Ramana Maharshi, să fie nevoie să-ți bage

alții mâncarea cu lingura în gură câțiva ani, până îți revii. Aici eu prezint un sistem pas cu pas. Am promis că asta fac și mă țin de cuvânt, doar că sunt lucruri pe care trebuie să la înțelegeți, legate de informația primită și modul în care puteți face eforturi pentru ca ea să vă devină folositoare.

De exemplu eu acum sunt în siguranță, la fel și voi. Ați ajuns pe grupul ăsta prin efort personal. Mai întâi ați trăit altfel decât masele, ați hotărât că trebuie să aflați lucruri despre viață. Ca să ajungeți la concluziile astea, ați făcut niște sacrificii: nu v-ați combinat cu masele, n-ați gândit ca turma, n-ați făcut ce fac ceilalți. Uneori ați suferit pentru că nu puteați fi ca ei, nu puteați să vă bucurați de prostiile de care se bucurau ei ș.a.m.d. Deci faptul că vă aflați aici și preluați informațiile pe care eu le scriu aici, s-a plătit cumva. Pentru a mă îndatora față de voi cu informația, am așteptat un an să văd cine mai stă pe aici și cine nu.

Aș vrea să înțelegeți principiul: de fiecare dată când cineva caută să facă un bine, forțe nebănuite vin să contrabalanseze efortul, încercând să provoace un rău pe măsură. Așa că eu am hotărât să vă pun să plătiți cu răbdare de un an informațiile de acum. În caz contrar, dacă aș fi venit cu ele anul trecut, o sumedenie de lucruri rele s-ar fi inserat în viața mea. Dându-vă informațiile astea anul trecut, v-aș fi făcut datori la mine, iar voi, neavând cum să vă achitați de ele, ori ați fi fost îndepărtați brutal de informație, ori eu aș fi fost pus în imposibilitatea de a vă mai scrie azi. Cel care primește informația, trebuie să se achite cumva de ea. Dacă nu o face, în timp devine prost ca noaptea, rău intenționat iar, la final, caută să-l distrugă pe cel care i-a făcut inițial bine (vezi episodul cu Iuda și Hristos).

Așa că voi ați plătit pentru ce primiți acum, cu răbdarea de a aștepta un an. Am rugat-o pe Crina să se ocupe de voi și și-a făcut treaba foarte bine, însă voi anul trecut așteptați să scriu eu aici și nu Crina. Unii s-au simțit foarte frustrați inițial, pentru că stilul Crinei nu se potrivea cu stilul lor. Unii au fost de-a dreptul furioși, dar alții au căutat să vadă ce se poate obține folositor din discuțiile cu Crina - și foarte bine au făcut. Crina a scris o grămadă de lucruri utile, vi s-a trasat ca sarcină să practicați atenția cu dublă direcție și ați văzut cât e de dificil. Ați văzut care e abordarea Crinei, cât de dificil e să fii jucător, care sunt principiile de lucru și cu siguranță mulți ați gândit despre Crina că nu-i normală sau întregă.

În tot cazul, a fost un an foarte folositor, pentru că în prezența Crinei ați putut vedea cât puteți face de mult, v-ați autoevaluat forțele și v-ați consolidat cunoștințele. Plăcut nu a fost, pentru că ați fost forțați să depuneți efort intelectual intens, dar prin efortul făcut și prin frustrările care au apărut pe motiv de autoevaluare a forțelor proprii, s-au plătit discuțiile de acum.

Dacă am fi făcut anul trecut ce facem acum, nu se "plătea" informația primită. Ca o consecință, ori ați fi abandonat în câteva luni, devenind mult mai prost pregătiți decât erați inițial,

ori ați fi acumulat sentimente negative față de mine, ori dimpotrivă, pozitive. Iar dacă ați fi acumulat sentimente pozitive față de mine, la un moment dat în viață ar fi trebuit să-mi dați înapoi ceea ce ați primit, chestie care nu-mi convine. Dacă sentimentele voastre acumulate ar fi fost negative, în timp ați fi ajuns să mă urâți, iar în cazuri extreme...

Trebuie creat un echilibru între a primi și a da. Cea mai corectă plată pentru informația primită este efortul depus de voi pentru a o integra. Dacă nu depuneți efortul necesar pentru a o integra, ori deveniți mai vraiste decât erați inițial, ori începeți să acumulați sentimente negative față de cel care vă oferă informație nemeritată, adică față de mine în cazul ăsta. Deci, în situația în care nu ați înțeles cum funcționează mecanismul de trădare al conducătorului, învățătorului, ghidului etc, iată-l! Omul care nu e pregătit, primește mai mult decât merită și face indigestie. De vină va fi cel care i-a dat să halească prea mult. Hrana trebuie muncită, altfel pică greu la stomac.

Vom mai discuta despre lucrurile astea, dar repet, cea mai bună metodă de a merge cum trebuie pe drumul ales, e să meriți informația, să fii la nivelul ei, să o poți integra cum trebuie. Altfel, te vei plictisi rapid și ori nu mai auzi nimic, ori începi să arunci cu avioane de hârtie în profesor. Ulterior, alți oameni care n-au ce face și se plictisesc, încep și ei să facă avioane, fiind siguri că se află pe drumul corect. În realitate, când vor da examen îl vor pica și atunci, evident că profesorul va fi de vină pentru eșecul lor.

Putem face ceva cu sinele să fie în permanență conștient de Sine? Este un lucru benefic?

Nu și, din fericire, nici nu este necesar. Nu poți face nimic și nici nu trebuie să fii conștient de sine în mod permanent și constant. Dar, din fericire, ceea ce poți face e să fii conștient că nu ești conștient, rămânând în continuare, permanent și constant, conștient de faptul că ești inconștient. Acest proces este suficient pentru ca ceea ce trebuie să fie inconștient să se refacă în timp ce ești inconștient, iar ceea ce trebuie să fie conștient, să se afle la locul lui. Inconștiența are rolul ei, la fel și conștiența. Cele două stări se află în contradicție, în timp ce JR o vizează pe a treia.

*

Am să pornesc o discuție despre diferența dintre a ști și a cunoaște. Poate că mulți dintre voi cunoașteți această diferență, dar, indiferent că știți la ce mă refer sau nu, e bine să stabilim câteva lucruri încă de pe acum.

A ști înseamnă să deții informații despre ceva. Cu cât ai mai multe informații, cu atât știi mai

mult. Știința despre ceva ar fi deci un cumul de informații despre acel ceva. Cel care vrea să știe, are nevoie de cât mai multe informații. Ele pot proveni din cărți, conferințe, discuții etc. A cunoaște este ceva diferit. Înseamnă că peste ceea ce știi, se adaugă alt tip de informații, provenite din experiența directă. Iar experiența directă se obține din practică. Exemplu: un tractorist ară fără să știe prea multe informații despre arat. Dacă strângi informațiile despre arat, cum s-ar spune teoria aratului, vei obține o cărticică de 100-150 de pagini. Iar tractoristul abia cunoaște 8-10 pagini din acea carte și, cu toate astea, poate ara foarte bine dacă are experiență la arat. Atunci vom spune că el CUNOAȘTE. Știe din experiență proprie. A arat foarte mult, a strâns pământul în pumn, a arat în diferite ore ale zilei, în anumite anotimpuri, pe diferite tipuri de sol, cu diferite tipuri de vegetație etc.

Aratul în sine nu e ceva foarte complicat d.p.d.v. științific, dar, dacă vrei să fii un tractorist bun, ai nevoie de cunoaștere dobândită prin experiență directă. Una e să citești despre arat și alta e să rămâi blocat cu tractorul pe un teren foarte moale. Una e să știi cum trebuie să meargă un tractor, alta e să auzi cum duduie motorul și să știi dacă poți ara sau nu. Cunoașterea merge până într-acolo încât un tractorist bun va ști cu exactitate, doar ciocnind cu degetul în rezervor, câți litri de motorină conține.

Ați înțeles ideea: indiferent de meserie, una e să ai informații despre și alta e să știi din practică, să cauți să te autoperfecționezi ș.a.m.d. De ce vă zic toate astea? Pentru că în JR este vorba nu atâtă despre teorie, cât despre practică. Mie îmi place să vă răspund la întrebări, dar dacă rămânem cu practica în urmă, chestia asta nu vă va ajuta prea mult. Aș vrea să rămână stabilit acest lucru și anume, că noi aici urmărim să cunoaștem. Asta nu înseamnă că evităm acumularea de informații. Știți vorba aia: teoria ca teoria, dar practica ne omoară. Așa e și aici. De-asta am insistat ieri să oprim momentan șuvoiul de întrebări, pentru că e posibil ca răspunsul la ele să vă încurce în loc să vă ajute. Iar eu mi-am asumat că vă iau pas cu pas și asta vreau să fac. Așa că am să mai răspund azi la întrebări și data viitoare vom merge mai departe cu informația. Ca idee, D001 este cea mai importantă discuție de până acum. Vă îndemn să o recitiți, pentru că ea conține punctul nostru de plecare.

Și acum să trecem la întrebări.

La un moment dat ai scris următoarele: "Părinții care își iubesc copiii au un rol extraordinar și adeseori unic. Pentru că sunt oameni care nu vor fi niciodată iubiți de alții în afară de părinții lor pe tot parcursul vieții. Fără ei, omul poate că n-ar avea nicio idee despre iubire, nici măcar în forma părintească. Nu discutăm acum care sunt cauzele, dar trebuie menționat acest fapt, care

deși n-ar trebui să se întâmple, se întâmplă.” Dacă ai putea să detaliezi puțin despre aceste cauze. Și despre oamenii care nu vor fi niciodată iubiți nici de părinți și nici de alți semeni (nu includ animalele în ecuația aceasta), de ce se întâmplă asta.

Tot ce trăim are o cauză și pe lumea asta, deși există erori, nu există nedreptăți. Știu că sună ciudat, pentru că toți am pățit o sumedenie de lucruri pe care le numim nedreptăți. Evenimente aparent inexplicabile care se soldează cu consecințe grave: îți rupi o mână, rămâi fără locuință, faci pușcărie sau chiar mori, aparent fără nicio explicație. Și totuși, o explicație există și chiar dacă situația pare total nedreaptă, eu fac afirmația că pe lumea asta nu există nedreptăți. Numai că pentru a înțelege ce se întâmplă cu tine și cu cei din jur, ai nevoie de un anumit tip de școală. Ai nevoie de informații și de cunoaștere. Iar pentru a înțelege ce se întâmplă și mai ales de ce se întâmplă anumite lucruri, e nevoie de o cunoaștere anume, care se formează pe baza unor experiențe despre care noi nu știm mare lucru.

Exemplu: cineva se îmbolnăvește brusc de plămâni și moare, sau cineva moare asfixiat. Aparent, nimeni nu vede nicio legătură între moartea lui și ceva logic. Cu toate astea, studiind cu atenție viața respectivului, ai putea descoperi că până pe la 50 de ani el a fost cioban și în fiecare primăvară sacrifică sute de miei. E doar un exemplu, nu trebuie să vă legați de el. Sau se constată că respectivul a fost un bun teoretician, care i-a sufocat pe toți cu teoriile lui. Așa că moare sufocat la rândul lui. Cineva își rupe picioarele într-un accident complet stupid. Nu se găsește nicio explicație pentru accidentul în sine, dar dacă analizezi cu atenție, vei constata că respectivul a lucrat ca vameș și nu lăsa lumea să se deplaseze. Într-un final, rămâne fără picioare. Apoi vedem pe cineva care rămâne singur la bătrânețe. Niciun copil nu mai vine pe la el și moare uitat de toți. Urmărindu-i viața, vei constata că în copilărie îi ignora pe toți și că atunci când a avut copii, în loc să stea cu ei prefera să stea singur.

N-am niște exemple mai inteligente la ora asta, dar cred că ați prins ideea. Faptele noastre au consecințe. Să fii un om cu bună cuviință, să încerci să ajuți dacă e nevoie, să te porți firesc și să nu sapi groapa altora, ar trebui să fie un mod inteligent de viață, nu un țel. Orice porcărie faci, ți-o vei lua, dar problema e că uneori, între acțiune și pedeapsă trec foarte mulți ani. Atât de mulți, încât fie uiți de la ce ți s-a tras, fie chiar vine mai de demult.

Cele care vin mai de demult sunt mai greu de depistat și de înțeles. De demultul ăsta se referă la reveniri, despre care am scris în discuțiile precedente. Aici e foarte mult de vorbit și o să trec direct la întrebare, pentru că subiectul în sine ar putea constitui material de conferințe de 2-3 săptămâni și tot nu s-ar înțelege complet cum stă treaba. Mă voi referi strict la întrebare, respectiv,

de ce unii copii nu vor avea parte decât de dragostea părinților lui.

Motivul este următorul: pentru că acel copil nu vrea să știe să ofere și să primească afecțiune decât de la rudele lui. Foarte simplu. În spate, evident că sunt o sumedenie de raționamente. De exemplu chestiuni legate de siguranță. E mai simplu să-i iubești pe ai tăi, pentru că și tu ești al lor. Asta arată o gândire de tip tranzacție. Îți dau, îmi dai, nu-ți dau, nu primesc. E mai sigur să faci tranzacții afective cu ai tăi, pentru că pe ei îi cunoști și știi că e mai greu să-ți dea țeapă. În schimb, cu oamenii străini, ți-o poți lua, în sensul că tu ești afectuos față de ei, iar pe ei îi doare în cot de tine.

Deci, în cazul în care un copil hotărăște că vrea să aibă relații afectuoase doar cu membrii familiei, sau dacă este îndemnat să facă asta, se va închide față de cei din jur. Va simți nevoia de a fi iubit și de alții în afară de părinții lui, dar nu va primi afecțiune. Mai poate fi vorba și despre un context anume. Eu nu prea vreau să folosesc expresii precum "pedeapsă". E vorba de context subtil emoțional. E posibil ca cineva care în trecut nu a oferit nimănui afecțiune, să se nască într-un context în care nici el nu va primi. Hristos ne poruncește să-i iubim pe toți în numele lui. Asta ar însemna că dacă facem cum ne-a spus, la rândul nostru vom fi iubiți de toți. Haideți să observăm împreună anumite lucruri. Sunt oameni pe care semenii lor îi iubesc. Unii sunt formatori de opinie, alții sunt scriitori, alții muzicieni sau știu eu ce. Vedeti, totdeauna iubirea a pornit de la cel care a avut ceva de oferit și a făcut-o.

Cel care are ceva de spus și tace, nu face ce trebuie. Cel care are ceva de scris și nu scrie, nu face ce trebuie. Cel care știe să cânte și nu împarte darul lui și celorlalți, poate deveni mut la bătrânețe ș.a.m.d. Fiecare are datoria să împartă cu semenii darurile sufletești pe care le-a primit de la Domnul. Știi să mângâi, mângâie. Știi să cânti, cântă-le și altora. Știi să dansezi, n-o face numai pentru tine. Știi să protejezi, fă-o și pentru alții, nu te proteja doar pe tine. Știi să iubești, fă-o! Nu ține iubirea doar pentru părinții tăi, pentru copiii tăi sau pentru rudele tale apropiate. Porunca lăsată de Hristos e să-i iubim pe toți. El putea, noi nu putem, dar e bine să ne străduim să o facem, începând prin a fi deschiși și afectuoși cu cei din jur, indiferent că sunt rudele noastre sau alții. De câte ori nu ne-am întrebat de ce e mohorât angajatul de la ghișeu, dar niciodată nu ne-am întrebat de ce noi înșine suntem mohorâți când lucrăm la ghișeu. De ce vedem doar fața mohorâtă a celui de lângă noi dimineața și cheful lui de scandal, dar fața noastră mohorâtă n-o vedem și nici tendința noastră de a ne certa cu ceilalți.

Un jucător începe să-și analizeze propriul lui comportament, și descoperă o sumedenie de lucruri greșite pe care le face. Văzând cum stau lucrurile, întreabă pe cei care au trecut deja prin ce trece el, ca să înțeleagă cum să facă să nu mai greșescă pe viitor. Dacă nu ne place lumea în care

trăim, e bine să știm că cineva trebuie să facă primul pas pentru a o îndrepta. Și cel mai la îndemână pe care-l ai ești chiar tu. Tu poți să te schimbi cel mai repede dacă vrei și chiar trebuie să o faci dacă înțelegi că nu poți să ai de la ceilalți pretenții, dacă tu faci exact ca ei.

O să mai discutăm lucrurile astea pe parcurs, pentru că eu nu fac aici teorie. Sunt lucruri practice care, făcute cum trebuie, pot produce transformări incredibile la nivel sufletesc. Din păcate nu pot dezvolta și mai mult subiectul, poate vom vorbi mai mult la conferințele din toamnă, când vom încerca să ne întâlnim cu toții o dată pe lună pentru început.

Vorbim despre cel Rău și cel Viclean și căutăm strategii să le putem anihila puterile lor asupra noastră, sau să folosim influența care o au asupra noastră în avantajul nostru și bănuiesc că implicit în dezavantajul lor. Nu caută să ne anihileze ei pe noi întâi? De ce permit ca oamenii ca dumneavoastră să rămână și să reveleze atâtea adevăruri și mai ales tehnici pentru cei neștiutori? Ar putea ei să ne elimine/ să ne omoare dacă își dau seama că le stăm în drum?

Dezvoltarea noastră nu este în dezavantajul lor. Când noi ne dezvoltăm, acest lucru îi face și pe ei să se dezvolte. Pare ciudat ce spun, dar nu e. Încerc să dau un exemplu: să spunem că cineva are patima băuturii. Nu se poate abține să nu bea.

Ăla care bea are un înger păzitor slab. E slab pentru că nu-i poate oferi omului înlocuitor de băutură. Și stă îngerul și se uită neputincios cum bea ăla și nu-i convine, dar nu are putere să-i ofere argumente să nu mai bea. Să zicem că ăla bea pentru că se simte trist și nu știe de ce. Îngerul lui îl vede că se distruge, dar nu știe nici el cum să-l sfătuiască în legătură cu tristețea. Și azi așa, mâine așa, omul ajunge să se facă praf, iar în situația asta au de pierdut amândoi: și el și îngerul păzitor. Sau altul care are mania vitezei. Se urcă la volan și merge cu 200 km/h făcând tot felul de lucruri iresponsabile. Îngerul lui păzitor e speriat, că la viteza aia nu prea poate să-l ajute dacă se întâmplă ceva. În fine, ați înțeles ideea.

Dacă cel trist găsește o modalitate să nu mai fie trist, pe lângă faptul că nu mai bea, își ajută și îngerul. Cum? Simplu: tot ce simțim ajunge la îngerii noștri păzitori. Așa că dacă tu te apuci să citești o carte care te ajută, sau dacă vorbești cu un preot, sau dacă faci tu ceva și găsești o cale de a ieși din tristețea respectivă, ei bine, toate motivele și tehnicile folosite de tine vor avea un ecou în îngerul tău păzitor.

De fapt, problema e următoarea: omul are niște îngeri pe care nu i-a ales el, acolo nici măcar n-a fost vorba despre alegere. Cine a fost liber la momentul respectiv, a preluat cazul. Și, uneori, îngerii noștri păzitori sunt mai blegi decât noi, așa că trebuie să-i ajutăm ca să ne poată

ajuta la rândul lor. O acțiune bine făcută, un gând corect, o idee care așează sufletește, devin informații foarte importante inclusiv pentru îngerii păzitori.

Acest lucru se aplică și pe ierarhiile de mai sus. Da, noi oamenii, dacă știm cum să o facem, suntem capabili să oferim informații utile chiar și arhanghelilor și implicit triadei LYS. În realitate, nici L, nici Y și nici S nu ne vor morți. Aceste entități au și ele nevoie de informații, la rândul lor învață. Presează pe noi pentru că nu știu cum să facă altfel. Deci, dacă noi învățăm cum să primim și să transmitem, ajutăm. Ne ajutăm semenii, ajutăm îngerii noștri păzitori, ajutăm entități din ierarhiile superioare și ajutăm chiar și LYS. Nu să însclăvească omenirea, ci să se dezvolte.

Hristos nu s-a bătut cu dușmanii, i-a tratat cu blândețe, văzând că dușmănia lor e pură prostie. Le-a spus oamenilor să nu răspundă la rău cu rău, pentru că în felul ăsta răul se va multiplica. Cineva trebuie să rupă ciclul infinit al răutăților, iar cel care o face, totdeauna dă dovadă de mai multă inteligență și rafinament.

Și acum, că am vorbit despre bețivi și vitezomani, să vorbim despre Crina. Crina s-a născut ca o ființă izolată. Așa de izolată a fost, că n-ar fi trebuit să trăiască prea mult. Dar un context care ține de familie a făcut ca lucrurile să ia o cu totul altă întorsătură și să nu moară în primii 10-15 ani din viață. Așa că, dacă n-a murit, s-a luat decizia că ar fi trebuit să înnebunească. N-ar fi trebuit să ajungă la 25 de ani și trebuia să fie nebună. Apoi un alt eveniment a făcut ca nici asta să nu se întâmple. Așa că s-a luat decizia să nu aibă niciodată parte de afecțiune.

Conștient sau nu, Crina a lucrat în direcția asta făcând ce trebuie. N-am întrebat-o niciodată cum a hotărât să se facă învățătoare. Adică nu am întrebat-o dacă chestia asta a făcut-o pentru că i-a venit ușor să educe copii, având în vedere că în familia ei sunt profesori, sau dacă pur și simplu așa a simțit. Dar faptul că a făcut ea primul pas către copii a ajutat-o să modifice puțin din soartă. Astfel, în loc să nu aibă parte niciodată de afecțiune cum era hotărât, a avut parte numai puțin, după care i-a fost luat dreptul ăsta într-un mod brusc și brutal: cel pe care-l iubea s-a dus. Mulți oameni s-ar fi închis după așa ceva și e normal, tendința e să te închizi, mai ales că ea nu e un om care moare după deschidere față de alții. Cândva, înainte să formăm grupul vechi, i-am cerut să participe. Nu-și dorea să facă asta pentru că nu simțea nevoia, dar eu i-am spus că aș vrea să participe și a luat decizia să o facă pentru că eu i-am spus că e bine așa. A trecut peste sila pe care o simțea la ideea de a vorbi cu alții, de a sta cu alții ș.a.m.d. A nu se înțelege că Îl ERA silă de alții. Nu, pur și simplu nu-i venea natural să fie apropiată de oameni. Și normal că nu îi era natural, din moment ce soarta ei era să crape până la 15 ani, apoi să o ia razna, apoi să fie complet izolată pentru tot restul vieții. Dar faptul că a insistat să facă ce trebuie a ajutat-o atât cât știe ea că a ajutat-o. E foarte dificil să te lupți cu soarta. De-asta ea insistă la voi să vă țineți, să nu vă lăsați, să

depuneți eforturi epuizante, pentru că ea, fără eforturile astea era deja moartă de mult.

Concluzie: dacă faci ce trebuie, ajungi să desfaci lacăte grele. La final nu înseamnă că vei obține fericirea - înseamnă că ai făcut ce trebuie și că ți-ai creat posibilități de dezvoltare. Dacă nu faci ce trebuie, lacăte peste lacăte te închid, până când nu mai ai opțiuni. Și atunci pot apărea draci care să te șantajeze, oameni care să te spioneze și să te oblige, context social care să te turtească.

Totdeauna trebuie să acționăm în așa fel încât să scădem elementele de presiune din plan fizic și subtil, iar chestia asta nu se poate face decât prin conștientizare, asumare și efort. Cam așa.

Ideea e că în momentul de față, prin efort conștient, Crina nu doar că a ieșit de sub contextul nefast în care se afla, dar reușește să fie de folos și altora: elevi și oameni din acest grup. De silă încă n-a scăpat complet, dar dacă în trecut considera că sila e parte din ea, acum o vede ca pe ceva străin și așa poate acționa. A nu se înțelege că ieșirea din context i-ar aduce Crinei fericire. Nu, îi aduce înțelegerea situației în care se află. O ajută să înțeleagă de ce a fost așa cu ea, cum de s-a ajuns aici. Eu n-am văzut-o niciodată să dea vina pe cineva pentru viața ei, să reproșeze cuiva ceva că i se întâmplă nasoale atunci când i se întâmplă.

Nu trebuie să gândim dezvoltarea noastră în termeni de fericire/suferință, ci în termeni de claritate/confuzie. De exemplu, eu am niște afecțiuni cronice pe care nu le mai pot repara. Îmi scriu oameni care au doar 10% din problemele mele de sănătate, dar suferă enorm pentru prostii. O mică durere de spate e suficientă ca să le schimbe ziua și să le facă altora viața un coșmar. Nu e ok așa. Să fii jucător nu înseamnă să fii supraom. Tot te strici la stomac, tot o să ai dureri reumatice și la final tot cu burtă și chelie ajungi. Dar e o mare diferență între cum ieși lucrurile astea dacă le înțelegi și cum le ieși dacă nu le înțelegi. De exemplu, Petre Roman n-a înțeles că e normal ca un om de vârsta lui să aibă părul alb. Suferințele prin care trecem au un efect asupra noastră când nu știm ce am pățit și au alt efect dacă înțelegem prin ce am trecut. Un episod urât din viață prin care am trecut, dacă e bine înțeles, ajută cât mii de cărți despre obținerea stării de bine.

Așadar, LYS nu vrea să ne distrugă. Iar noi nu căutăm să evităm total contactul cu aceste energii. Căutăm să le înțelegem, să le folosim în scopuri proprii și să conștientizăm prin ce transformări trecem. Ulterior, învățăm să facem parte din Tot și să ne implicăm. Ca jucători, ajungem la un moment dat să negociem cu LYS, la modul îți dau, îmi dai. Ca jucători, vom ajunge să controlăm noi situația. Dau un alt exemplu. Cineva avea probleme financiare și se tot întreba de ce nu-i merge treaba. M-a întrebat și pe mine câțiva ani și eu, care la rândul meu nu stau grozav cu banii, nu știam ce să-l sfătuiesc. Eu tot credeam că el vrea de la mine să-i spun vreo formulă de făcut bani și cum nu știu nici pentru mine, îi tot repetam că dacă aș ști una, m-aș îmbogăți mai întâi eu. Numai că omul nu asta voia, nu avea nevoie să-i spun eu vreo formulă magică. El nu pricepea

ce nu e cum trebuie din ce face și abia după câțiva ani am înțeles la ce se referă. Și-atunci da, am putut să-i spun ce vedeam în legătură cu treaba asta, fiindcă abia atunci am putut înțelege ce voia de la mine. Și lucrurile s-au rezolvat, pentru că deși formule magice nu există, unele lucruri pot fi înțelese și atunci, cum spuneam mai sus, lacăte grele se desfac.

Vorbim despre cel Rău și cel Viclean și căutăm strategii să le putem anihila puterile lor asupra noastră, sau să folosim influența care o au asupra noastră în avantajul nostru și banuiesc că implicit în dezavantajul lor. Nu caută să ne anihileze ei pe noi întâi? De ce permit ca oamenii ca dumneavoastră să rămână și să reveleze atâtea adevăruri și mai ales tehnici pentru cei neștiutori? Ar putea ei să ne elimine/ să ne omoare dacă își dau seama că le stăm în drum?

Dublu Diez : Tocmai ce am terminat de citit câteva documente pe tema Ahriman (Satan) și Lucifer. Vă spun ce am înțeles eu până acum, cu privire la ce întrebi tu.

Forțele LYS sunt trei forțe care pot fi comparate cu forțele naturale. Un fel de foc, vânt și apă, dar la nivel universal. În loc să fie forțe din universul mic al naturii de pe pământ, sunt forțe mari ale "naturii" din univers.

Putem vorbi despre faptul că S sau L vor să ne distrugă, doar în măsura în care putem spune că lupul vrea să ne mănânce, că focul vrea să ne mistuie sau că taurul vrea să ne rupă oasele. Există așa, un fel de componentă de voință, dar ea nu privește persoana noastră, ci interesele "ființei" respective. Lupul și taurul și focul vor și ele să trăiască, să se dezvolte, să își facă treburile lor.

Conform cu ce spune Steiner în "Omul ca stare de echilibru între Lucifer și Ahriman", parte din procesul respirator este datorat lui L și parte din sistemul nervos e datorat lui S. La vremea când respirația era mai importantă pentru om decât rațiunea, corpul eteric era mai extins. Dacă ne gândim doar la asta, putem fi tentați să credem că L e mai ok decât S. Dar "îngustarea" corpului eteric produsă de acțiunile lui S ce au ca efect o rațiune mai puternică, au permis delimitarea mai clară a omului față de alții, astfel încât el nu și-a mai confundat trăirile cu ale altora în măsura în care o făcea înainte. Dacă ne gândim doar la asta, zicem că S e mai ok.

Concluzia mea este că ele au contribuit la ceea ce suntem noi astăzi, nu pentru că s-au gândit la noi în mod personal, ci pentru că ele s-au gândit la ce pot obține. Tot așa cum noi, crescând un câine sau alt animal, intervenim asupra tendințelor lui bazale și îi modificăm felul de a fi. Nu neapărat pentru binele lui, cât în propriul nostru interes.

Însă este greu de tras o linie universală, când vine vorba de "e bine sau e rău".

Devine mai ușor să tragem linia asta atunci când ținem cont de câțiva parametri: exagerarea, scăparea de sub control, în primul rând.

Inconștiența noastră (mă refer la conștiința de Sine) permite acestor forțe să își exagereze influența. Așa cum ar permite indiferența unui foc dintr-o tigaie să cuprindă toată casa.

Pentru mine, a fost foarte important să cunosc forțele astea, ca să înțeleg mai bine ce s-a petrecut cu mine până să îmi dau seama de toate și să pot desluși în ceea ce sunt mai bine - pe de o parte. Și pe de altă parte - să îmi găsesc stăpânirea de sine necesară pentru a mă controla atunci când îmi "frigea buza" să mă comport greșit, căci uneori era foarte tentant să fac chestii care erau aiurea, chiar dacă știam în sinea mea că erau aiurea.

Din ce am observat eu, oamenii sunt cei care doresc să pună piedici altor oameni. Aceia care pun piedici sunt, desigur, stăpâniți de anumite influențe. Dar nu influențele respective sunt cele care fac munca de decizie sau care își bat capul cu piedicile. Oamenii fac asta, pentru că ei consideră că au ceva de pierdut, atunci când alții au ceva de câștigat. Oamenii pierd bani sau putere când alți oameni câștigă în conștiință. Desigur, este trist că e așa și nu cred că avem soluții mai bune decât a ne strădui să evoluăm și să reprezentăm un sprijin pentru alții, așa încât raportul de forțe bun/rău să se încline în direcția corectă.

(Nu consider că răspunsul meu îl înlocuiește pe al lui Jadu, cu siguranță el va spune ce e de spus, când ajunge la întrebarea ta. Până atunci, am zis și eu ce știu)

Putem considera "moartea" corpului fizic o trecere a sufletului, sinelui, în altă "lume" sau în alta formă sau o transformare? Cum ne pregătim pentru "moarte", respectiv ce putem "lua" de aici (ex informații, cunoștințe, trăiri, experiențe) să ne fie de folos și dincolo sau ce nu se șterge din memoria noastră dincolo? Dacă plecăm de la premisa reîncarnării, cum putem ști ce am fost în viețile anterioare, ce greșeli am făcut, ce contracte am încheiat (dacă e adevărată teoria asta) și cu ce entități, ca să plătim tot ce avem de plătit în viața viitoare, să anulăm toate contractele? mulțumesc, multă sănătate și numai bine!

Aici vă rog să fiți atenți, că n-o să auziți prea des ce vă spun aici. Sufletul (partea sufletească) și sinele, nu trec dintr-o lume în alta. Fiecare e în lumea lui proprie: sinele în lumea lui, sufletul în lumea lui. Corpul fizic în lumea lui, corpul eteric în lumea lui.

Ideea e că cele două părți "de sus", respectiv spiritul și partea sufletească, iau contactul cu cele "de jos", adică cu corpul și cu zona vie (eterică). Dar când se întâmplă asta, nu trece nimic dintr-o lume în alta. Pur și simplu se fac niște legături, așa cum bagi un ștecher în priză. Y a făcut în

așa fel încât părțile noastre de sus să se poată intersecta cu cele de jos. Cum a făcut, e treaba lui, e meseriaș. S și L bălesc la așa ceva și nu-i dau de cap. Când murim, doar se trage ștecherul din priză și partea de sus se desprinde de aia de jos.

Dar treceri dintr-o lume în alta nu există în sensul în care vedem în filme. De altfel, există metode prin care poți păcăli corpul că desprinderea s-a produs. Poți păcăli corpul că ai murit. Și atunci se pornesc o serie de procese care se pornesc și la moartea reală. Vom vorbi despre lucruri de genul ăsta, dar nu avem cum deocamdată, pentru că trebuie înțelese bazele.

Iar legat de întrebare, respectiv de unde știm "de pe o viață pe alta" cine am fost și ce am făcut. Repet, eu vorbesc despre revenire nu despre reîncarnare. Dacă vorbim despre revenire, e vorba despre același spirit și aproximativ aceeași parte sufletească. Bun, deci cum se poate ține minte ceva după moarte. Trebuie ca din timpul vieții să nu te iei drept ceva ce nu ești. Îți știți pe ăia care-și scriu pe mormânt "Prof. dr. Numele Mortului"? Ei cred că mai are relevanță pe lumea ailaltă dacă ești inginer sau om cu 4 clase. Adică din timpul vieții nu au înțeles ce sunt și ce nu sunt. La biserică găsim o sumedenie de informații despre ceea ce nu suntem. Cine merge la slujbă află. Scrie și în scripturi că omul făcut de Y este doar țărână. E o metaforă aici, dar n-ai ce să-i faci, așa putem înțelege. Și atunci, dacă știm din timpul vieții ce nu suntem, putem afla din timpul vieții și ce suntem. Și, ca să aflăm ce suntem, avem rugăciunea pe care dacă n-o putem face cum trebuie, ne antrenăm cu atenția cu dublă direcție. Pentru că înseamnă că nu suntem atenți acolo unde ne rugăm. Nu avem abilitățile corespunzătoare ca să fie rugăciunea eficientă și dacă știm din timpul vieții cine nu suntem sau ce nu suntem.

Și dacă aflăm din timpul vieții ce suntem, atunci putem avea și amintiri cu noi înșine care vor dăinui. Altfel e chiar ciudat să nu știi cine ești, dar să vrei să-ți amintești de tine după ce mori. Cine și-ar aminti de cine în situația asta?

Iar, legat de contracte, vedeți că pe internet citim multe lucruri ciudățele, printre care și asta cu contractele. Contractul e unul sufletesc, adică sunt convins că Hitler, după ce a murit, și-a dorit să salveze toți evreii care au murit din ordinele lui. Nu-l va pune nimeni să semneze ceva. Va simți că a făcut rău și va dori să îndrepte. În sensul ăsta e vorba despre contract.

*

Discuția este despre hrană. Am să încerc să n-o lungesc mult și să scriu cât mai condensat, cât mai mult din ceea ce e de zis. Eu n-aș fi purtat acum discuția despre hrană, pentru că încă ne lipsesc o sumedenie de informații ca să o putem purta cum trebuie. Dar pentru că există preocupare, o vom purta acum, așa cum putem.

Ziceam mai sus așa: indienii (și o parte dintre orientali), susțin că hrana vegetală este cea

mai potrivită pentru un om spiritual.

Islamicii susțin că hrana animală e bună, dar nu porc. Creștinii consumă și porc, dar nu și carne de șarpe, nu insecte, nu câini și pisici.

Asiaticii (unii), consumă și șarpe, și insecte, și șobolani, și câini și pisici.

Și-acum apare întrebarea: cine are dreptate în chestia asta? Cum am spus, ne interesează aspectele practice. Ce este corect să facem, cum e mai bine să facem, ce abordare ne ajută și care nu. Și discuția nu e doar despre ce ne ajută și ce nu în dezvoltarea noastră. Discuția este și despre "în ce situație facem mai mult sau mai puțin rău și mai ales cui". Sper că înțelegeți că o discuție completă pe chat e dificilă, dar încercăm așa.

Discuția pornește totdeauna de la LYS. Când v-am definit aceste forțe, vă spuneam așa:- Y este Bun și Nedrept- S este Rău și Nedrept- L este Rău și Drept, Singurul Bun și Drept este însuși Domnul, Cel Atotputernic, Tatăl nostru și Tatăl lui Hristos.

Dar aici nu acționează doar Domnul, ci și LYS. Dacă doar Domnul ar fi acționat aici, nu am mai fi spus "Facă-se Voia Ta!". Deci voia Domnului nu prea se face pe aici, nu pentru că Domnul n-ar putea să-și exercite puterea, ci pentru că are alte planuri. Fiind Atotputernic, ar putea să facă voia Lui fără să întrebe pe nimeni. De fapt, o și face, dar nu aici.

Aici trebuie să cerem NOI să fie făcută voia Lui. Cum? Înțelegând necesitatea ca voia Lui să fie făcută aici. Cât timp noi nu cerem să fie făcută voia Lui, se manifestă voia altora, adică a LYS.

Haideți să o luăm pe pași. Noi trăim aici pe tărâmul construit de Y. Așadar, trăim într-o lume a celui Bun și Nedrept. Pe concret, intențiile lui Y sunt bune, dar metodele nu sunt drepte, nu sunt corecte. Sunt făcute după felul lui și după modul lui de a acționa. Aici, totul funcționează pe bază de exploatare, de unde și nedreptatea. Toți îi exploatează pe toți: plantele exploatează mineralele, animalele exploatează plantele, oamenii exploatează animalele, plantele și mineralele iar îngerii exploatează oamenii. Este acest lucru ceva care are la bază Binele? Răspunsul meu este da, dar pentru asta e nevoie de multă înțelegere a fenomenului, mai exact a naturii lui Y.

Sigur că mulți vor spune "cum poate să fie exploatarea și dependența ceva bun?" La modul general și abstract nu e ceva bun, dar lumea lui Y este concepută într-un fel anume, greu de abordat la modul abstract.

Să dau un exemplu: puiul de om exploatează corpul mamei lui. Copilul se hrănește efectiv din corpul mamei, luându-i din resurse. Dar mama, deși este "exploatată", se simte fericită că se dă pe sine pentru ca puiul să crească.

Dacă privim la modul abstract, putem spune că acolo este o exploatare. O ființă ia din resursele altei ființe, dar dacă privim asta prin ochii mamei și a puiului, descoperim că exploatarea

respectivă este o binecuvântare.

Cam așa funcționează lumea lui Y. Așadar, Y este Bun și Nedrept, dar nedreptatea nu trebuie luată în sensul clasic, ci într-un mod care trebuie înțeles.

În natură, totul se folosește de tot și de toate. Organele vegetale ale plantelor de anul trecut, oferă sol fertil pentru plantele de anul ăsta. Corpurile animalelor decedate, reprezintă hrană pentru alte animale. În trunchiurile copacilor căzuți își găsesc adăpostul gândaci sau păsări care se hrănesc cu gândacii respectivi. Pe trunchiurile putrede cresc ciuperci. Știți lucrurile astea, nu insist.

Ideea e că toată natura se bazează pe ceva bun și nedrept. Ca jucători, noi trebuie să observăm forțele LYS, nu pentru a ne lupta cu ele, ci pentru a lucra cu ele. Domnul n-a lăsat energiile LYS aici ca să facă mișto de noi sau ca acestea să ne distrugă. Dimpotrivă, LYS sunt învățătorii noștri. De la LYS învățăm "Facă-se Voia Ta!". Evident, dacă înțelegem asta cum trebuie, dacă studiem suficient și dacă ne dăm voie să creștem.

Bun, să revenim la hrană. Nu te poți hrăni fără să exploatezi. Dacă mănânci o ceapă, i-ai luat viața. Dacă mănânci semințe, fiecare sămânță care ar fi putut deveni plantă pe viitor, își pierde șansa de a încolți și de a rodi. Sigur că dacă vrei să te simți vinovat, e dreptul tău, însă ceea ce spun este că e imposibil aici, în lumea lui Y, să te hrănești fără să iei viața. De ce? Pentru că viața (etericul tău) se hrănește cu viață (etericul altor entități). Viața se hrănește cu viață. Cu cât ceea ce mănânci e mai proaspăt, cu atât e mai hrănitor. De ce? Pentru că transferul viață-viață se face mai rapid.

Sunt unii oameni care se simt atât de vinovați că iau viața altor entități ca să se hrănească, încât devin anorexici. Unii chiar ajung să se sinucidă. În sufletul lor, ei se consideră buni cu tot și cu toate, și chiar sunt buni și protectori cu tot și cu toate... mai puțin cu corpul lor. Cu corpul lor sunt criminali, condamându-l la înfometare și la autodistrugere.

JR spune că dacă te preocupă doar violența la exterior, dar faci abstracție de violența ta față de tine însuși, clar nu mergi pe direcția corectă.

Trebuie să înțelegem că trăim în lumea celui Bun și Nedrept. O lume în care există nedreptate aparentă, dar care într-un final este bunătațe. Da, e un paradox, dar amintiți-vă totdeauna exemplul cu mama și cu puiul.

În discuția purtată anul trecut, v-am spus cum funcționează procesul cunoașterii pe diferite regnuri, prin intermediul digestiei. Piatra află despre viu trecând prin rădăcinile plantelor și făcând parte din seva brută și din seva elaborată. Piatra însăși, mineralul, află despre frumusețea luminii, în procesul de fotosinteză făcut de frunză.

Mineralul se transformă în corp de plantă, face parte dintr-o structură celulară net superioară. Este o bucurie și un proces de cunoaștere extraordinar pentru orice porțiune micuță de

minerale, care va intra în contact cu planta.

Planta mulțumește solului, iar solul îi mulțumește plantei. Planta se hrănește din sol, iar solul află despre viață. Vă dau exemplul ăsta pentru că pe regnurile superioare devenim foarte subiectivi. Dar, atunci când vaca paște iarba, iarba cunoaște și ea vaca. Intră pe gură, este mestecată, ajunge în rumen, este absorbită, transformată în energie pură și apoi eliminată, reîntorcându-se în natură.

Da, știu, pare bizar să vezi într-o balebă de vacă o iarbă spiritualizată, dar fix asta este. O mică parte din microelemente reușește să ajungă și în vaca respectivă. Acele microelemente sunt foarte spiritualizate. Ele sunt așa de elevate, că pot regla funcțiile vitale ale vacii. Sunt elemente chimice capabile să regleze funcții vitale, e ceva extraordinar, iar cel care își pleacă urechea la acele elemente (și sunt oameni care au făcut-o), devin alchimiști. În alchimie nu e vorba doar despre a transforma un element în alt element, ci de a înțelege forța care animă această trecere și stabilirea principiilor după care se face acest lucru.

Sper că în urma acestor exemple veți înțelege că cel "mâncat" nu este o victimă. E normal să protejăm viața și eu nu susțin că uciderea este ceva bun, că e bine să vânam animale și să le mâncăm ș.a.m.d. Spun doar că trebuie să privim hrănirea într-un alt mod, pentru a înțelege mai bine ce e corect să mâncăm, când și cum.

Acum, se pune întrebarea: este hrana vegetală mai sănătoasă decât cea animală? Răspunsul este categoric, da. Hrana vegetală este mai ușor de digerat, nu forțează organismul, nu conține atâtea toxine precum carnea. Deci, dacă vorbim fix despre sănătate, atunci hrana vegetală e de preferat. Însă noi nu suntem aici doar ca să fim sănătoși.

Un om care e doar sănătos și în rest nu face nimic, nu se va dezvolta prea tare. Poate să fie strălucitor și vital, poate să arate ca un stejar înfrunzit, dar spiritualitatea nu presupune doar să fii sănătos. Presupune cunoaștere, încercări, concluzii și experiență. Apoi, noi nu hrănim doar etericul, trebuie să hrănim și fizicul și partea sufletească și sinele. Iar aici voi readuce în prim-plan ceva ce noi am discutat deja la cursul de fitoterapie, la capitolul procese ale digestiei.

Pentru a absorbi o anumită structură, trebuie ca structura care absoarbe să fie mai bine conturată decât cea absorbită. Adică: desfac o portocală și o mânănc, dar nu există riscul ca eu să devin portocală, pentru că structura mea eterică este mai puternică și poate să transforme portocala în ceea ce sunt eu. Nu există așa ceva, să mânănci un măr și să devii măr, sau să mânănci o banană și să devii banană.

Corpul nostru eteric are formă proprie, mai precis, are IDENTITATE PROPRIE. Rețineți acest lucru, că vom lucra cu el pe parcurs.

Deci, pentru că corpul nostru de viață ȘTIE CINE E, atunci când ia contactul cu banana sau portocala, nu există niciun risc să devină banană sau portocală, dimpotrivă, banana sau portocala vor trebui să devină parte din noi (din etericul nostru).

Însă să știți că anumite ființe mai puțin dezvoltate suferă tot felul de procese de metamorfoză când consumă un anumit tip de hrană. Sunt animale care iau temporar culoarea fructelor pe care le consumă. Asta pentru că nu sunt capabile să se separe din start la nivel eteric de ceea ce consumă. Se poate păstra culoarea parțială a hranei pe care o consumă, e posibil să miroasă puternic așa cum miroase hrana ș.a.

Cu cât structura eterică are mai multă IDENTITATE PROPRIE, cu atât va fi mai puțin afectată de hrana eterică cu care intră în contact. Scopul nostru e să dobândim IDENTITATE. Nu doar din hrană, ci din tot.

A avea identitate, a fi O FIINȚĂ și nu o masă amorfă, e unul dintre scopurile JR.

Într-un final, jucătorul afirmă cu tărie EU SUNT! Atenția cu dublă direcție ne conduce fix în direcția asta, adică în acea ipostază a jucătorului care simte că ESTE (prezent, treaz, atent). Când omul nu este, el ESTE altceva decât este. Devine fragmentat, iar despre fragmentare vom vorbi cât de curând.

Când omul nu este (prezent), el ESTE condus în mod implicit de LYS. Ca o frunză pe apă, este purtat de o energie sau alta, de o frecvență sau alta, nemaifiind acordat cu Cel Bun și Drept, adică ieșind de sub legătura cu Tatăl, ieșind de sub Legea Lui.

Vă rog să reflectați la lucrurile astea. Sunt informații cruciale. Am muncit la ele de mi-au ieșit ochii din cap. Avem așadar nevoie de IDENTITATE pe toate planurile. Dacă corpul tău fizic n-ar avea identitate proprie, mâine nasul tău ar putea să fie în locul ochiului. Dacă pe corpul eteric nu am avea IDENTITATE, când am mânca un cartof am deveni cartof, iar când am mânca portocale am deveni portocale.

Dacă corpul nostru sufletească nu are IDENTITATE, atunci nu știm cine suntem la nivel sufletească. Mai exact, suntem sufletești la dispoziția LYS. LYS va stabili ce identitate avem, cine suntem ș.a.m.d. Cei care sunt influențați mai mult decât trebuie, aud voci și au mai multe personalități. Cei care sunt influențați mai puțin, trăiesc sufletești la nivel de turmă. Adică vor să simtă ce vor să simtă toți, vor să iubească cum iubesc toți, vor să urască cum o fac toți, vor să fie sufletești ca turma. Iar pentru un om, asta este foarte neplăcut.

Majoritatea vă luptați cu tot felul de stări sufletești care vin și pleacă după cum bate vântul. Și, în încercarea de a face ceva, vă zbateți cum puteți, încercați legături sufletești cu diferiți oameni, relații de iubire sau de prietenie, noi hobby-uri, poate noi substanțe. În realitate, sunteți la mâna

LYS. Iar influența LYS la nivel sufletească poate merge până într-acolo, încât să dezvoltați mai multe personalități care se pun una împotriva celeilalte. La final, uneori se termină cu sinucidere. Domnul nu vrea să ne sinucidem și nici LYS nu vrea să ne facă rău.

Sunt energii care se manifestă prin noi, dar așa cum etericul uman nu poate digera otrava, așa nici structura noastră sufletească nu poate "digera" stările sufletești prin care trecem. Bate vântul și ne fuge starea. Vine alt vânt și starea revine. E un haos și o abrambureală mare acolo, pentru că repet, lipsește IDENTITATEA sufletească.

Nu vreau să mă repet, dar rețineți:- identitatea corpului fizic menține forma corpului fizic. Nasul e la locul lui, gura nu se mută în locul urechilor și altele asemenea- identitatea corpului eteric înseamnă capacitatea noastră de a asimila hrană fără să ne lăsăm influențați de ea prea tare. Dacă mâncăm găini nu preluăm și pulsul lor, dacă mâncăm lapte nu respirăm ca vaca, dacă mâncăm portocale nu devenim portocale- identitatea corpului sufletească înseamnă să avem structură sufletească proprie, care nu fuge de la o zi la alta sau de la o oră la alta.

Vedeți, noi numim stările noastre sufletești predispoziții. E cam aiurea, noi nu ar trebui să avem predispoziții și nici stări sufletești cărora nu le înțelegem rostul. Omul ar trebui să aibă coerență emoțională, să nu-i fugă sentimentele aiurea, în funcție de vreme, context exterior, context hormonal sau știu eu ce.

Iar în JR, identitatea sufletească are scopul de a obține:- identitatea SINELUI. Adică a afla cine suntem. Vă rog să recitiți, să regândiți, să evaluați. Aici vorbim despre un sistem bine structurat. JR nu este un curent ideologic, este un sistem de îndepărtare a piedicilor care ne țin departe de contactul cu Domnul. Așa că vă îndemn să lăsați ceea ce am scris eu aici să pătrundă adânc. Avem nevoie de IDENTITATE pe toate planurile.

Iar IDENTITATE înseamnă să știu ce sunt, să nu mă las dus de val, să nu las forțele externe sau interne să mă modeleze ca pe plastilină. Pe partea sufletească, majoritatea femeilor au probleme cu modificarea stărilor interioare. Unele dintre ele au impresia că a trece de la o stare sufletească la alta, într-un mod inexplicabil, este ceva feminin și suav. Nu e, este ceva ce nimeni nu ar vrea să aibă și acolo nu e nimic fascinant. Lipsa coerenței emoționale nu este ceva de dorit, indiferent că ești bărbat sau femeie.

În primul rând că nu e deloc plăcut să treci prin fluctuații emoționale. Cu atât mai puțin să devii ba un personaj, ba altul. Să treci prin două sau trei stări sufletești diametral opuse în mai puțin de o oră, ține mai degrabă de patologie decât de flexibilitate.

Ca jucători, vom porni de unde suntem. Nu e o idee bună să ne dezamăgim sau să ne întristăm. Trebuie să pornim de aici de unde suntem, să aflăm ce e de făcut și să ne concentrăm pe

ceea ce trebuie să schimbăm. Dar înainte de a face asta, trebuie să înțelegem că omul, indiferent că e bărbat sau femeie, trebuie să fie întreg. Doar un întreg poate iubi alt întreg, doar un întreg poate face parte din tot. A fi o frunză în vânt, indiferent cât de poetic ai descrie asta, nu e ceea ce ne dorim aici.

Și-acum, să revenim la hrană. Cum se obține identitatea? Identitatea se obține prin confruntarea cu stimulii mediului în care operăm, suficient de mult timp încât să putem face diferența dintre ceea ce suntem și ceea ce NU suntem.

Să luăm un exemplu: copilul nu știe la doi ani unde i se termină corpul. Pentru a afla, el trebuie să intre în contact cu obiectele din jur. Astfel, i se formează noțiunea de granițe ale corpului său fizic. Jucându-se, pipăind, băgând în gură, lipindu-se, târându-se, răsucindu-se, mergând, lovindu-se de obiecte, el învață forma corpului lui. Deci pentru a obține noțiunea de IDENTITATE a corpului său, copilul trebuie să opereze suficient printre obiectele exterioare.

Ok, A CUI este această IDENTITATE a corpului fizic? A fizicului? Nicidecum! SINELE este acela care identifică forma corpului și zice: ahaaa, deci eu atât sunt de înalt, aici se termină extremitățile corpului, pot să trec pe sub aia, pot să mă cațăr pe aia, eu sunt asta și nu asta, eu sunt copil nu sunt masă sau scaun etc. deci identitatea despre care vorbesc este de fapt ceea ce pricepe SINELE despre corp.

SINELE este cel care va realiza unde ai corpul, ce formă are și care este diferența dintre contururile obiectelor din jur și conturul propriului corp fizic. Apoi, pe zona de eteric, noi nu putem face foarte multe. Etericul învață greu și uită la fel de greu, ceea ce e un lucru bun. În trecut, oamenii puteau digera mult mai puține lucruri decât pot digera astăzi. Dacă îi dădeai unui om de acum 2000 de ani să bea Coca-Cola, rezultatul ar fi fost ceva incert. Pe eteric funcționează memoria neamului din care te tragi. Dacă te tragi dintr-un neam care nu poate digera laptele, o să fie foarte dificil să-ți înveți corpul să facă asta. Dacă neamul din care te tragi a fost mereu vegetarian, va fi greu să faci upgrade la mici și la ceafă de porc.

Eu exagerez puțin aici cu exemplele, dar ați înțeles ideea. Corpul eteric se programează greu, pentru că ține de etericul neamului din care ne tragem. Corpul fizic e și mai greu de influențat - e aproape imposibil să-ți propui să nu ți se mai lungească nasul sau să nu mai ai fața alungită/rotundă etc. Amintiți-vă exemplul cu copilul care învață cum arată corpul lui din interacțiunea cu obiectele. În mod similar, corpul eteric învață din interacțiunea cu fenomene eterice.

Gurdjieff povestea la un moment dat că în perioada lui în care practica yoga, mânca lent și mesteca mult. și la un moment dat, un beduin i-a explicat că e foarte rău cum face, fiindcă în felul

ăsta, deși corpul digeră bine mâncarea, în timp devine leneș. Eu nu spun că e bine să exagerați cu mâncarea sau cu băutura, dar uneori este bine să mai exagerați în limite rezonabile. Ții post o perioadă, apoi mănânci mai mult decât e necesar. Bei doar apă o perioadă, apoi tragi o beție. Corpul eteric trebuie antrenat, nu trebuie să-i faci toate voile. Nu îndemn oamenii să bea sau să se îmbuibe, sper că ați înțeles ideea. Un copil ținut în puf nu va ști niciodată să se descurce în viață. Nu faceți voi munca corpului vostru. E treaba stomacului să digere și hrană rece, dar și hrană mai puțin mestecată. E treaba stomacului să digere și hrană mai puțin proaspătă, trebuie să învețe să se descurce. Nu trebuie să băgăm în el otravă, dar trebuie să-l educăm. Trebuie să fim responsabili tot timpul și conștienți de ceea ce facem și mai presus de toate, să tragem concluzii. Azi am mâncat gras, m-am simțit rău, da? Notez, văd cum fac, observ cum trece corpul prin acea stare de alertă. Dacă vomit, observ cum mă simt, văd cum se reface încet. Constat, rețin, aplic. În timp, îmi voi găsi ritmul digestiv potrivit, hrana potrivită etc. Fără să explorăm corpul eteric, nu vom ști niciodată cum funcționăm, cum ne putem regla digestia, bătaile inimii, suflul. Vom fi mereu la mâna unor obiceiuri sănătoase, însă natura din jur nu e puf și inimioare. Uneori, situația te va obliga să bei apă veche din baltă. Ce o să faci, mori sau dezvolti doar o parazitoză intestinală pe care știi cum s-o abordezi?

Și acum, să vorbim despre corpul nostru sufletesc, structura noastră sufletească. Acesta obține IDENTITATE dacă intră în contact sufletesc cu alte structuri sufletești. Sunt convins că știți oameni care au trăit în condiții sufletești/emoționale oribile și au făcut față. Părinți foarte agresivi, colectiv toxic. Bătăi, scandaluri, violență. Și totuși, acei oameni au o viață normală și fericită, știind să iubească și să fie sensibili.

La polul opus, se află oameni care toată viața lor au fost ținuți în puf de niște părinți buni care au avut grijă să nu-i rănească și ajunși la vârsta de adult, nu-s capabili să lege niciun fel de relații cu cei din jur. Se consideră totdeauna răniți, jigniți, agresați. Asta pentru că nu s-au antrenat suficient la nivel sufletesc. Acești oameni vor fi toată viața lor dependenți sufletește de un mediu călduț, permisiv, favorabil. Viața nu prea oferă așa ceva, așa că singura opțiune care le rămâne e să fie frustrați, triști și să se considere victime.

Voi înțelegeți că eu aici nu îndemn oamenii să facă prostii sau să se asocieze cu indivizi violenți, însă motive să-ți exersezi trăirile sunt la tot pasul. Simplul fapt că îți dorești să trăiești în natură, este suficient cât să ai parte de nedreptăți sufletești. E plină existența de momente nefavorabile, nu trebuie să te străduiești prea tare ca să pățești lucruri neplăcute. Sunt la tot pasul, așa că aveți ocazia să exersați ce spun eu aici.

Și, ca să închei discuția, am să mă refer la hrană în raport cu corpul sufletesc. Pentru a

putea "digeră" emoțiile provocate de consumul de carne, va trebui să înveți să te debarasezi de ceea ce îți transmite animalul la nivel sufletească, mai exact, la nivel vibrațional.

Cred că v-am mai povestit că în copilărie, când tăiam porcul de sărbători, în ziua în care mâncam carne până nu mai puteam, că deh, era din belșug, toți aveam coșmaruri. M-a mirat chestia asta, pentru că dacă mâncam mazăre, fasole, roșii și castraveți, eram bine-mersi. Fix când mâncam carne de la porcul proaspăt, visam bazonii. Și nu doar eu, ci și cei din jur.

Motivul era următorul: partea mea sufletească se combina cu fragmente sufletești de la animal, iar lucrul ăsta mă influența. O IDENTITATE sufletească ajută la desprinderea de material energetic negativ din astralul animalului. Și cum practica este cea care ne învață, trageți singuri concluziile: cel care consumă carne, dacă e inteligent, poate să învețe să-și construiască IDENTITATEA sufletească. Mănânci un porc, trebuie să înveți să dai afară porcul din sufletul tău. Mănânci vită, trebuie să elimini vita din tine. Eu aici nu fac filosofie, vorbesc cât se poate de serios. Un om care nu scoate porcul din el, devine porc: i se lățește ceafa, capătă privire de porc și comportament porcesc.

În concluzie, e bine sau nu e bine să mâncăm carne? Pentru sănătate nu e bine, asta e clar. Vegetalele ne mențin sănătoși, viguroși, dar incapabili să simțim natura animală. Și cum sentimentele și animalele sunt din aceeași clasă, noi nu vom putea rafina nimic în noi înșine. Un om care consumă doar vegetale, va avea un suflet liniștit, cu o condiție: să nu-și propună să-l încerce, pentru că, nefiind antrenat, la prima intervenție a energiilor S, va fi pus efectiv în imposibilitatea de a se opune. Și asta nu e tot. Cel care se hrănește doar cu vegetale este lipsit de apărare în fața energiilor L.

Ăsta e motivul pentru care vegetarienii sunt mult mai predispuși să adopte tot felul de idealuri, unele dintre ele foarte periculoase. Sunt convins că ați văzut vegetarieni (unii, nu toți), care susțin că nu consumă carne pentru a nu face rău animalelor. Ei pur și simplu nu sunt violenți, până în momentul în care încep să se certe cu cei care consumă carne, situație în care devin foarte agresivi și dispuși chiar să dea în cap. De ce? Pentru că ei nu au un antrenament pe zona emoțională. În general sunt oameni pașnici, dar dacă se agită (mai exact, dacă S îi agită), pot fi foarte violenți, mult mai violenți decât cei care stau la grătar și care preferă ceafa de porc, berea și lenea.

Și acum, să tragem concluziile: hrana vegetală ne aduce sănătate. Un corp bolnav se va reface mai bine dacă îl hrănim cu vegetale (evident, să nu lipsească din hrană lucrurile esențiale), însă prin interacțiunea cu partea subtilă a animalelor, noi învățăm să ne conturăm, să ne definim, să obținem IDENTITATEA structurii noastre sufletești.

Dar asta, evident, dacă știm cum să o facem. A nu se înțelege că cei care bagă mici și bere sunt superiori celor care mănâncă vegetale. Eu spun aici că, așa cum sinele află conturul corpului în interacțiunea acestuia cu obiectele din jur, tot așa sinele află conturul nostru sufletească, identitatea noastră sufletească, din interacțiunea cu partea sufletească a animalelor cu care noi ne hrănim. Și ca să termin, vă reamintesc exemplul cu iarba care trece prin vacă: sigur că animalul nu dorește să fie ucis, e o prostie să considerăm că abia așteaptă să moară.

Dar e de menționat faptul că digestia corpului unui animal ajută specia animalului respectiv să înțeleagă cum funcționează omul. Și pentru că animalele vor deveni într-un viitor foarte îndepărtat pe același nivel de dezvoltare cu cel pe care se află acum oamenii, acest proces de hrănire cu carne, deși nu este unul drept, într-un final devine unul bun. Și pentru noi, și pentru animale, cel puțin aici, în lumea Celui Bun și Nedrept. Opresc aici discuția, puteți pune în arhivă și să-l adăugați în lista celorlalte expuneri.

*

Întrebarea era de ce ucid oamenii evoluți spiritual animalele ca să mănânce, sau cam așa ceva. Unii sunt vegani, alții sunt lactovegetarieni, alții sunt omnivori. Unii spun că organismul uman nu e conceput pentru consumul de carne, alții spun că fără carne ne îmbolnăvim și tot așa. Hristos mânca pește și bea vin. Cel mai probabil mânca și oaie. Iar când a fost episodul cu porcii, n-a spus să ne ferim de carnea de porc. Probabil că mânca și porc (asta presupun eu, nu știu). Sunt convins că nu mânca până îi venea rău, dar probabil mânca. Dar nu vreau să folosesc treaba asta ca argument.

Adică nu vreau să vă spun că dacă Hristos mânca, musai să mâncați și voi. De altfel, el n-a spus că să mănânci doar legume e rău. Apoi mai am o observație. Dacă ați observat, progresiștii chiar au insistat pe o hrană bazată pe vegetale. Cumva, curentul progresiștilor conține și tema cu vegetarianismul. Băiatul și fata cu trotinetă, care salvează planeta și protejează urșii polari. Mai nou au dat-o cu insectele.

Se pune întrebarea de ce ar vrea globaliștii să mănâncăm numai vegetale. De ce îi preocupă brusc pârturile vacilor. De ce ne spun că laptele este "secreție seroasă mamară" și că femeile sunt "persoane cu vulvă" ș.a.m.d. Nu insist, știți porcăriile lor.

Progresiștii ne vor vegetarieni sau, dacă nu renunțăm complet la carne, să ne mutăm măcar pe insecte. DE CE? Păi e o discuție foarte lungă, încercăm să o conturăm puțin.

Vedeți voi, un om întreg are un corp fizic și e viu, are sentimente și își percepe propria identitate. Un om sănătos simte și spune despre el însuși "eu sunt". Un om nesănătos spune "eu sunt turma".

Ca să înțelegem ce e cu carnea din alimentație, să observăm puțin regnurile:

- mineralele sunt "moarte";

- viul începe odată cu plantele;- ca să poată exista viul, trebuie ca regnul mineral să fie depășit;- plantele sunt vii pentru că au reușit să evolueze halind minerale;- plantele se hrănesc cu minerale, în mare parte;- apoi avem animalele care se hrănesc cu plante în mare măsură și cu minerale într-o ffff mică măsură;

Pentru animale, mineralele reprezintă ceea ce știința denuțește a fi "microelemente"; aceste microelemente au rol de reglaj în organism și deși sunt puține, reprezintă "șuruburile și piulițele" organismului, fără ele, dai de dracu. Scoți fierul și cuprul din alimentație, ai pus-o. Elimini calciul și magneziul, la fel. Apăi bun, că nu-i nevoie de kg de calciu și de magneziu, e nevoie doar de o cantitate infimă, miligrame, doar pentru reglaj. Deci animalul are nevoie de minerale doar în cantități extrem de mici, spre deosebire de plantă care din asta se hrănește.

- apoi avem animalele care se hrănesc cu alte animale;- și plantele care se hrănesc cu plante (plante parazit), sau cele care se hrănesc chiar cu insecte (le numim carnivore);

Despre astea nu voi vorbi acum că deja dorm pe mine, dar e bine să rețineți că reprezintă DEVIATII DE EVOLUȚIE: așa cum în gamă există 2 semitonuri (sper că ăsta e pluralul), așa există "semitonuri" și în evoluția regnurilor. Dacă scriu anapoda e din cauză că mi-e somn. Deci putem numi plantele carnivore și animalele carnivore niște creații care au deviat de la evoluția liniară.

Paranteză: chiar și Steiner (că tot ați vorbit despre el zilele trecute), făcea niște confuzii legate de evoluția liniară, considerând că un cățel e mai prost decât un tigru, că pe cățel îl poți bate și el se întoarce la tine, dar pe tigrul nu-l poți bate că te halește.În capul lui Steiner, tigrul era mai meseriaș; mda. Bun, alții consideră că ierbivorele sunt mai proaste decât carnivorele, că pisica e mai deșteaptă decât oaia etc.

Numai că să poți să transformi iarba în hrană, e mare meserie, trebuie multă cunoaștere, că nu e ușor să scoți toate macroelementele și toate microelementele numai din iarba de pe islaz. Așa, e simplu, halești pe unul care are proteină și ți-ai luat proteina; halești pe unul care are fier, i-ai luat fierul; halești un copil, i-ai luat sufletul. Mă scuzați, nu m-am putut abține.

Trebuie să fim foarte atenți când definim scările de evoluție, trepte ș.a. Altfel, mâncăm căcat.

Bun, revin la ce ziceam: omul are corp fizic, e viu, simte și SE SIMTE. Ca să ai fizic ai nevoie de minerale. Ca să fii viu trebuie să te contopești cu plantele. Ca să simți trebuie să te contopești cu animalele. Și, ca să te simți pe tine, trebuie să te lași mâncat de îngeri; nu săriți pe mine, că n-am timp să dau toate explicațiile. Procesul de mâncătorie nu se încheie la oameni. Oamenii au

impresia că îi halesc ei pe toți: animale, plante și minerale; nu, oamenii sunt și ei haliți de îngeri. Mă rog, nu trec prin stomac și nu ajung la wc, dar procesul de digestie continuă. Se oprește abia la îngeri.

Așa, mai zic 2 vorbe, încerc să le pun cap la cap. Să zicem că avem o piatră. La început erau numai pietre și unele dintre ele evoluează așa de tare, că vor o schimbare. Ajung în punctul în care vor primi darul viului. Ele se vor transforma în plante; dar ca să se transforme în plante, ele trebuie să renunțe la a mai fi pietre. Cum să facă asta? "Eliminând" mineralele grosiere din ele însele. Piatra-piatră, aia proastă, elimină pas cu pas "pietruiala" din ea, până se ajunge într-un punct critic, în care ori se transformă, ori se fărâmițează (se distruge).

Și aici se sare un prag și piatra devine plantă; cum? Completându-și golul cu minerale. Ea era la origine o piatră, a eliminat din structura grosieră de piatră, iar când s-a transformat în plantă, pentru completare, extrage minerale, fiind în continuare și piatră dar și plantă.

Partea care îi lipsește o extrage din minerale și tot așa, halesce minerale și face sămânță, pentru că darul viului presupune și înmulțire, sexuată, asexuată, din stoloni, etc, aici e o discuție lungă pt cursul de fito; nu discutăm acum.

Ideea e că planta tot halesce minerale și tot halesce și tot halesce până când simte nevoia să evolueze. Și, ca să evolueze, trebuie să elimine din ea; pierde pe de o parte din ceea ce este ea și se pregătește să evolueze; și iar se ajunge la un punct critic, în care ori se transformă, ori bate pasul pe loc. Dacă se transformă, devine animal ierbivor.

Animalul va hali plante pentru a-și completa din ceea ce fusese înainte și va consuma și cantitate mică de minerale, pentru a nu uita de unde a plecat, să-și amintească de vremea când ea piatră. Bun. Animalul primește și el un dar nou, respectiv darul simțirii, așa cum piatra a primit în dar viul când a devenit plantă, planta primește în dar simțirea, când devine animal. Iar animalul evoluează și el și e viu, are sistem reproducător (se poate înmulți) și spre deosebire de plante, SIMTE. Bine, și plantele simt, dar în stare simplistă; și plantele simt, dar într-un somn existențial profund. Și, uite-așa, animalele evoluează și ele și caută să-și găsească un sine. Iar în căutarea acestui sine, fac lucruri: unii masculi vor să aibă doar ei pui cu femelele, sperând că așa vor avea un sine. Sunt animale care mănâncă alte animale, sperând că așa pot să fie "mai ele". Se organizează în turme, căutând să-și formeze un sine în interiorul acestora, ș.a.m.d. Când un animal reușește să elimine suficientă animalitate din el însuși, apare posibilitatea de evoluție și animalul respectiv se poate transforma în om.

Măi, fiți atenți ce vă spun, eu aici folosesc niște expresii, n-o luați mot-a-mot. Nicio piatră nu se face plantă și nicio plantă nu se face animal, cu atât mai puțin să devină vreun animal om.

Mă refer la nivelul de dezvoltare al corpului fizic aici, care este domeniul lui Y. Eu aici vă schițez o schemă de lucru, ca să înțelegeți ce e cu consumul de carne.

Și, ca să n-o mai lungim, spunem așa:- o piatră care mănâncă plante, nu e în firea ei; o plantă poate să mănânce minerale, dar nu are voie să mănânce altă plantă;- un animal poate să mănânce o plantă sau minerale, dar nu are voie să mănânce alte animale sau oameni;- un om are voie să mănânce animale și plante și minerale, dar n-are voie să mănânce oameni;- iar un înger are voie să mănânce oameni, animale, plante și minerale, dar n-are voie să mănânce alți îngeri sau heruvimi.

Bun, rămâne treaba cu ucisul. Păi cine le dă cu ucisul, nu pricepe ce e digestia. Vă zic doar atât: cum evoluează o plantă? cum devine o plantă animal? cine o învață despre animale? Răspuns: animalele. Când? Când o digeră și o elimină. Adică firul de iarbă păscut de vacă, începe o călătorie interesantă prin lumea animală. Altfel, face ce-a făcut și mă-sa: semințe, apoi moare.

Fiecare fir de iarbă care crește și face sămânță, speră ca la un moment dat, generațiile viitoare să aibă onoarea să fie halite de vreun animal. Ca să aibă onoarea asta, planta face pe dracu în patru: se face dulce, își face aromă, se colorează la mare meserie.

Ok, nu știu ce s-a înțeles din ce am scris. Ideea e că omul, dacă vrea să evolueze, trebuie să depășească nivelul de animal. Cum? Prin eliminarea "animalului" din el însuși. Și cum să facă asta? Se va lăsa halit de îngeri și va mânca animale. În felul ăsta, partea lui de simțire se contopește cu cea a animalului. Și, pentru a-l digera, este nevoie ca OMUL să fie mai puternic decât animalul pe care-l halește.

Cum s-ar spune, SINELE său devine atât de puternic, încât poate să se debaraseze foarte ușor de animalul pe care l-a mâncat. Astfel, omul devine mai puțin animalic... sau depinde. Dacă nu este suficient de dezvoltat, se retransformă în animal. Vedem asta zilnic: grătăriștii care halesc 30 de mici, arată și se comportă ca animalele, prin consumul de carne, ei redevin animale.

Dar, dacă înțelegem ce trebuie făcut, consumul de carne ne va ajuta să evoluăm și să atingem punctul critic în care ne putem muta pe o nouă treaptă de evoluție. Fără să eliminăm animalul din noi, deci hrănindu-ne exclusiv cu vegetale, nu vom putea evolua. Nu știu cât de bine s-a înțeles. În levitic i se spune omului să nu mănânce vultur. De ce? Pentru că vulturul are "spiritul" tare și omul nu-l poate elimina cu ușurință. Hai că v-am pupat, noapte bună!

*

Aș vrea să vin cu o completare la cele scrise ieri, ca să se înțeleagă punctul meu de vedere. Eu nu sunt împotriva a nimic. Orice este bun, atâta timp cât omul verifică pe pielea lui că acel lucru îi face bine. Nu există reguli generale, aplicabile 100% pe oricine. Posibil ca unii să fi înțeles că eu

sunt împotriva veganismului sau a vegetarianismului. Nici vorbă de așa ceva! Fiecare își stabilește singur modul de hrănire, în funcție de cum se simte mai bine.

Sunt oameni care atunci când consumă carne au tot felul de probleme. De asemenea, sunt oameni care dacă nu consumă carne au probleme. Nu există reguli general-valabile. Fiecare e dator să se verifice singur și să aleagă pentru el. Eu am spus aseară ce efect are consumul de carne asupra componentei noastre sufletești (astrale). În timp, voi explica și care sunt avantajele și dezavantajele acestui stil de hrănire. Sper că va fi clar de aici înainte, că eu aici nu dau directive și nu stabilesc ce e bine și ce nu. Fiecare scoate de aici informațiile care-i sunt folositoare. Și acum, aș vrea să fac un comentariu legat de afirmațiile doamnei Mihaela MC.

Michaela MC: Eu nu mai consum carne de mai bine de 13 ani dar consum încă, din când în când pește, ouă, cașcaval natural. Recent am cam renunțat și la produsele de panificație, lactate și zahăr (le consum rar). Pe acestea din urmă organismul m-a cam obligat să nu le mai consum. Aș fi bucuroasă să pot ajunge la stadiul în care să mă hrănesc numai cu energia soarelui și a apei... :) Din experiența vorbesc, din momentul în care am încetat să consum carne, în timp, abilitățile de percepție, gândirea critică, telepatia, discernământ, claritatea mentală, curajul etc s-au îmbunătățit considerabil. Eu cred că în momentul în care vom fi pregătiți să părăsim dimensiunea/realitatea LYS, ne vom hrăni preponderent cu rugăciune, energia soarelui și a apei... :) Plănuțele și animăluțele chiar nu au nicio vina și dacă le-am da șansa să crească libere și pe cele din urmă să le vânăm dacă dorim să le consumăm, ar fi un pic mai corect decât să le creștem întemnițate, chinuite, lipsite de libertate și chiar de lumina naturală, osândite morții, fără să aibă măcar șansa de a fugi și de a se apăra....Cruzimea și egoismul omului au ajuns la cote incredibile și de aceea unii oameni chiar merită să plătească pentru aceste moduri de manifestare...

Sunt entități non-umane care se hrănesc cu energia soarelui, dar dacă vreți să faceți lucrul ăsta, va trebui să renunțați la corpul dumneavoastră de carbon și să-l înlocuiți cu alt corp. Asta ar însemna să renunțați la corpul de om și să alegeți alt tip pe viitor, bazat (cel mai probabil) pe siliciu. Sunt astfel de entități care se "hrănesc" cu lumină. Am pus ghilimele pentru că hrănirea respectivă este de fapt alimentare, nu hrănire. Cel care renunță la procesul de hrănire, renunță și la viață.

A fi conștient și a fi în general, nu este tot una cu a fi viu. În univers există entități non-umane care deși sunt conștiente nu sunt vii. Viul este ceva specific Terrei și una dintre invențiile lui Y. Deci, cine renunță la hrănire și trece pe alimentarea cu energie, renunță și la corpul de carbon. În

mod normal, acest lucru nu ar fi fost posibil, însă din cauza intervenției ălor alb-închis, pe viitor li se va oferi oamenilor posibilitatea de a înlocui carbonul cu siliciu. Doar că hrănirea va fi înlocuită cu alimentarea cu energie, iar etericul actual oferit de Terra va fi înlocuit cu un flux informațional provenit de la entități non-umane.

În mod normal, având corp de carbon, evoluția lui ar trebui să fie cea naturală pentru carbon, respectiv trecerea către diamant. Corpul nostru, dacă e să evolueze, ar trebui să evolueze spre așa ceva, nu spre siliciu. Înlocuirea carbonului cu siliciu este un proces periculos (pune viața în pericol) și momentan nu este posibil decât parțial și doar la anumiți oameni. Situația este un pic mai complicată.

Pentru ca un om să poată digera, a fost necesară într-o etapă din trecutul foarte îndepărtat al Pământului, înțelegerea mecanismului de a crea un Soare interior. Acest Soare interior a luat în plan fizic forma stomacului. Soarele nostru interior (deci stomacul) este capabil de transmutarea elementelor subtil-energetice de tip eteric din alimente. Este un proces foarte complex, ale căror baze au fost puse în urmă cu un număr enorm de ani, într-o perioadă în care omul nu deținea corp fizic și era ghidat aproape în totalitate de ierarhiile heruvimice. Astăzi, în urma acelor procese de cunoaștere, omul este capabil să "topească" și să transforme hrana în energie, sub acțiunea Soarelui nostru interior. Cine renunță la actualul sistem de hrănire, va trebui să renunțe și la Soarele interior. În plan sufletesc, acest Soare interior corespunde cu procesele volitive. Așadar, cel care va renunța la sistemul actual de hrănire, va trebui să renunțe și la capacitatea de voință.

Repet, în mod normal, acest lucru nu ar fi trebuit să se întâmple aici, dar pentru că Pământul nu mai este ce a fost și pentru că nu mai suntem doar noi aici, în următoarea mie de ani vom vedea tot felul de minuni.

Detalez puțin noțiunea de Soare interior și sistemul de hrănire cu lumină. Ca rezultat al înțelegerii naturii subtile a Soarelui, omul a reușit să-și dezvolte căldură proprie. Sunt entități în univers care nu au fost la școală în ziua în care s-a predat lecția asta și din acest motiv, nu au căldură proprie. Ca o consecință, sistemul lor de reproducere este (uneori) unul exclusiv extern, plus alte implicații, lipsa aproape completă a empatiei fiind una dintre ele. Alte specii au nevoie de specii diferite de a lor pentru a se reproduce. Ouăle pot fi depuse într-un alt corp gazdă - asta apropo de diversitate. Știm asta inclusiv din natură, care natura nu e nici ea 100% în controlul lui Y.

Speciile astea despre care vă scriu sunt aici, printre oameni, și nu înțeleg cum funcționăm. O entitate care depune oul care e fecundat în exterior, iar Soarele + mediul ambiant țin loc de uter, nu vor pricepe niciodată cum e posibil ca o femeie să poarte în pânțece un copil. Așa că ele vor căuta să modifice rasa umană, ducând-o într-un loc pe care ele îl cunosc mai bine. O variantă ar fi

să le spună femeilor, de exemplu, că ar avea mult mai multe avantaje dacă fătul s-ar dezvolta într-un uter artificial. De exemplu, acele entități care, repet, nu au reușit să-și producă un Soare interior în corp, dar folosesc lumina (iarăși spun), nu pentru hrănire ci pentru alimentarea cu energie (ca la baterii), vor căuta să le spună oamenilor că așa ar trebui să se hrănească. Și le dau tot felul de motive să se simtă vinovați pentru că dețin un corp de carbon, consumă carne ș.a.m.d. Le vor sugera că cel mai bine ar fi să se hrănească cu lumină, însă ce este lumina nu se întreabă prea mulți.

În creștinism se insistă pe ideea de "lumină din lumină", nu pe ideea de lumină, la modul fascicul luminos/fotoni. Omul evoluat nu ar trebui să devină panou fotovoltaic ci cu totul altceva. Da, se va oferi în următoarea mie de ani, posibilitatea înlocuirii cel puțin a unei părți din carbon cu siliciu. Cum o vor face, sincer, n-am idee, dar o vor face - momentan, caută să-i facă pe oameni să se simtă vinovați că au corp de carbon, însă n-o pot spune pe direct, ci cu afirmații de genul "când te hrănești cu animale, provoci suferință". Eu le-aș sugera oamenilor care cred asemenea lucruri, să vadă UNDE anume se află sufletul animalelor cât și sinele lor și totodată, să se întrebe CE este lumina, ca să știe cu ce anume s-ar "hrăni", dacă ar funcționa pe bază de lumină.

Dacă vrei să înțelegi mai bine obsesia lor pentru reducerea "amprenteii" de carbon, acum s-ar putea să vă vină mai ușor. Carbonul pe care vor să-l reducă nu e doar cel din atmosferă, ci este mai ales cel din noi. Pentru asta, încep prin a condamna consumul de carne, totodată sprijinindu-i pe cei care aleg hrană vegetală. Apoi condamnă creșterea animalelor, spunând că asta contribuie la producerea de carbon. Apoi ne spun să consumăm insecte și vă spun, nu fac asta ca să râdă de noi.

Ei doar vor să ne facă așa cum sunt ei. Apoi ne spun că dezvoltarea fătului într-un uter artificial prezintă avantaje. Tot așa, ca să semănăm cu ei. Apoi ne vor spune că întreaga hrană (inclusiv cea vegetală), este rea și că trebuie înlocuită cu lumină. Aici vorbim despre altă specie care vrea să fim ca ei. Ideea e că se lucrează intens, iar eu aici am spus o micuță parte din problemă, cât să vă lămurii de ce a dat strechea în ei cu carbonul. În viitorul mai mult sau mai puțin apropiat, vor ajunge să-i condamne pe oamenii care consumă carne, spunând despre ei că au probleme psihice, că sunt sadici și se simt bine să ucidă.

În rest, fiecare face cum consideră, mănâncă ce îi face bine ș.a.m.d. Eu nu sunt aici să-mi impun ideile. Fiecare face cum crede de cuviință.

Am si eu o întrebare pentru care îmi cer scuze, cred ca am scris-o pe grupul de întrebări, însă tot ați explicat aici despre hrana noastră cea de toate zilele,,,, acum foarte mulți ani am citit un articol (cred ca l-am mai postat pe grupurile dvs) despre mana lichidă, hrana autogenerată

de către propriul organism, sursa acelu articol ducea către Gnoza Veche, aveți idee despre așa ceva!? nu dezvolt mai multe aici! Mulțumesc pentru înțelegere!

Nu știu mai nimic despre mana din vechiul testament, dar știu destul de multe despre poporul care venerază două triumfiuri care se rotesc, unul în sensul acelor de ceas și altul în sens invers, formând prin acea rotație o stea cu șase colțuri. Personal, prefer să mănânc ceea ce au mâncat bunicii și străbunicii noștri, pentru că mie îmi convine că ei ne-au adus într-un final aici și că suntem sănătoși, mai sănătoși decât alte popoare.

Ela: exact... să ne păstrăm energia hristică!

Andi: după ce o descoperim, da.

Și, ca să închei: explicațiile de mai sus nu sunt o teorie și atât, și nu sunt îndreptate împotriva cuiva sau a dietei cuiva. Oamenii sunt diferiți și așa e bine să fie. Poftă mare tuturor!

*

Pentru a practica atenția cu dublă direcție nu avem nevoie să percepem în detaliu corpul eteric. Ceea ce zice Vlad mai sus este suficient.

De altfel, când practicăm atenția cu dublă direcție, căutăm să percepem și interiorul și exteriorul concomitent, însă fără a ne concentra pe detalii. Așa cum privești copilul care se joacă pe covor, fără să fii atent la detalii, tot așa trebuie să percepem și noi interiorul și exteriorul concomitent. E un fel de supraveghere, nu de concentrare. Supravegherea asta este acel "a veghea" din creștinism.

Sub influența forțelor LYS, noi am fost dirijați să ne concentrăm ori pe interior, ori pe exterior. Y ne invită să ne concentrăm la exterior, L ne trimite către interior iar S perturbă percepțiile, de regulă pe cele interioare.

Doar că noi suntem ființe complete, nu trebuie să trăim ba în afară, ba înăuntru. Aici, atenția cu dublă direcție vine și pune lucrurile la locul lor.

Ideea e că atunci când reușim să percepem mașinăria umană per ansamblu, pentru prima dată ne debarasăm de influențele LYS. În caz contrar vom privi prin ele, vom simți prin ele și vom acționa prin ele. Fără a fi compleți, respectiv fără a folosi toate componentele noastre, noi nu vom reuși să percepem energia H.

Primul pas este să prindem gustul acestei practici, pentru că inițial, influențele LYS ne deviază. Fie simțim că e prea dificil, fie vrem rezultate imediate, fie ne comparăm cu alții. Ocazional, ne mănâncă corpul, ne amorțesc membrele, ne plictisim, căscăm, vrem la tv sau în pat.

Dar dacă insistăm, la un moment dat vom reuși să prindem o clipă de libertate. O clipă în

care influențele LYS nu ne mai ating. Iar acea clipă de libertate face tot efortul depus. E ca o picătură de nectar într-o lume plină cu amar.

Și nu se poate practica atenția cu dublă direcție și din pat sau stând la tv?

La tv în niciun caz. Dacă practici atenția cu dublă direcție stând la tv și o practici bine, vei vedea tv-ul cu totul și nu emisiunile de la tv. Deci nu poți și să te "uiți" la tv, și să practici atenția cu dublă direcție. Stând în pat se poate, dar poziția orizontală îndeamnă la somn. În fazele incipiente de practică vei adormi, iar în fazele avansate de practică poate fi periculos, pentru că practicarea atenției cu dublă direcție, atrage după sine angrenarea unor energii care funcționează pe orizontală. Sunt niște energii ascendente, care nu se pot manifesta firesc în corpul eteric și astral în poziție orizontală. Este indicată practicarea având coloana vertebrală dreaptă. Și nu la tv.

Este posibil ca un om să aibă "momente" de ACDD fără să practice ACDD?

Da, e foarte posibil să aibă momente în care cele patru componente devin active, fără să practice atenția cu dublă direcție. Momentele astea se pot produce din anumite cauze externe. O cauză poate fi pierderea unei persoane dragi, un eveniment care cere reacție imediată (cazi de la etaj sau urmează să faci accident), cineva din jurul tău are nevoie de ajutor (de exemplu s-a înecat cu mâncare sau e gata să moară sau a făcut infarct și e nevoie să-l ajuți), dar și în alte situații: oboseală extremă, leșin conștient (da, e posibil așa ceva), o situație foarte periculoasă (e cât pe-acum să cazi într-o prăpastie, te latră brusc în câine pe o stradă pustie, noaptea, te sperii de ceva ireal și apoi constăți că era doar propria ta imaginație), când îți revii după o boală grea, când privești cerul ziua și îți propui să percepi că cerul nu există și vezi de fapt stelele, când privești într-o fântână, când te împiedici și te lovești de ceva, când mergi într-un vehicul care se zdruncină și te lași moale, când ai orgasm, când țipă cineva la tine și te decuplezi, când tragi aer în piept (cum spunea Vlad), când auzi o slujbă religioasă care te pătrunde, când asculți o poezie care te atinge, când guști ceva și te lași pătruns de gustul respectiv și mai sunt și alte exemple, astea sunt doar câteva.

Ceea ce trebuie să rețineți e că noi funcționăm anapoda. Concentrarea este o boală, nu o abilitate. Ni se spune că dacă nu ne concentrăm, automat picăm în visare. Concentrarea poate fi bună ca metodă de a rezolva temporar anumite lucruri: calcule, probleme de matematică sau de fizică, organizare. Cel care e concentrat, e absorbit ori în exterior, ori în interior, dar cel mai des în exterior. Învățăm această concentrare la școală și rămânem cu impresia că așa ceva e de mare

folos, când în realitate, cel mai mare folos îl tragem din contemplare și nu din concentrare. Sigur că este bine să poți folosi concentrarea, dar nu ca scop în sine și nici ca stil de viață.

Așa de tare ne-au tâmpit ăștia cu concentrarea, că dacă nu ne concentrăm, avem impresia că facem ceva rău și ne simțim vinovați. Concentrarea versus visarea e o tactică a LYS, prin care suntem dirijați să picăm ori în exterior, ori în interior. Rețineți ce v-am spus: supraveghere, nu concentrare. Concentrarea se face pe detalii, căutând să identifiți ceva, adică fix o activitate care hrănește mintea.

Cel care se poate concentra, de acord, se află pe o treaptă superioară, comparativ cu cel care nu se poate concentra, dar atâta tot. Cel care poate contempla, în schimb, este deasupra celui care se poate concentra și, evident, deasupra celui care nu se poate nici concentra și care nici nu poate contempla.

Doar că vedeți voi, treaba asta cu contemplarea, cel puțin la oamenii care au citit cărți provenite de la orientali, a căpătat niște conotații foarte ciudate. Oamenii au impresia că a contempla e tot una cu a te durea în cot de exterior sau chiar de cei din jur. Nu, contemplarea înseamnă să fii conștient (să supraveghezi) atât interiorul cât și exteriorul concomitent.

Genul ăsta de practică activează cele patru componente ale noastre și devenim apți pentru a percepe energia H. Cum? Prin rugăciune, dar vom vorbi despre asta mai târziu, nu acum.

Ceea ce pot să vă spun e că rugăciunea nu e repetarea unui text, ci evocarea unei stări. N-am să-i spun contact cu un anumit tip de energie, pentru că mulți dintre voi veți spune că așa ceva nu e creștinism. E în regulă și-s de acord, creștinismul nu conectează omul cu energii.

Doar că rugăciunea, practică la modul ăla în care spui poezii, poate fi folositoare doar inițial. Ulterior, creștinul trebuie să treacă de la cuvinte la simțire pe porțiuni, apoi per-ansamblu.

Rugăciunea Tatăl nostru este în sine o stare, nu o poezie. Starea respectivă nu poate fi percepută nici de cel care visează, nici de cel care sare de la un gând la altul și nici de cel care se concentrează (ex. prin practica yoga).

Deocamdată ne antrenăm ca să putem fi ÎNTREGI, pentru că LYS ne deviază constant și ne face din oameni, neoameni.

Un om care nu e tot, e evident că nu se poate ruga. O rugăciune spusă doar cu gura nu e suficientă. Una spusă din minte e mai bună, una spusă din inimă e și mai bună, dar una spusă cu totul, din toată ființa ta, e fix ce trebuie.

Și vă voi spune la momentul potrivit cum se practică rugăciunea și cum ajungem de la poezie la simțire. Dar pentru asta, e necesar să ne antrenăm, ca să nu ne mai fugă aiurea gândurile și sentimentele.

În concluzie: puneți în practică stând în poziție verticală: de ex. stând pe un scaun. Nu vă chinuiți corpul aiurea, nu vă torturați singuri. O să discutăm pe pași cum se face treaba asta, pentru că într-o primă fază e necesar să găsim ceea ce JR numește a fi punct de echilibru.

Doar că acum ne interesează să practicăm atenția cu dublă direcție. Dacă nu o vom practica, doar vom visa despre spiritualitate, dezvoltare și trezire. De fapt, asta fac majoritatea oamenilor, fie ei discipoli sau ghizi: visează ceva frumos și se autoiluzionează.

Va trebui să țineți cont de faptul că aveți structuri energetice diferite (corpuri diferite). Unul e mai gras, altul mai slab, unul mai înalt, altul mai scund, unul are fața rotundă, altul mai alungită și tot așa. Pe eteric, unii vor avea un ritm cardiac mai lent sau mai rapid, alții vor avea o digestie mai lentă sau mai rapidă și așa mai departe. Pe corpul sufletesc (astral), unii vor fi mai fericiți, alții mai nefericiți, unii mai violenți, alții mai pașnici, iar sinele... majoritatea nu-l percepeți acum.

Nu vă panicați, nu vă ofțițați, nu disperați, pentru că fix asta vor energiile LYS. Cel disperat, panicat sau căzut în depresie, este victima perfectă. Dacă LYS acționează prea mult, atunci: Y te va face să fii doar o ființă care mănâncă, respiră, doarme și face copii, S te va pune să faci tot felul de prostii, iar în final îți va spune fie să ucizi, fie să te sinucizi (atât poate el), iar L te va face fie să devii complet egoist sau retras în tine, fie să fii implicat în tot felul de activități care au la bază tot felul de idealuri, care mai de care mai imbecile.

Rămâneți fermi în practica voastră. Fiți constanți, găsiți-vă timp de practică de măcar 5 minute pe zi, moment în care va trebui să implicați toată atenția de care dispuneți pentru a activa cele patru corpuri (componente energetice) ale voastre și a vă elibera de influențele LYS.

Când veți reuși, chiar și pentru o clipă, veți ști cu siguranță, pentru că este ceva ce n-are cum să ți se întâmple fără să știi că ți s-a întâmplat. Există viața de dinainte de asta și viața de după asta. E imposibil să nu notezi ce s-a întâmplat cu tine, când ai fost pentru prima dată în viața ta conștient.

Dacă simțiți că ați pierdut timpul de pomană, sau dacă brusc "vă vine" o idee cum că eu sunt un mare tâmpit care v-a făcut să bateți câmpii, recitiți discuția asta.

Dacă aveți nevoie de impuls emoțional, citiți Evanghelia, citiți cărți cu mesaj spiritual, vizionați filme cu acțiune specifică - filme care nu vă pun să visați ci să vă treziți.

Ideea e că LYS vă poate schimba cu ușurință stările interioare, mai ales în prima fază de practică. Acum plecați de aici impulsionați, vă așezați pe scaun și simțiți că faceți ce trebuie, dar mâine intervine lenea, apar idei geniale cum că ce sens are practica atenției cu dublă direcție și eu dintr-o dată par un personaj imbecil, care v-a făcut să pierdeți vremea.

Este foarte greu să aduni omul. Eu am să vă spun aici cum stau lucrurile și de ce e situația

așa, dar rămâne pe voi să faceți partea voastră.

Țineți minte că Domnul nu are nevoie de oameni care dorm pe ei, fac lucruri inconștiente, sunt delăsători, lași, duplicitari, șantajabili sau șantajști, sunt schimbători și trădători imediat ce dau de probleme.

Dacă dormi pe tine și te duci la biserică, n-ai rezolvat nimic. Dacă faci lucruri nasoale celor din jur, degeaba dai de pomană.

Domnul nu ne-a făcut doar cu fizic sau vîi și atît. Vîi sunt și legumele din grădină. Trebuie să ne hotărâm să folosim TOT ce avem, TOT ce ni s-a dat. și atunci, rugăciunea are alt efect.